

PRIMORDIALE WEDERGEBOORTE

VERKENNING – WAT EEN KUNSTENAAR BETAAMD

Pieter E.M. Van Nieuwenhuyse

2025, te Hoeilaart BE

INHOUD

02 Primitieve Onderstroom

Telos

06 Onware Waarheid

30 Anodos

Kunst

42 Wie Is Kunstenaar

48 Eeuwige Bevrijding

Volk

57 Karelskroon

69 Istvaeonen

Appendix

82 Elfen

PRIMITIEVE ONDERSTROOM

AFVAART DOORHEEN DE DIEPERE MEANDERS VAN MIJN KUNST

INHOUD

02 Duistere Romantiek

03 Expressionisme

03 Pastiche

04 Spirit Of Place

DUISTERE ROMANTIEK

Duistere romantiek bouwt verder op de romantiek, maar geeft er een twist aan door het kritisch te benaderen. Eigenlijk kan de duistere romantiek als een voorloper van het postmodernisme worden beschouwd. Maar waar postmodernisme de implementatie van de vooruitgang bekritiseert, haalt de duistere romantiek de vooruitgangsgedachte onderuit dat aan de vooruitgang voorafgaat. Anders dan het postmodernisme, dat het systeem deconstrueert, blijft de duistere romantiek hangen in de romantische wereld van het emotionele en het sfeervolle. Het kwam in zwang als nichestroming parallel met het realisme dat de culturele hoofdstroom van die tijd was. De duistere romantiek speelde zich in de eerste plaats af in negentiende-eeuwse literatuur, waaronder boeken als Dracula en Frankenstein, maar sijpelde naar mijn inziens ook door in decadente boeken zoals in Tegen De Keer. In deze boeken wordt de geïndividualiseerde en ontwortelde romantische avonturier een vereenzaamde misantroop die vijandig staat tegenover de wereld waarin hij leeft. De nieuwsgierige mens die Caspar David Friedrich in 1818 nog op de bergtop portretteert wordt in 1889 in Het Kasteel Van De Karpaten van Jules Verne een bijgelovige schapenherder levend in een afgelegen dorp omgeven door vreeswekkende wouden. Helden worden antihelden, de beroemde wordt de beruchte en uitvinders en ontdekkingsreizigers storten zich in het verderf. Majestueuze wouden worden griezelige bossen, grootse berglandschappen worden troosteloze woestenijen, kleurige vergezichten veranderen in grauwe doolhoven. In Dracula wordt de omslag gemaakt van het al te menselijke naar het bovenmenselijke. Dracula is gebaseerd op Het Kasteel Van De Karpaten. Maar in het boek van Jules Verne bevindt de duistere romantiek zich nog in het bijgeloof, terwijl in Dracula het bijgeloof werkelijkheid wordt. Bram Stoker maakt dus de omslag van fictie naar fantasy. Fantasy zal de twintigste-eeuwse duistere romantiek kenmerken. Een van de betere boeken uit de vorige eeuw is Het Heksenuur van Anna Rice; waarin decadentisme en duistere romantiek hand in hand gaan.

Daarnaast zie ik ook een verband tussen de duistere romantiek en de psychologie van Carl Gustav Jung. Door aan schaduwwerk te doen en onze projecties bloot te leggen maken we kennis met de duistere gedachten en lusten die zich in ons leven manifesteren. We leren dit te transformeren tot een positieve kracht, maar in dat transformatieproces verliezen we ook onze onschuld en naïviteit. Achter elke schoonheid gaat een duisternis schuil, liefde is niet meer onvoorwaardelijk, een deel van onze wereld wordt onttovert. Dit gaat echter niet ten koste van de romantische mens in ons; de getransformeerde mens gaat de diepere, kleinere en meer genuanceerde aspecten van het leven appreciëren. We zien dit ook terugkomen in de gotische subcultuur of zwarte beweging; waar de beslotenheid van kerkhoven en ruïnes wordt opgezocht. Het is een symbolische representatie van de eerste stap in het schaduwwerk: de erkenning van dat wat rot en wedergeboren moet worden.

Elke stroming levert kritiek op de voorgaande periode, maar herbergt ook een nostalgische toekomstdroom. In de romantiek is dat het verlangen naar de verloren heimat, dat in de voorgaande tijd van het secularisme gebroken werd door de geestelijke splitsing van het wereldse en het

spirituele. Het is op die manier dat het werk van Caspar David Friedrich gelezen moet worden. De natuur als werelds symbool van de teloorgegangene heimat laat hij wederom samenvloeien met de vervallen kerk als symbool van het teloorgegangene spirituele. Ook in de duistere romantiek is er een verlangen naar een soort van heimat, maar deze drukt niet hetzelfde verlangen uit als in de romantiek. Volgens mij drukt het een verlangen uit naar de kleine wereld van weleer, waarin alles om ons heen boeiend was en betekenis had. Zoals de herder uit Het Kasteel Van De Karpaten, die leefde in een klein afgelegen dorpje diep in de mysterieuze wouden van Oost-Europa. Het zet zich daarmee af tegen de grote ontmenselijkte wereld die de kosmopolieten doordrukken. Dat maakt de duistere romantiek ook vandaag nog relevant; misschien meer dan ooit. Maar dan eerder de negentiende-eeuwse variant, dan de entertainmentvariant van de vorige eeuw. Misschien dat deze eeuw een terugkeer kent naar dat wat is en dat wat kan zijn.

EXPRESSIONISME

In de Architectuur zijn expressionistische gebouwen gericht op zichzelf en staan met hun organische en natuurlijke vormen dichter bij de mens. Speelse emotionele vormen leunen eerder aan bij het gotische, de rococo en het romaanse dan bij het classicistische. In de beeldende kunsten kenmerkt het expressionisme zich door de vervaging van de band met de werkelijkheid. De persoonlijke en gevoelsmatige band van de kunstenaar tot het onderwerp wordt primair. In de schilderkunst uit zich dat door felle en onnatuurlijke kleuren in grof geschilderde platte vlakken dat eerder de nadruk legt op het vormelijke dan op het perspectief. Expressionisten vermeden vaak de academische wereld om bij zichzelf te kunnen blijven.

Zoals alle kunststromingen wordt het expressionisme in de kunstgeschiedenis als een overgangsströmung neergezet binnen een bepaalde cultuurperiode; in dit geval het modernisme. Expressionisme groeit uit impressionisme; dat beeldend dezelfde vervormingen van het onderwerp kent, maar nog waarachtig aan het onderwerp is. Het wordt opgevolgd door het futurisme, kubisme en constructivisme; waar de relatie tussen het onderwerp en het afgebeelde zoek geraakt. In het expressionisme wordt in feite de overgang gemaakt van kunst dat zich bezig houdt met de reële wereld naar kunst dat een fictieve wereld schept; net zoals in Dracula. Daarmee is expressionisme niet alleen een overgangsströmung binnen het modernisme, maar eigenlijk het pivoterende punt van een modernisme dat nog zijn weg zoekt uit het aan de natuur gerelateerde realisme naar een modernisme dat zichzelf kenmerkt in het scheppen van onnatuurlijke structuren. In dat pivoterende punt komt de cultuur feitelijk ten einde. Maar de westerse mens kan dit nog niet accepteren, daarbij blazen ze het westerse lijk terug nieuw leven in. Even lijkt het westen terug tot leven te komen, maar de levende dode is niet levensvatbaar en stort terug neder. We moeten van voren herbeginnen.

In de kunstgeschiedenis lijkt expressionisme weg te kabbelen tussen zoveel andere kunststromingen. Maar expressionisme is onze enige cultuurströmung die zich verhoudt tot de kunst van primitieve volkeren en culturen. Het expressionisme raakt immers de bodem van de cultuur, waar zich de natuur bevindt; alvorens het weer opveert in de modernistische culturele utopieën. Het is daarom dat het expressionisme doorheen de vorige en huidige eeuw steeds weer het hoofd boven het maaiveld uitsteekt, door kunstenaars die dit intuïtief hebben gevoeld en op de een of andere manier terug op de agenda wilden plaatsen. Expressionisme is de toekomst, want als alle andere cultuur ten val is gekomen, rest er ons alleen nog het expressionisme: alleen uit het primitieve kan een vitale cultuur ontstaan.

PASTICHE

In de kern zijn modernistische kunstenaars te onderscheiden van anderen doordat ze de grenzen van

het medium en genre waarin ze werken met ieder kunstwerk trachten te verleggen. Originaliteit is er fundamenteel. Postmodernisten onderscheiden zich dan weer van elkaar in de onderwerpen dat ze onder de aandacht willen brengen. Hun ontmantelende tactiek is echter steeds dezelfde; ze presenteren het voltooide op een lelijke manier of plaatsen datgene evenwaardig naast minder belangrijke of exotische onderwerpen. Om zich te onderscheiden van andere kunstenaars gaan ze hun onderwerpen steeds verder aan de rand van de cultuur zoeken. Modernisme en postmodernisme zijn dus twee tijdsperiodes waar originaliteit enorm belangrijk was. Daardoor kwam het einde van de geschiedenis in de kunsten uit een heel andere hoek. Het was op den duur bijna onmogelijk om nog origineel te zijn, waardoor de kunstenaar zichzelf uit de markt duwde.

Hetgeen geproduceerd is geweest aan kunsten in onze cultuur is echter enorm, daarbij telt onze cultuur talloze meesterwerken. Er is dus een enorme rijkdom, een schat aan geschiedenis. Het lijkt mij onvermijdelijk dat de volgende stap in het kunstverloop eerder werkt met hetgeen reeds voorbij is dan nog langer originaliteit als hoogste goed na te streven. Met dit idee kan de kunst zich op een valabele manier heruitvinden in het tijdperk dat na het postmoderne komt en er een heel duidelijke breuk mee vormen. Het is mijn idee dat de kunstenaar de primitieve tijdsgeest waarin hij zich zal bevinden vertaalt in de kunst van het nabootsen. Daarbij pleegt hij natuurlijk geen plagiaat en tracht hij zich te onderscheiden van andere kunstenaars door er zijn eigen narratief in te ontwikkelen.

In de tijd na het postmodernisme is onze cultuur reeds gevallen; het postmoderne werk zit er op. Het heeft dan ook geen zin meer om een parodie te maken van hetgeen reeds bestreden is. Pastiche brengt eerder een ode aan het origineel dan er een kritiek op te leveren, waarbij de kunstenaar een originele variatie van het origineel maakt of nieuwe combinaties zoekt. Maar het kan evengoed zijn dat de kunstenaar het origineel gebruikt voor zijn eigen doeleinden, zonder dat een geestelijke band met het origineel wordt nagestreefd. De mogelijkheden zijn legio en de westerse kunst quasi onuitputtelijk. Uiteindelijk zal het maken van pastiches van pastiches de norm worden. Op dat punt aangekomen zal de primitieve tijd zijn omslag hebben gemaakt naar de volgende tijdsperiode.

SPIRIT OF PLACE

Spirit of place is onroerend erfgoed dat niet zichtbaar is. Het is een omschrijving dat in het leven werd geroepen door Amerikaanse inboorlingen, die hun heilige plaatsen juridisch wilden beschermen tegen de oprukkende verstedelijking. Deze plaatsen zijn bij ons vergelijkbaar met plaatsen waar bijvoorbeeld belangrijke veldslagen hebben plaatsgevonden. Als men zich ter plaatse begeeft wijst niets op de veldslag, het erfgoed is dus onzichtbaar, toch weten we door de overleveringen dat de veldslag zich op die plaats heeft afgespeeld. In het beste geval wordt het landschap bepaald door een natuurlijke landmark, maar evengoed is er geen aanwijzing of kunnen aanwijzingen alleen door de archeologie worden achterhaald.

In bredere zin zou ieder landschapselement zich een spirit kunnen toe-eigenen. Een landschap is immers opgebouwd uit een resem streekeigen landschapselementen, die ieder een bepalende factor zijn voor de sfeer die het landschap uitstraalt. Als de condities juist zijn kan een bepaald stuk van het landschap zich op die manier onderscheiden van andere stukken van het landschap; op een natuurlijke manier komt zo een plaats tot stand met een unieke spirit.

In de vorige eeuw is er landkunst ontstaan; kunst die het land als medium ging gebruiken, zoals een beeldhouwer steen als medium gebruikt. Afhankelijk van hoe men dit medium ging gebruiken, als beeldhouwwerk of als assemblage, werd het land bewerkt of werden er dingen aan toegevoegd. Daardoor werd het land getransformeerd tot een plaats met een spirit. In het zog van deze vooruitstrevende kunstenaars werd het landschap echter ook gezien als een alternatieve

tentoonstellingsruimte, dat het moeilijk toegankelijke museum kon vervangen. Naar mijn gevoel is deze soort landkunst, of land plus kunst, eerder schatplichtig aan de verstedelijking dat de heilige plaatsen van de inboorlingen bedreigt dan dat het een spirit of place tot stand brengt. Sommige landkunstenaren brengen meerwaarde naar het landschap, anderen veroorzaken er naar mijn gevoel eerder een aanslag op. Land plus kunst is echter vervlochten geraakt met landkunst en in deze postmoderne tijden lijkt niemand meer het onderscheid te willen maken.

Een kunstvorm dat minder gekend is of nog wortel moet schieten is wat ik domeinkunst noem. Ook domeinkunst komt voort uit landkunst, maar in domeinkunst brengt de kunstenaar geen kunst in het landschap, maar geeft het landschap in zijn geheel vorm. Domeinkunst brengt een plaats met een spirit tot stand dat geheel kunst is. Het is eerder inwaarts gericht dan dat het de omgeving wil verankeren. Het kan zich in een gebouw bevinden, het kan vorm krijgen in een tuin of het kan een heel gebied in beslag nemen. In zekere zin is ieder park een domein, met dat verschil dat een park eerder landschapsontwerp dan kunst is, een park is dus eerder toegepaste domeinkunst.

Ook een landschapsschilder tracht de spirit van de plaats vast te leggen, te versterken of te scheppen. Maar hier betreft het natuurlijk een representatie, geen totstandkoming. De modernistische progressie naar landkunst zit hem dus in het medium, niet in het onderliggende kunstidee. Toch legt het onderscheid tussen landkunst en landschapsschilderkunst het verlangen bloot naar een natuur ervarende beleving versus een cultureel geestelijke beleving. In landkunst ligt dus ook een verlangen naar het primitieve echte.

ONWARE WAARHEID

KOSMOGONIE EN ETHIEK

INHOUD

Epicurisme

06 Herinstructie

Nood (Wat is)

08 Een waarheid

09 Axioma

10 Drie in ik

11 De ander

11 Reïncarnatie

12 Realiteit

12 Hallucinatie

13 Dromen

13 Multisolipsisme

14 Uitdijend leven

15 Tijd

15 Maagd

Wordend (Wat wordt)

16 Persoon

16 Vrijheid maken

16 Het negatieve bewijs

17 Lust en moraal

18 Lage en hoge cultuur

19 Lust en telos

19 Eeuwige wederkeer

20 Lust en rust

20 Vrijheid leven

21 Lotsbestemming

21 Onpersoon

23 Betovering

24 Paria

Schuld (Wat zal zijn)

24 Een cirkel is rond

25 Transformatie

25 Hiernamaals

26 Posthallucinatie

26 Onbewustzijn

27 Ongeboren

27 Moraal

28 Lichtelfen

EPICURISME

HERINSTRUCTIE

In de academische filosofie bestudeert en vergelijkt men een aantal filosofische werken; van daaruit maakt men een aantal kanttekeningen en eventueel een aantal commentaren. Deze manier van werken puzzelt eigenlijk verder aan de bestaande structuren. Hoewel ik met interesse kennis heb

genomen van een aantal filosofische werken, zeker als ze over dezelfde materie gaan als waarover ik al reeds nadacht, is de academische manier van werken nooit mijn weg geweest. Contrair aan de kennisfilosofie heb ik voor de oerfilosofie gekozen. Wat ik wel doe is een aantal geschiedkundige termen terug gebruiken, omdat ik denk dat ze overeenkomsten vertonen met mijn eigen denkkaders. Ik vul ze vervolgens in met mijn eigen schema's. Het is zoals gefundeerde speculatie: er zit een grond van waarheid in, maar het geheel is nieuw. Ik besef dat deze manier van werken een kennisfilosoof op het verkeerde been zal zetten, maar door gebruik te maken van bestaande paradigma's schept het ook meteen een toegankelijker poort tot mijn denken, althans voor zij die open van geest zijn.

Mijn oerfilosofie gaat in de grond over chaos, orde en de balans tussen deze twee krachten. In mijn wereldbeeld zijn deze drie fenomenen te herleiden tot drie scholen. De chaos georiënteerde school is die van het hedonisme, de orde georiënteerde school die van het stoïcisme en de balans georiënteerde school die van het epicurisme. Ik denk dat alle filosofieën en religieën die ooit het levenslicht zagen te herleiden zijn tot een van deze drie scholen. Zo bekeken behoort mijn filosofie tot de epicuristisch school. Het is een school die de wereld fundamenteel anders ziet dan de andere twee scholen. Epicuristen zien de tijd als cyclisch, de mens als primitief en het leven als eeuwig. De mens is er een individu onderworpen aan vele krachten. Hij kan er zich door laten meeslepen of hij kan deze krachten overstijgen. Maar dit overstijgen doet hij voor zichzelf en is een strijd die voortdurend gestreden moet worden. Er is immers geen algemene verlossing in het vooruitzicht. Alles is immers cyclisch; verval ligt altijd om de hoek. Epicuristen zijn in mijn opvatting helden, omdat ze ondanks het nakende verlies toch telkenmale kiezen voor de strijd. Heidendom, polytheïsme, primitivisme en de ziel van het westen behoren tot deze school.

Het atheïsme en het materialisme van een door de wetenschap gedomineerd wereldbeeld behoort tot de hedonistische school. De mens en het leven is er in hun wereld bij toeval en tijdelijk. Daardoor is er geen hoger doel en dus geen moraal. Het bewuste leven is er een geschenk dat uitgebuit moet worden, onmiddellijke bevrediging wordt er enkel geremd door de tijdsspanne dat men dit leven wilt uitzitten. In het hedonisme is de ziel van de beschaving vervat, die zich voltrekt in elke cultuur die de kans krijgt zich volledig uit te leven.

De Semitische religieën en de oosterse filosofieën behoren in mijn opvatting tot het stoïcisme. Hun wereldbeeld wordt gedomineerd door het idee van een begin en een einde, waarbij de mens verlossing vindt en een hoger algemeen doel nastreeft. In het oosten is deze verlossing puur gebleven met het idee van nirwana, of niet zijn, waarbij de verlossing bestaat in het opheffen van het leven. In het Midden-Oosten is nirwana vervuult geraakt met het epicuristische idee van het eeuwige leven, waarbij men verlossing vindt in een hogere vorm van leven. Dit vervat de gedachte van eenheid met god, met een oerenergie of een leven in een hemel. Deze hemel of eenheid met alles wat is, is alleen te bereiken door geheelonthouding. Een stoïcijnse levenshouding waarbij men zich niet laat meeslepen door verlangens en emoties, maar zich verbindt met de regels van een traditie.

Dit hemelidee of de eenheid met god is echter een hedonistische leugen. Het is ofwel het niet bestaan van het stoïcisme, het heroïsche bestaan van het epicurisme, of het doellose bestaan van het hedonisme. Met mijn schrijven wil ik epicurisme terug ingang laten vinden. Want uiteindelijk maken alleen epicuristen het goede leven en een betere wereld voor iedereen. Aangezien ik kies voor het bestaan wil ik voor mezelf het goede leven. En dus ben ik bereid daarvoor te strijden. Helaas is niet epicurisme, maar stoïcisme het beste antwoord op een woelige periode. De grotere cyclus waarin de mensheid van een primitieve wereld groeide naar een wereld van opeenvolgende en steeds groter wordende beschavingen, beginnende aan de oevers van de Eufraat en de Tigris en

eindigend in de globale beschaving van vandaag, heeft helaas tot gevolg dat chaos en orde elkaar steeds sneller opvolgen; waardoor er dus steeds minder ruimte is om te gedijen in balans. De balans van het epicurisme is immers te genuanceerd om grond te kunnen vinden in tijden van chaos. Daarbij komt nog kijken dat het stoïcisme zo'n hardnekkig fenomeen blijkt te zijn dat het geen ruimte laat voor nuance. Maar het epicurisme was altijd al een individuele aangelegenheid. Wie sterk is kan ook vandaag nog een epicuristisch pad bewandelen.

NOOD (WAT IS) EEN WAARHEID

In dit essay tracht ik de kosmogonie en ethiek uit te werken dat de filosofische grond vormt van mijn denken en geloven. Van alle essays die in deze bundel voorkomen is Onware Waarheid het oudst. Dit essay is het uiteindelijke resultaat van vele voorgaande versies die ik in een tijdsspanne van een kwarteeuw heb geschreven; beginnende met de kosmogonieën dat ik schreef als tiener om mijn fantasiewerelden te omkaderen. Er zijn twee belangrijke periodes geweest dat mijn denken hebben geprofessionaliseerd: een driejarige opleiding in primitieve therapie en daarop volgend een universitaire opleiding in kunst. Het heeft ervoor gezorgd dat ik verschoof van een fantast naar een filosoof en van een creatieveling naar een kunstenaar. Gedurende deze tijd heb ik getracht aan oerfilosofie te blijven doen, door steeds vanuit de basis te blijven denken, zoals een kunstenaar in mijn opvatting betaamd.

In den beginne filosofeerde ik van boven naar beneden: ik schiep een geheel, om dit kader vervolgens te verifiëren aan de hand van vergelijkende logica waarbij ik tegenstellingen trachtte uit te sluiten. Deze methode mislukte telkenmale. Altijd kwam ik onoverkoombare tegenstellingen tegen die het geheel helemaal omver wierpen. Op een gegeven moment, dat moet ook ergens rond mijn 25ste zijn geweest, besloot ik dat er mogelijks geen waarheid kon bestaan, daar ik ze niet kon vinden. Dit inzicht gaf aanleiding tot een radicale ommezwaai van mijn denken. Ervan uitgaand dat de waarheid een illusie is, doordat elke waarheid botst op de grenzen van de logica, begon ik het leven op een empirische manier te bekijken: wat weet ik? Ik reduceerde mijn leven tot enkele waarheden waar ik absoluut zeker van kon zijn. Daardoor kwamen er enkele axioma's tot stand die vandaag nog altijd recht staan en waarop al mijn filosofie is gebaseerd. Ik filosofeerde nu van beneden naar boven.

Ik besepte dat de mens een waarheid nodig had, ook al was het maar een illusie. Op de hedonistische waardeloosheid lijkt de mens immers niet te kunnen bouwen. Wat de mens nodig heeft is een waarheid dat de mens en het leven dient; dat het goede leven kan bewerkstelligen. Waarde is belangrijker dan waarheid. Daarom besloot ik om met mijn axioma's een nieuwe illusie te scheppen. Op die manier kwam de multisolipsistische theorie en de stelling van het symbolische universum tot stand.

Het is belangrijk om steeds in het achterhoofd te houden dat ik dus een ambigue relatie heb met mijn eigen filosofie. Het is hier belangrijk om een onderscheid te maken tussen een waarheid en de waarheden. De onderliggende axioma's zijn de waarheid. Het rationele wereldbeeld dat daaruit ontstaat, het geheel dus, is een waarheid. De onderliggende waarheden beschouw ik als waar, het rationele wereldbeeld als de onware waarheid. Waar omdat de mens het waar maakt, onwaar omdat er ook andere waarheden bestaan. De axioma's kunnen immers verschillende rationele wereldbeelden en contraire filosofieën opleveren. Ze kunnen ook irrationele utopische wereldbeelden opleveren, maar die hebben maar een korte levensduur.

Ik ga ervan uit dat alle mensen eigenlijk min of meer een andere waarheid aanhangen, mits het

vrijdenkers zijn. In die zin bestaat er een soort van concurrentiestrijd tussen de mensen om hun filosofie te laten gelden op de wereld. Daarnaast denk ik dat deze onware waarheid onze wereld ook beïnvloedt en dat zo elke mens een klein beetje zijn eigen toekomst schept. Daardoor is de gezamenlijke wereld/waarheid aan verandering onderhevig. Hoewel de waarheid onwaar is, schept ze voortdurend de wereld waarin we leven.

AXIOMA

Wat kan ik weten? Er bestaat iets, want ik ervaar het. De eerste axioma is daarom mijn bestaan, IK dus. Want ik ben degene die alles ervaart. De ERVARING is de tweede axioma. Het IETS dat ervaren wordt is de derde axioma. En tenslotte is ER de vierde axioma. Laten we dit even ontleden. Ik besta. Er bestaat echter ook iets buiten mij, want anders zou er geen andere ervaring zijn dan dat ik alleen maar mezelf ervaar. Van wat of wie komt die ervaring dan? Er moet dus iets buiten mezelf bestaan. Er is dus een ander of een het. De ervaring in zichzelf is de communicatie tussen die andere en mezelf. Maar de ervaring kan niet op zichzelf staan, er is iets dat ervaren wordt: er is inhoud. De eerste vier axioma's zijn dus als volgt:

- Ik
- Anderen (er)
- Communicatie (ervaring)
- Inhoud (iets)

Uit deze axioma's rijzen een aantal pertinente vragen. Wat ben ik? Wie ben ik? Waarom ben ik? Hoe ben ik? Waar ben ik? Wanneer ben ik? Tenslotte: hoe verhoud ik mezelf tot de andere axioma's?

Ik weet niet of het relevant is voor dit boek om tot in het detail de brug te slaan tussen de axioma's en mijn uiteindelijke wereldbeeld. Uiteindelijk zit elke waarheid tussen het logische en het onlogische gevangen, tussen wat af is en onaf. Zelfs de wiskunde heeft geen grootste of kleinste getal, toch werd er tussen het oneindig kleine en het oneindig grote een nulmeridiaan gekozen om ons op te richten. Wat ik wel weet is dat ik de logica grotendeels kan weergeven en dat is wat ik probeer te doen in dit boek. En ik weet dat mijn wereldbeeld naar mijn gevoel ook klopt in mijn ervaring met de wereld en de logica; en dat het overeenstemt met andere prominente filosofieën en mythologieën, of er kan naast staan.

In de redenering dat uitgewerkt werd in een eerder essay met de naam "Mijn tijd komt nog" ging ik ervan uit dat elk ik een piramidaal netwerk van ideeën is. Dit netwerk hangt tussen het eindige en het oneindige. Isoleer ik één idee of verander ik de piramide in een hiërarchieloze balk dan wordt het ik inhoudsloos waardoor het ik verschuift van het zijn naar het niet zijn. In de praktijk houdt het ik op te bestaan als de communicatie van het netwerk in de piramide consolideert tot een statisch idee. De aanzet tot het statische wordt vaak gegeven wanneer het ik zichzelf ondergeschikt maakt aan een dogmatische religie, ideologie of identiteit. Daarentegen wordt het ik versterkt door in alles de nuance op te zoeken. De brug die ik daarna maak gaat over wat het eindige en het oneindige voor ons leven betekent. Wanneer het ik in die toestanden terecht komt loert het niet zijn om de hoek. Concentreert het ik zich totaal op een idee dan komt het ik in isolement. Deze oefening noemen we ook zen, een oefening dat ons in contact probeert te brengen met het ware zelf, dat in feite een spiegel is van het niet zijn. In het isolement is er geen ander naast het ik, dus ook geen ervaring en inhoud meer, waardoor het ik leeg wordt. Aan het andere eind van het spectrum komt de leegte ook tot stand wanneer de structuur ontrafelt wordt in het hiërarchieloze. Contemplatie is de oefening die ons in contact brengt met het oneindige.

De conclusie uit dit eerder essay is dat het ik alleen kan bestaan als het constant leeft. Het ik kan niet switchen tussen zijn en niet zijn. Het niet zijn is immers statisch. Zo kom ik tot de tweede reeks

axioma's. Hoe kan het ik leven? Er zijn drie manieren waarop het ik leeft:

- Delen
- Groeien
- Bewegen

Deze drie axioma's vormen de hoofdingeling van dit essay. Delen is gelijk aan nood, verleden, onderbewustzijn, ruimte en lust. Groeien is worden, heden, bewustzijn, tijd en manifestatie. Bewegen is schuld, toekomst, geheugen, leegte en heimwee. Delen is letterlijk zichzelf opdelen in verschillende stukken; wat gebeurt wanneer we kinderen maken: een man en een vrouw staan een kopie van zichzelf af in de vorm van een zaadcel en een eicel waaruit een nieuw wezen groeit. Delen is ook onszelf manifesteren op de wereld door dingen te scheppen en te maken of door te spreken en anderen te beïnvloeden. Van het moment dat een zaadcel en een eicel zich hebben verenigd groeit men; door letterlijk groter te worden en door kennis en ervaringen op te doen. Bewegen is het switchen van ervaringen en van het ene subject of object naar het andere.

DRIE IN IK

In "Mijn tijd komt nog" refereer ik bij de beschrijving van het piramidale netwerk reeds aan het onderbewuste en het bewuste. De bodem van de piramide vormt het onderbewustzijn en hoe meer men steigt hoe dichter men bij het bewuste komt. Een derde domein is het geheugen dat zich buiten de piramide bevindt. Deze drie domeinen staan als communicerende vaten met elkaar in verbinding. Het bewustzijn en onderbewustzijn scheppen de hiërarchische netwerken waaruit het geheugen bestaat.

Het onderbewustzijn (door Carl Gustav Jung het onbewuste genoemd; terwijl het onbewuste in mijn opvatting refereert aan het niet zijn) omvat het leeuwendeel van het ik. Het onderbewustzijn bestaat uit een reeks automatismen en functies (bijvoorbeeld de zintuigen). Ook hier onderscheiden de automatismen zich hiërarchisch van elkaar. Aan de top van de piramide staan automatismen die ik dagelijks gebruik om te kunnen functioneren; de processen achter het bewustzijn (bijvoorbeeld het redeneren en het herinneren). Daaronder staan automatismen die mijn lichamelijk functioneren bewerkstelligen (bijvoorbeeld zwemmen). Daaronder automatismen die doorheen mijn zintuigen de wereld vorm geven (bijvoorbeeld dat ik rood onderscheidt van blauw). De lijn doorheen de hiërarchie is dat aan de top van de piramide de resultaten van de automatismen specifiek voor mijn persoon zijn (subjectiviteit), terwijl als men afdaalt in het onderbewustzijn de resultaten steeds algemener worden (objectiviteit). Het resultaat van mijn denken is specifiek aan mij gericht, het resultaat van wat ik rond mij heen zie is al veel meer algemeen geldend.

Het bewustzijn bestaat uit voelen dat begrijpend ervaren is en uit de wil dat in het pure heden mijn dagelijks functioneren richting geeft door aan te voelen wat juist of fout is in de gegeven omstandigheid. Als ik wandel voelt mijn wil waar ik naar toe moet gaan, maar het onderbewustzijn leidt mijn lichaam naar die plaats. Als ik een gedachteconstructie opbouw is het mijn begrijpen dat overeenkomsten voelt en de wil dat gevolgtrekkingen maakt. De wil ligt aan de basis van elk concept of idee, maar vanaf het moment dat dit idee gevormd is maakt het deel uit van het geheugen. Het bewustzijn is in het heden, maar wordt gevoed door het geheugen. Het gene wat in het heden blijft is de ervaring. Het bewustzijn is het gene dat ervaart. Het is het levende bestanddeel dat zich constant manifesteert in het heden.

Terwijl het onderbewuste en bewuste de ruimte scheppen, wordt de leegte die bij de ruimte hoort gevuld met herinneringen. De leegte functioneert als geheugen waarin alle begrippen, ervaringen en gedachteconstructies in worden opgeslagen. Aangezien de leegte oneindig is zijn er geen grenzen aan de opslagcapaciteit; alles wordt dus herinnert, er gaat niets verloren; maar dat wil niet zeggen

dat ik mij alles kan herinneren. Elke gedachte, elke ervaring en elke begripsverandering doen mijn geheugen uitbreiden. Het bewustzijn haalt via het onderbewustzijn herinneringen naar boven en structureert het geheugen hiërarchisch. Tegelijkertijd maakt het onderbewustzijn van het geheugen gebruik in de werking van de automatismen die geen autorisatie van het bewustzijn nodig hebben en vult daarmee de wereld. Rood is rood omdat het geheugen ons dat via de automatismen zo doet ervaren.

DE ANDER

Als het ik zich kan delen is er ook een ander. Ik word beïnvloed door inhoud die geen oorsprong lijkt te vinden in mezelf. Doordat ik geen blank blad ben bij mijn geboorte kan ik ervan uitgaan dat ik grotendeels uit de ander besta. Deze ander zijn in dit geval mijn ouders en voorouders. In hoeverre is mijn eigen lichaam niet afkomstig van een ander? Hoe dieper ik in het onderbewustzijn afzak hoe minder controle ik heb over mezelf en dus hoe meer de invloed van de ander blijkt. Mijn lichaam staat nog dicht bij mij, maar de wereld waarop mijn lichaam ageert is al heel wat minder te controleren. Met ander woorden: het subjectieve dat ben ik, in het objectieve manifesteert zich de ander; mijn lichaam en de wereld dat ben ik, maar overal blijkt de invloed van de ander.

Alles wat bestaat bestaat alleen uit mezelf, de anderen en dat wat de anderen hebben gedeeld. Alle inhoud komt van levende of geleefde onderdelen van een delend wezen. Stenen, water en lucht zijn zoals hout en vlees. Alles in de wereld is of was dus beziel. De elementen van gestorven wezens overleven in het geheugen van levende wezens. Ook de dode ander blijft mij beïnvloeden. Ik maak elke dag van zijn elementen gebruik om mijn wereld op te bouwen. Deze elementen zijn echter geen buiten mezelf bestaande materie, maar eerder begrippen, betekenissen en concepten in het geheugen die worden gecategoriseerd en gevisualiseerd door de automatismen van het onderbewustzijn en begrepen, ervaren en beïnvloed door het bewustzijn. De dode en levende elementen zijn dus onware waarheden; illusies geschapen door onze voorouders en terug tot leven gewekt door ons onderbewustzijn.

Elk levend wezen is gelijk in die zin dat we dezelfde opbouw kennen. Alleen de verhouding tussen het onderbewustzijn, het bewustzijn en het geheugen is anders. Ook dieren en planten zijn levende wezens die ons beïnvloeden. Het verschil tussen dieren en mensen is dat de mens een wakker wezen is, terwijl dieren niet kunnen groeien buiten de structuren van hun onderbewustzijn. Door bewustwording kan de mens zijn rudimentaire noden ontwikkelen tot iets dat hem bevrijdt van de aangeboren gewoontes. Onder de dieren staan de planten en andere minder ontwikkelde wezens die een steeds minder actief bewustzijn hebben. In de planten wordt dat gesymboliseerd in hun onvrijheid zich te kunnen verplaatsen zoals dieren en mensen.

REÏNCARNATIE

De drie onderdelen van mijn ik met al hun inhoud werden vanuit mijn ouders gereïncarneerd in een nieuwe ik: hun eerste kind. Ik geloof dus niet in de klassieke benadering van reïncarnatie waarbij het ik steeds opnieuw dezelfde cyclus moet ondergaan in een nieuw lichaam dat telkenmale geboren wordt en sterft. In mijn wereldbeeld ben ik de reïncarnatie van mijn voorouders. Waarbij ik in het volwassen worden een uniek wezen word dat deels los komt te staan van mijn voorouders. Bij mijn geboorte worden mijn voorouders opnieuw geboren, gedurende mijn leven wordt mijn individuele ik geboren. Mijn kind is dan de volgende reïncarnatie in een oneindige lijn van reïncarnaties. Maar mijn individuele ik moet niet steeds opnieuw beginnen. Elke reïncarnatie is als een boom die iedere generatie opnieuw vertakt; een boom die steeds groter wordt. Reïncarnatie zie ik dus als een steeds opnieuw kopiëren van de voorouders, waarbij doorheen de tijd lichte veranderingen optreden onder

invloed van onze individualiteit.

Alle mensen op deze planeet hebben in zich dezelfde wereld gereïncarneerd, omdat we dezelfde stamvaders delen. Alleen daardoor kunnen we op dezelfde wereld leven en elkaar beïnvloeden. In die zin sluit ik mij aan bij de evolutieleer. Het kan echter ook zijn dat in lang vervlogen tijden twee lijnen afstammelingen versmolten met elkaar tot dezelfde wereld doordat hun beider onderbewustzijn per abuis dezelfde wereld schiep op een bepaald punt in hun afzonderlijke evoluties. Dit zou een andere verklaring kunnen zijn voor het ontstaan van fundamenteel van elkaar verschillende volkeren. Evengoed is het mogelijk dat een afgezonderde groep zich afsplitst en voor zichzelf op den duur een andere wereld schept of in de oude wereld blijft leven terwijl de meerderheid in een geëvolueerde wereld gaat leven.

REALITEIT

Wanneer ik dieper in mijn onderbewustzijn afdaal worden de zaken die het onderbewustzijn bewerkstelligt niet alleen algemener, maar ook reëler. Het denken is een automatisme van het onderbewustzijn dat weinig directe invloed heeft op de realiteit. Door te denken kan ik fantaseren, maar daarmee breid ik enkel mijn geheugen uit, mijn fantasie heeft geen direct effect op hoe mijn onderbewustzijn de realiteit construeert. Hetzelfde geldt voor dromen dat net als de fantasie mijn geheugen uitbreidt, maar geen verandering teweegbrengt in de gedeelde realiteit. Om de realiteit te veranderen moet ik handelen. Om te kunnen handelen moet ik diepere automatismen aanspreken in het onderbewustzijn.

In die lijn zou men kunnen denken dat ik de realiteit zelf zou kunnen vormgeven door nog dieper te graven in mijn onderbewustzijn. Dan zou ik niet alleen kunnen handelen, maar de realiteit rechtstreeks kunnen kneden naar mijn wil. Maar ook in de onware waarheid zijn er grenzen. Daar de realiteit een veruitwendiging is van de archaïsche hiërarchie op de bodem van het onderbewustzijn en zich verhoudt tot de drie onderdelen van mijn zijn. Daaruit is een complexe wereld ontstaan, maar de grondslag is symbolisch. De wereld als een uit de hand gelopen allegorie van mijn zijn. De complexe veruitwendiging van het archaïsche kan daarom alleen veranderd worden als de hiërarchie van het archaïsche of het archaïsche zelf gemanipuleerd wordt. Zo'n verandering is echter zinloos. De mens is immers aangepast aan zichzelf doorheen oneindig veel generaties. Alle puzzelstukken om een goed leven te leiden liggen reeds op tafel. Wie geen goed leven leidt moet harder puzzelen. Wie de puzzelstukken verandert zal het zich alleen maar moeilijker maken. De constructies die buiten de natuur om leven zijn kortstondig en kunnen alleen maar leiden tot catastrofale resultaten. Elke utopie leidt tot een dystopie.

Als ik in de natuur om mij heen kijk dan zie ik dat er zich een constante concurrentieslag afspeelt tussen soorten en tussen soortgenoten. Planten strijden om licht, om water en andere klimatologische en bodemkundige factoren. Het leven is een strijd, er vindt constant een concurrentieslag plaats waar alleen de beste mogelijkheid het haalt. Op dezelfde manier is de realiteit fluïde. De mens doet zijn realiteit geweld aan, maar het archaïsche karakter van de Aarde houdt de wereld op zijn plaats. De realiteit kan en zal veranderen doorheen de tijd, maar het archaïsche remt die progressieve krachten drastisch af.

HALLUCINATIE

Daar ik in mijn theorie in mijn eigen realiteit leef, moet ik confirmeren dat degene die een hallucinatie heeft wel degelijk de realiteit ziet, want alles wat zijn onderbewustzijn schept is zijn realiteit. Hoewel de waarheid onwaar is, is de waarheid zoals ze ervaren wordt wel het enige

houvast dat ik heb. De vraag is dus niet of dat de hallucinatie echt of niet echt is; ze is immers even waar en onwaar als de rest van de wereld. De vraag is hoe relevant de hallucinatie is en dus hoeveel waarde de realiteit heeft. Ik leef niet alleen in de wereld; de ander is een waarheid die fundamenteeler is dan de realiteit. Door onderlinge toetsing kan ik nagaan of mijn individuele realiteit overeen stemt met dat van de ander. Blijkt dat de ander de wereld anders ziet (en het dus een hallucinatie is), dan is de hallucinatie wellicht een puzzelstuk dat niet in de puzzel past en kan men trachten dit poortje te sluiten zodat men in de toekomst meer in overeenstemming met de ander en zichzelf kan leven.

In de natuurlijke wereld heeft de mens alle puzzelstukken tot zijn beschikking om het goede leven te leiden. Veel mensen wordt het leven echter moeilijker gemaakt doordat ze op de een of andere manier minder ontwikkeld zijn. Een hallucinatie lijkt mij echter een teveel aan ontwikkeling, dat evengoed het goede leven in de weg staat. Het lijkt mij dat de hallucinatie een teveel aan creativiteit is en dat de hallucinerende mens dus aan het einde van dat spectrum zit. In primitieve tijden werd dit teveel gekanaliseerd door sjamanen, zodat het van nut kon zijn voor de stam. Vandaag de dag wordt het als een ziekte bestempeld. Als de hallucinatie niet gekanaliseerd wordt door training ga ik ermee akkoord dat het een ziekte is, het is dan immers een onnuttig obstakel.

DROMEN

Dromen is een automatisme uit mijn onderbewustzijn dat mijn denken vervangt tijdens het slapen. Net als het denken graaft het in mijn geheugen op zoek naar waarheden en manieren om te handelen, maar mijn wil heeft initieel geen macht over mijn dromen. Met bepaalde technieken kan ik er wel voor zorgen dat mijn wil de dromen enigszins kan sturen of er herinneringen uit halen voor wanneer ik wakker word. Doordat de dromen niet zo rigoureuus zijn gestuurd als mijn denken, gaat het er chaotischer aan toe. Het is een soort van denken dat met oplossingen te berde komt en verlangens tot uiting brengt. Misschien dat het dromen een soort van oerdenken is. Waar dromen vroeger ook een manier waren om wijsheid te vergaren, zijn dromen net zoals de hallucinatie onderontwikkeld in onze hedendaagse samenleving. Wie weet hoeveel automatismen verloren zijn gegaan in de tijd?

MULTISOLIPSISME

Nu dat ik mijn wereldbeeld in de bovenstaande hoofdstukken stelselmatig te berde heb gebracht denk ik dat het stilaan tijd wordt voor een synthese in een allesomvattende theorie. Deze theorie noem ik al jaren het multisolipsisme en die term duidt naar mijn gevoel mijn theorie nog steeds het best aan.

De theorie gaat als volgt: De realiteit die mijn ik teweegbrengt is grotendeels gelijk aan de realiteiten van vele andere mensen, daardoor leven deze mensen in eenzelfde wereld. Ons samen zijn in dezelfde wereld komt omdat we allemaal reïncarnaties zijn van dezelfde oervoorouders.

Ondanks ons samenzijn leef ik toch als apart wezen in mijn eigen realiteit. De realiteit die ik aanschouw bestaat dus zoveel keer als er levende wezens zijn die dezelfde realiteit delen. Daardoor versmelten deze realiteiten in een soort van verdeelde eenheid; waardoor ik ieder die leeft in die versmolten realiteit constant beïnvloed door mijn realiteit te manipuleren. Het stoppen van de actieve invloed en van actief beïnvloed worden betekent de dood van dat andere wezen. (Ik weet echter niet of die persoon daadwerkelijk dood is of dat zijn realiteit niet meer genoeg overeenstemt met de mijne om in dezelfde dimensie te kunnen leven.) De passieve invloed blijft echter gelden na de dood. Alles wat de persoon deelde, inclusief zijn nu zielloze lichaam, blijft aan mijn realiteit

kleven.

De individualistische multirealiteit van het multisolipsisme bestaat uit verschillende clusters van realiteiten, die steeds minder met elkaar verbonden zijn. De eerste cluster is de versmolten verdeelde eenheid, de wereld; waarvan de onze Aarde heet. Onze Aarde deelt een cluster met andere werelden die dezelfde natuurwetten kennen, maar waarvan de evolutie tot een verschillende veruitwendiging heeft geleid. Zouden we kunnen wereldhoppert, zoals in eilandhoppert, dan zouden de werelden van de tweede cluster toegankelijk zijn. De derde cluster is echter ontoegankelijk, omdat ze bestaat uit andere natuurwetten. De vierde is al helemaal afgesloten, omdat ze bestaat uit andere axioma's. De clusters worden in onze wereld symbolisch weergegeven in de nachtelijke hemel.

Mijn ik functioneert en leeft in de interactie tussen haar drie onderdelen: bewustzijn (wil, ervaren, begrijpen), onderbewustzijn (automatismen, functies) en geheugen (herinneringen, hiërarchieën). Deze drie onderdelen van mijn ik kunnen alleen bestaan als een aan elkaar verbonden cluster in mijn ik. Als deze verbondenheid wordt doorbroken dan treedt het onbewustzijn op; de werkelijke dood van het niet zijn. Wanneer iemand op Aarde sterft kan ik echter onmogelijk weten of hij de werkelijke dood is gestorven, of dat zijn ik is getransformeerd naar een realiteit met een andere veruitwendiging, andere natuurwetten of andere axioma's. In beide gevallen wordt het lichaam die de ander representeerde in mijn realiteit een statisch lichaam. In de realiteit van de eigenaar van dat lichaam, als de eigenaar tenminste nog leeft, leeft zijn lichaam uiteraard nog voort.

Het lichaam wordt geboren uit de gereïncarneerde objectieve realiteit, de individuele subjectieve eigenaar van dat lichaam wordt geboren uit de geboorte van zijn lichaam. Deze geboorte duurt tot aan zijn dood op Aarde. De dood op Aarde betekent in werkelijkheid de geboorte uit de Aarde. Deze geboorte kan echter mislukken; dan treedt het onbewustzijn op. Of het kan lukken, waardoor zijn realiteit transformeert naar een andere toestand. Wij die achter blijven op Aarde kunnen alleen maar raden of deze persoon getransformeerd is of de dood heeft gevonden. We kunnen er echter van uitgaan dat iemand die te hedonistisch of te stoïcijns heeft geleefd de dood heeft opgezocht.

Het lichaam is een symbolische weergave. Het symboliseert het niveau in het onderbewustzijn dat door handelingen kan ageren met de diepere niveaus van het onderbewustzijn. Dit niveau aan diepere niveaus wordt gesymboliseerd in de realiteit waarin wij leven. Door gebruik te maken van ons lichaam, dus handelingen te verrichten, activeren we onze realiteit en maken we de geboorte uit de Aarde mogelijk. Er is dus geen echt verschil tussen de geestelijke weg en het aardse handelen; beiden zijn hetzelfde en leiden tot hetzelfde.

UITDEINEND LEVEN

Wanneer we de tijd op een tweedimensionale manier bekijken dan lijkt de cyclus op een circulaire wijze te verlopen waarbij de tijd steeds opnieuw begint. Wanneer we de tijd driedimensionaal bekijken schrijdt de cyclus echter voort als in een helix. Eerder dan opnieuw te beginnen worden de cycli opgestapeld. In hun cyclus volgen de cycli steeds opnieuw hetzelfde traject, maar nooit is de tijd helemaal hetzelfde als in een voorgaande cyclus. In elke cyclus ontpopt het leven zich op een andere manier. Door het leven deelt de tijd zich echter in stukken, die dan afzonderlijk en helixgewijs verder groeien. De tijd is daardoor niet enkel een helix, maar vertakt zich ook nog eens als een boom. In de driedimensionale ruimte doet de tijd zich daarom voor als een zich eeuwig vertakkende boom, die zich vanuit het centrum bolvormig uitstrekt naar de uiteinden van de ruimte. De boom groeit daarbij van de oneindig kleine ruimte naar de oneindig grote ruimte, van het verleden naar de toekomst. Dit wordt symbolisch weergegeven in het steeds uitbreidende

universum.

Elke tak van de boom is een individueel wezen. Individuele wezens kunnen echter sterven. Veel takken van de boom sterven dus af. De boom rot van binnenuit. De draak Nijdhakker knaagt aan Yggdrasil. Daardoor ziet de boom er eerder uit als een oude hakhoutstoof; waardoor de uiteinden van de boom zich als afgescheiden bomen voordoen. Dit wordt in het universum gesymboliseerd in de aparte melkwegstelsels, die dan weer onder te verdelen zijn in gescheiden groeperingen van sterren en afzonderlijk zonnestelsels. Zo baant het leven zich een weg doorheen de tijd; zonder begin, zonder einde.

TIJD

Er wordt veel gespeculeerd en gefilosofeerd over de tijd, vaak wordt daarbij de gangbare aanname bekritiseerd dat de tijd lineair is. Volgens sommigen verloopt de tijd in verschillende snelheden afhankelijk van de eigenschappen van de ruimte waarin men zich bevindt, voor anderen is de tijd circulair. Sommigen beweren zelfs dat men terug in de tijd kan reizen. Al deze theorieën hebben één ding gemeen, ze plaatsen de tijd buiten zichzelf. Een materialistische visie die ervan uitgaat dat de tijd op zichzelf staat, als een op zichzelf staande wet of kracht in de kosmos. Mijn opvatting over tijd is echter multisolipsistisch. Voor mij is de tijd onderdeel van het ik. Er is geen tijd dat buiten mezelf bestaat, behalve dan in de andere levende wezens. Alle levende wezens leven de tijd individualistisch.

Tijd, leven en bewustzijn zijn identiek. Het bewustzijn is het leven en het leven is de tijd. Wordt het bewuste zijn onbewust dan stopt het leven en stopt de tijd. Groeien, delen en bewegen zijn allen toestanden waarin de tijd actief voortschrijdt. Stagneert de tijd tot een inactieve toestand dan stopt het leven en treedt het onbewustzijn op.

MAAGD

De maagd is de Norn die het verleden symboliseert. Zij wordt contradictorisch afgebeeld als een oude vrouw, maar dit klopt omdat zij het oneindige en onbuigzame verleden representeert. De maagd is oud omdat ze nog niet is geworden tot een ik. Ze heeft geen eigen wil, maar wordt gestuurd door haar bloed. Zij representeert onze voorouders waarvan wij de reïncarnatie zijn. De vier herten die samen onder de boom Yggdrasil schuilgaan zijn met haar verbonden. De herten representeren onze vier grootouders, die met hun geweien de voorouderlijke stambomen met zich meedragen.

In dit laatste hoofdstuk van Nood wens ik nog eens de belangrijkste ankerpunten van het multisolipsisme op te lijsten; in contrast met gangbare opvattingen.

- Standaard wordt er van uitgegaan dat de wereld een ontstaan heeft gekend. Dat ontstaan wordt herleid tot een beginpunt. Dit punt ontploft als in de oerknal of representeert een hoogste god. Beiden gaan ervan uit dat alles op een dag terugkeert naar dat punt. Deze levenscyclus associeer ik met de Oosterse filosofie en het stoïcisme. In het multisolipsisme is er geen begin en einde en dus ook geen god of oerknal. Er is alleen het eeuwig in beweging zijnde leven. Mijn visie associeer ik met het Westerse heidendom en het epicurisme.
- Aansluitend gaat men ervan uit dat de mens in de wereld is. Ik wijs deze dualiteit af. In het multisolipsisme is de mens en de wereld dezelfde entiteit. Er zijn zoveel werelden als er mensen zijn. Er is ook geen god buiten de mens. De goden zijn categorieën uit ons geheugen die de wereld symbolisch vormgeven en ons gidsen bij de keuzes die we dienen te maken.

Het leven wordt geleefd in de levende wezens. Daarbuiten is alleen het niets, maar dat wordt dan weer gedragen door de geleefde wezens.

- De mens is noch een individueel noch een collectief wezen, maar iets tussenin. De mens wordt in grote mate gestuurd door zijn voorouders. Er is maar een klein deel in hem dat sturend en potentieel vrij is. Dat kleine deel kan echter groeien. Sturen en vrijheid moeten verworven worden. Zo leeft men het groeien, delen en bewegen. Elk levend wezen dat vertakt uit een ander levend wezen moet dit proces opnieuw ondergaan. Terwijl de oude takken leren bewegen in diversiteit, leren de jonge takken bewegen in originaliteit.

WORDEND (WAT WORDT) PERSOON

Wat wordt er? In Nood ging het over wat aan de geboorte voorafgaat. Nood gaat over het noodzakelijke, maar ook over het onveranderlijke. We kunnen het verleden niet meer veranderen; het is potentie, tijdloos en onzichtbaar. Alleen hetgeen in ons geheugen en in ons onderbewustzijn blijft leven is zichtbaar of kan ontdekt worden. In Wordend gaat het over het actieve heden: het ik die wordt en dus leeft. Voor de geboorte is mijn ik een hoopvolle belofte, na de geboorte ben ik wordend. Gedurende het leven heb ik de kans te groeien tot een wezen dat kan overleven door te leren leven.

Wat wordt er? Mijn ouders stonden beiden een stukje van zichzelf af, dat ze lieten samensmelten. Dat samengesmolten deel werd ik. In dat ik start het leven opnieuw. Dat leven is echter initieel onpersoonlijk. De interactie tussen het onderbewustzijn, bewustzijn en geheugen doet het ik functioneren en vervult de noodzakelijke voorwaarden om te overleven. In dat onpersoonlijke deel leven mijn voorouders. Uit de interactie van het bewustzijn met het onderbewustzijn en het geheugen ontstaat naast mijn voorouders ook langzamerhand een eigen persoon. Het is die persoon die in het actieve heden ontwikkeld wordt. De persoon wordt de motivatie en het kompas waarnaar het bewustzijn zich kan richten. De voorouders in het ik overleven, de persoon in het ik leeft. Het persoonlijke draagt de wil in zich om het ik ook in de toekomst te laten overleven; mits de persoon een levensvatbaar geheel kan vormen.

De persoon is de manier waarop wij ons geheugen construeren met onze herinneringen. Het is dus het levende deel van ons geheugen, waar het verleden een plaats in krijgt. De persoon is de constructie, dat elke binnenkomende herinnering dat gegenereerd is door inkomende informatie of ervaring een plaats geeft. Het actieve deel van de persoon is het korte termijn geheugen dat in samenspraak met het bewustzijn de interactie tussen het bewustzijn en het onderbewustzijn en het bewustzijn en het geheugen mogelijk maakt. Het lange termijn geheugen wordt gestuurd door de interactie tussen het onderbewustzijn en het geheugen, zonder dat het bewustzijn daarin tussenkomt.

We kunnen onszelf alleen begrijpen en identificeren door van onszelf een karikatuur te maken, door onszelf in een verhaal te plaatsen. We scheppen daarom een samenvattende identiteit; een innerlijke onware waarheid. Dat wordt de persoonlijkheid in onze persoon. Met deze persoonlijkheid presenteren we onszelf aan de ander. Sommige mensen presenteren zichzelf moedwillig verkeerd. Anderen proberen zichzelf zo eerlijk mogelijk te presenteren. Maar beiden geven ze altijd een onvolmaakte versie van hun persoon. Dat is de natuur van identiteit.

VRIJHEID MAKEN

Vrijheid is onszelf tot uitdrukking brengen in onze persoon en onze realiteit daarmee in overeenstemming brengen. Als we onze wereld willen aanpassen aan onze wil dan doen we dat door

handelingen te verrichten, met onze eigen handen of door anderen aan het werk te zetten. Willen we ons lichaam iets laten bijleren dan doen we dat door ons lichaam dezelfde handelingen steeds opnieuw te laten uitvoeren tot ons lichaam het in de vingers heeft. Willen we ons gedrag aanpassen dan moeten we de situaties leren herkennen die dit gedrag activeren en daar het gewenste gedrag tegenoverstellen.

Ons bewustzijn functioneert eigenlijk als de bemiddelaar. Het brengt het onderbewustzijn in overeenstemming met de wensen die gegenereerd zijn uit onze persoon. Dat doen we door het onderbewustzijn te trainen. We zijn dus niet vrij in ons bewustzijn, maar wel door middel van ons bewustzijn. Vrijheid is dus niet iets dat direct geleefd kan worden en ook niet iets dat op zichzelf bestaat. Het is een log manipulatieproces dat in drie trappen plaatsvindt. Eerst wordt het ontwikkeld in onze persoon. Van daaruit wordt het overgebracht naar ons onderbewustzijn. Pas als ons onderbewustzijn het heeft opgepikt wordt het toegepast in de realiteit. Kunnen we onszelf dan tot uitdrukking brengen of moeten we het hele programma opnieuw doorlopen?

HET NEGATIEVE BEWIJS

'Onze persoon wordt voor altijd en volledig gekluisterd door onze omgeving en onze voorouders.' 'We kunnen de kluisters van ons afwerpen en onze wil volledig bevrijden.' De eerste stelling is een collectivistische waarin het lot volledig is bepaald in elke keuze dat we maken. Deze stelling stemt overeen met het statische en de totale orde. De tweede stelling is een individualistische en poneert dat elke keuze potentieel volledig vrij kan gemaakt worden. Deze stelling stemt overeen met het fluïde en de totale chaos. In de totale orde en de totale chaos kan het leven echter niet plaatsvinden. De enige zekerheid is dat wij leven en dus ligt de waarheid over vrijheid ergens tussenin. Zouden we dood zijn dan zou er immers absoluut niets zijn. Dat is mijn negatief bewijs dat vrijheid wel degelijk bestaat en dat we dus de koers der dingen in vrijheid kunnen sturen. Een positief bewijs heb ik echter nooit kunnen maken.

Onze voorouders en wijzelf werden op een positieve en negatieve manier beïnvloed door onze omgeving, waardoor we zijn wie we zijn, met alle positieve en negatieve kwaaltjes tot gevolg. We zouden de invloed van de omgeving kunnen wegtrainen zodat we de zuivere voorouders in ons ontsteken. Maar daar geloof ik niet in. Het positieve komt tot stand in het negatieve. Ook de zuivere voorouder is een resultaat van zijn tijd. Het goede leven is enkel te bereiken door onszelf in het hier en nu vorm te geven.

LUST EN MORAAL

Ons leven bestaat grotendeels uit het zoeken van een balans tussen het vermijden van onlust en het verkrijgen van lust. In de beginfase van ons leven bestaat lust uit het invullen van levensnoodzakelijke noden; zoals dorst, honger en genegenheid. Onlust bestaat simpelweg uit het ontberen van deze noden. Onlust kan echter ook ontstaan uit een teveel aan lust. Men moet daarom steeds voorzichtig omgaan met het invullen van lust. De lessen die men kan trekken uit deze balans zijn onze moraal. Het doel van deze moraal is om het goede leven te bereiken. Niet alleen vandaag, maar ook alle andere dagen van het leven.

Er zijn drie krachten die de lust kan transformeren in onlust.

- Lust is beperkt in de tijd; enerzijds door verzadiging, anderzijds door gewenning.
- In het hier en nu staat de ene lust de andere in de weg. Tijdens de invulling van een bepaalde lust leeft men dus steeds een onlust in een ander lustdomein.
- Het invullen van een lust in het hier en nu kan op de lange termijn nefast zijn.

Ik denk dat de belangrijkste lessen uit de moraal te trekken zijn in het nefast zijn van bepaalde lusten die men in het hier en nu in kan vullen; vooral in relatie tot de medemens. Als ik mij op korte termijn wil bevredigen dan schaad ik vaak andere mensen. Maar deze mensen heb ik vaak ook nodig op lange termijn. Als het leven een spel is en ik speel vals om te winnen of ik speel alleen de spelletjes waarin ik altijd win, dan ga ik op den duur niemand meer vinden om mee te spelen. Afhankelijk hoe ik speel gaat mijn reputatie mij voor. De mens is een sociaal wezen die de andere mensen nodig heeft om het goede leven te beleven. Ben ik een goede speler dan trek ik mensen aan, ben ik een slechte speler dan kom ik alleen te staan.

Uit het afzwakken van de lusten ontstaan echter meer geraffineerde lusten, die het goede leven verdiepen. Als men patat, bloemkool en een pan worsten op tafel zet dan wordt het eten best eerlijk verdeeld om iedereen tevreden te houden. Dit zwakt het individuele genot af, maar bevordert de gezellige sfeer en de cohesie. Uit het afzwakken van de banale lust ontstaat dus een geraffineerde lust, dat de band tussen de medemensen ook nog eens hechter maakt.

LAGE EN HOGE CULTUUR

Ook het leren uitstellen van een lust kan de lustbeleving en het goede leven op de lange termijn bevorderen. Het ontberen van lust kan opgelost worden door de lust dat men ontbeert in te vullen. Deze lust is echter niet altijd bereikbaar in het hier en nu. Men staat dan voor twee keuzes: de ontbering verdragen of zich overgeven aan het genot van een vervangende lust. Op korte termijn lijkt de tweede optie het meest soelaas te brengen. Het probleem met deze lustoptie is dat het een afleidende lust is. Hoewel de vervanging tot genot leidt op andere domeinen, blijft de originele onlust oningevuld bestaan. Het genot van de vervangende lust zindert dus niet na; het brengt geen voldoening. Men wordt er niet vol van, maar maakt de achtergelaten leegte groter. De vervangende lust is dus nuttig als overbruggingsstrategie, maar uiteindelijk zal men wel de originele lust moeten zien ingevuld te krijgen. Alleen genot dat voldoet geeft immers rust en geluk, genot dat leegzuigt brengt onrust.

In de hedendaagse Westerse beschaving is het hedonistische kortetermijngenot een verdienmodel geworden. Vandaag de dag moet je veel sterker in je schoenen staan om daaraan te kunnen weerstaan. Wij worden actief verleid door reclame en design om dingen te doen en te kopen die we eigenlijk niet nodig hebben. Daardoor verliezen veel mensen zich in impulsief gedrag en verliezen het contact met de geraffineerde lusten. De relatie tussen mensen en mens en natuur verliest er zijn diepgang. Alles wat tot rust leidt lijkt niet meer interessant, omdat men zo is afgestemd op het kortetermijngenot. Men heeft het kortetermijngenot gecultiveerd, men is dat geworden. Dit gezicht van de hedendaagse beschaving brengt de lage cultuur voort. Wie zich daarin laat onderdompelen beweegt zonder te groeien en zal zijn leven dus onvolgroeid en kwaliteitsloos leven. In deze condities wordt het leven in hem niet geboren, hij is er enkel een gebruiker van.

Lage cultuur is in feite het intentioneel rudimentair houden van de set aan lusten waartoe een individu zich verhoudt. Basale emoties en gevoelens worden er constant aangesproken. Het is eerder gericht op kwantiteit dan op kwaliteit. In extremis leidt het tot chaos. Daartegenover staat hoge cultuur dat de nuance opzoekt door lust zo duurzaam mogelijk te maken. De kwaliteit van de hoge cultuur probeert de onlust tegen te werken dat in de lust tot stand dreigt te komen. Het schept daarmee de condities voor het goede leven.

Wanneer hoge cultuur leidt tot een set aan zeer specifieke lusten, dat op zijn beurt leidt tot een versplintering in subculturen, kan hoge cultuur echter het contact met de realiteit of met haar

wortels verliezen. Wanneer het zijn dynamische kracht verliest kan het verzanden in de orde dat het schept. De inbreng van lage cultuur kan dan noodzakelijk zijn om terug dynamiek te brengen in de hoge cultuur. Het is soms goed dat de cultuur een stapje terug zet om vanuit een stevigere sokkel opnieuw te kunnen groeien. Vandaag de dag laten veel mensen zich echter te veel meeslepen door de lage cultuur waardoor van groeien weinig meer in huis komt. De oplossing voor deze tweespalt ligt in het omarmen van de derde speler; de natuur. Wie zich de natuur toe-eigenend laat zich niet meeslepen door de lage cultuur en kan zich ook niet verliezen in de hoge cultuur.

Het gebrek aan respons en interactie is waarom we in de natuur een beetje tot stilstand kunnen komen. De natuur brengt ons tot rust. Het zwakt de lusten af en maakt ze daardoor geraffineerder. Je zou kunnen zeggen dat de hoge cultuur een culturele poging is om het menselijk contact met de natuur te imiteren binnen de context van de beschaving. De problemen ontstaan wanneer de cultuur de imitatie belangrijker gaat vinden dan hetgeen geïmiteerd wordt. Lage cultuur weerspiegelt dan weer de ontwortelde beschaving. In beiden leidt het gebrek aan natuur tot utopische dystopieën. We hebben echter de cultuur nodig om onze persoon tot uitdrukking te brengen. Het goede leven is te vinden in de natuurlijke cultuur.

LUST EN TELOS

Om te worden moet de mens een set van lusten omarmen waarrond hij zijn leven in kan richten. Anders dan voor een hedonist, die het leven als kortstondig en in wezen nutteloos ziet, is het voor een epicurist belangrijk dat de lusten die hij omarmt de eeuwigheid kunnen weerstaan. Hij moet dus heel doordacht omgaan met de lusten die hij cultiveert en verfijnt. Zeker in de hedendaagse maatschappij dat erop is gericht ons dom en basaal te houden. De lusten die men ervaart, waarin men zich verdiept en die men manifesteert gaan zich immers nestelen in de persoon. Het is door de lusten te leven dat men ze cultiveert en deel laat uitmaken van de set van lusten waarrond het leven gaat draaien.

In de regel zijn de lusten die het langst voldoening geven en die in anderen het minst onlust veroorzaken de te cultiveren lusten. Daarnaast moeten het lusten zijn die bij regelmaat geleefd kunnen worden. Sommige van deze lusten mogen een streefdoel zijn, maar ze mogen niet te hoog gegrepen zijn. Uit de ervaring van de lusten groeien immers meer verfijnde lusten, die men niet kan voorzien. Eerst moet men de zintuigen prikkelen eer men smaakvoorkeuren kan ontwikkelen. Daarom is het beter om een kleine set van lusten tot hoogstaande niveaus te verfijnen dan alles uit te proberen en daardoor op het basale niveau te blijven hangen.

EEUWIGE WEDERKEER

Het bereiken van de eeuwige wederkeer, mijn pastiche van Nietzsche's concept, markeert de finale geboorte van de persoon in dit leven. Een sterke persoon wordt gevormd rond een set van voldoening gevende lusten. Er komt op een bepaald moment een omslag waarbij de set van lusten min of meer zal vaststaan voor de rest van het leven. Op dat punt is de persoon min of meer gevormd. Het groeien naar vervolmaking is dan zo goed als voorbij. In de eeuwige wederkeer keert de persoon eeuwig weder naar dezelfde lusten. Hij maakt als het ware iedere dag dezelfde wandeling, waarbij hij steeds dezelfde plaatsen bezoekt, die zich elke dag navenant het weer en het seizoen anders voordoen. Eerder dan groeien gaat de persoon vanaf dat moment bewegen.

Om de lusten te beleven moeten de lusten zich manifesteren. Door verzadiging of gewenning treden de gemanifesteerde lusten echter steeds in verval vanaf het moment dat ze in de realiteit worden gebracht. De persoon loopt daarbij leeg en dus moet hij wederkeren naar deze lust om haar opnieuw

te manifesteren en dus te beleven en te vullen. Bij de basale lusten is het juist dat; eeuwig wederkeren. In de geraffineerde lusten kan men echter steeds een nieuwe variatie van dezelfde lust manifesteren. Het is dat aspect dat de lust geraffineerd maakt. Verfijning kan zich vertonen in oneindige diversiteit en is dus een onuitputtelijke bron van voldoening en van levenscreatie.

Met elk wederkeren bloeit de persoon terug op om vervolgens wederom een beetje te sterven; in een eeuwige cyclus. Het is deze dynamiek tussen verval en manifestatie dat de Westerse ziel zo anders maakt dan die van het Oosten. In een verfijnde Westerse persoon zal een lust ontstaan die het sterven apprecieert. Decadentie, gotische verhalen, ruïnes, duistere romantiek; het is een uniek aspect van de Westerse mens. Het is een contraire lust die de complexiteit van de eeuwige wederkeer nog diverser maakt. Maar ook hier manifesteert het leven zich. Niet voor niets heet Europa het Avondland. Duistere romantiek is misschien wel het summum van de Westerse ziel. Om de hoek kan echter een sinister hedonisme schuilgaan voor wie te diep drinkt van deze bron.

LUST EN RUST

De Westerse ziel of filosofie kent dus geen utopie of eindpunt als telos van het leven. De duistere romantiek kan de pijn of het gemis dat ontstaat uit de leegte dat het verval achterlaat alleen maar verzachten. De eeuwige wederkeer brengt ons eeuwig naar voldoening, maar het is ook een eeuwige terugkeer naar de tragedie. Vanuit het gemis ontstaat de nood om weder te keren naar de lust. Het is deze tweespalt dat het leven in gang houdt in het heelal.

Als pijn en voldoening steeds aan elkaar gewaagd zijn, hoe moeten we dit overleven? Hier biedt het stoïcisme de uitweg. In het stoïcisme tracht men pijn te dempen door de lust niet op te zoeken. Manifesteert men de lust niet, dan is er ook geen verval mogelijk. In het stoïcisme hoopt men zo een eeuwige gemoedsrust te vinden. Pijn en genot zijn echter beide emoties en dus kunnen we de techniek van het stoïcisme omdraaien. We kunnen de pijn rechtstreeks dempen. Het helpt natuurlijk dat voldoening gevend genot en duistere romantiek reeds lusten zijn die zelf al rustiger zijn in het gemoed. Maar daarbovenop kunnen we ook in het moment van pijn ons bewust worden dat de tijd van de pijn tijdelijk is. Na regen komt zonneschijn; altijd. Dat weten we uit ervaring. Door deze gedachteoefening te maken kunnen we eerder een afwachtende positie in nemen dan ons op te jagen en zodoende de pijn alleen te verergeren. In de plaats de weg van de pijn te bewandelen kunnen we als het ware aan de kant van de weg gaan zitten en de pijn zonder ons laten passeren. Het gebrek dat men voelt bij basale lusten is moeilijker te negeren dan dat van de geraffineerde lusten. Maar ook dat is in principe mogelijk. Zelfs fysieke pijn kan men leren negeren.

De eeuwige wederkeer op zijn hoogste niveau is dus een eeuwig wederkeren naar voldoening gevende lust en een positie van rust. Lust en rust is daardoor mijn credo. Op die manier is de tweespalt levensvatbaar, ze is zo immers niet in evenwicht, waardoor het leven kan uitdijen en dus überhaupt kan bestaan. De hoogste westerse mens is een held die zichzelf realiseert door zijn lusten wederkerig te manifesteren en zichzelf overwint door zijn pijn te overwinnen. Zo is hij in staat de eeuwigheid te trotseren als uniek persoon en baken in de duisternis. Eenmaal Walhalla bereikt kent hij echter geen rust, zoals in de Oosterse filosofie, maar vat de eeuwige strijd aan. De held die berust verliest het scherp van de snede en dreigt als Icarus terug op Aarde te vallen.

VRIJHEID LEVEN

Er is maar een enkele waarde die naar zichzelf verwijst en dat is de hoogste waarde. De zin van het leven is te leven. Wij leven om te leven. Filosofen van het morgenland associëren de hoogste waarde met de hoogste god. Maar de hoogste waarde leeft niet op zichzelf. Het leven kan alleen

geleefd worden en het kan alleen bestaan als de levende wezens het voortbrengen.

Als wij tot bloei komen komt het leven tot bloei. Om echt tot bloei te komen moeten we echter eerst groeien. Dit doen we door onze lusten te cultiveren tot een geraffineerd niveau van verfijning. In de groei naar de bloei bereiken we op een bepaald moment een niveau waarbij we van het noodzakelijke en algemene overgaan naar het eendere en het unieke. Het noodzakelijke en algemene is verbonden met de basale lusten. Het eendere en unieke is verbonden met de geraffineerde lusten. Eenmaal we op het niveau van de geraffineerde lusten gekomen zijn leeft de mens in een zekere vrijheid. Anders dan bij de basale lusten stelt het leven in de geraffineerde lusten immers geen eisen wat vorm en inhoud betreft. Op dat niveau komt het leven tot bloei; ook als we alleen nog maar bewegen in de eeuwige wederkeer. Alleen in het eendere en unieke kunnen immers de eeuwige variaties van dezelfde lustmanifestaties tot stand komen. In deze tot stand komende diversiteit leeft het leven in zijn volle glorie.

Hedonisten, die blijven steken in de basale lusten, bewegen ook. Maar hun lustmanifestaties zijn noodzakelijk en algemeen. Zij leven dus niet in vrijheid, maar in een systeem van stabiliteit en voorspelbaarheid. Zij leven wel, maar scheppen geen leven. Alleen in een tot bloei gekomen leven schept beweging leven. Hedonisten teren dus als parasieten op het leven dat door hun voorouders geschapen is. In hun beweging laten zij het leven van hun voorouders overleven zonder zelf geboren te worden. Het hoogste wat dit leven kan voortbrengen is dat zij hun leven doorgeven aan een volgende generatie; in de hoop dat hun kinderen tot bloei gaan komen. Hedonisten overleven of bestaan eerder dan echt te leven.

Vrijheid is dus iets dat ontstaat in het wordingsproces. Het is niet iets dat is. Het is geen kracht op zich. Vrijheid moet verworven worden.

LOTSBESTEMMING

Onze lotsbestemming is de persoon die we zouden moeten worden als we de voorouders in onszelf realiseren. Het is pas wanneer we onze lotsbestemming zijn geworden dat er een poort kan opengaan naar een domein dat ons lot overstijgt: het domein van de vrijheid. Er zijn echter negatieve krachten die onze vrijheid trachten af te snoepen. Deze krachten worden misbruikt door derden om ons voor hun kar te spannen, opdat wij niet onszelf en het leven realiseren, maar hen dienen. De mens heeft deze negatieve krachten echter nodig om de wilskracht te activeren die naar zijn vrijheid leidt. Een deel van de mensen houdt de negatieve krachten in stand doordat bij hen de nodige wilskracht ontbreekt. De falende mens schept daardoor de condities opdat anderen kunnen bloeien. Ik reken zowel de dienende als degene die gediend worden tot de falende mens. Zij houden elkaar in stand. Alleen een falende mens is immers gediend met falende mensen.

Wanneer de negatieve krachten zich manifesteren over verschillende generaties kunnen ze zich internaliseren in de voorouders. Aangezien wij onze voorouders zijn, worden deze negatieve krachten ook in ons geboren. Het maakt dan deel uit van onze lotsbestemming. Ook de negatieve krachten krijgen vorm in onze persoon; dat deel noem ik de onpersoon. In tegenstelling tot de persoon die ons leidt naar het domein van de vrijheid vormt de onpersoon een hindernis op deze weg. Het is daardoor dat we de onpersoon van de persoon kunnen onderscheiden en onze lotsbestemming kunnen wijzigen opdat we het leven opnieuw tot leven kunnen wekken.

ONPERSOON

Naast het verwerven van kennis en vaardigheden om op onze eigen benen te kunnen staan is de weg

naar de volwassenheid in grote mate ook de betrachting om inzicht te verwerven in alle krachten die ons van onze vrijheid beroven. We trachten daarbij te doorgronden hoe de wereld en onze naasten ons beïnvloeden en zoeken de juiste vrienden om ons mee te omringen. We zoeken wat onze interesses zijn en in welke richting we ons leven willen oriënteren. Het is dit proces dat tot de set van lusten leidt. Naast het ontmaskeren van externe invloeden en het verwerven van ons eigen wereldbeeld moeten we ook kijken naar de interne invloeden. Om echt vrij te zijn moeten we de onpersoon van de persoon leren onderscheiden. We moeten leren om de onpersoon, dat ons potentieel om te groeien doet slinken, te zien wanneer deze zich manifesteert in ons leven.

De sinterklaasrite is naast een diepgeworteld cultureel fenomeen de manier waarop kinderen voor het eerst worden aangezet volwassen te worden. In de sinterklaasrite wordt hen geleerd dat ze niet alles moeten geloven. De kinderen moeten er in deze rite immers zelf achter komen dat sinterklaas niet bestaat. Het zet hen aan tot een kritische wereldbeschouwing.

De onpersoon is eigenlijk dat deel in ons dat een deel van onszelf ontkent. Het zwakt daardoor onze sterktes af waardoor we de lat lager leggen en het zaait angst waardoor we onze lusten alleen nog maar durven te beleven in onze fantasie. In onze fantasie vervangt het de lusten door identiteit. In het ontmaskeren van onze identiteit kunnen we kijken welke sterktes de onpersoon tracht toe te dekken. Iemand die zijn goesting doet heeft geen identiteit nodig. Hij is wat hij doet en hij doet waarvan hij houdt. Wie zichzelf echter niet manifesteert moet ter compensatie zichzelf verbloemen; zichzelf gewicht toekennen dat hij niet heeft. In de plaats zijn goesting te doen maakt de onpersoon hem immers kleiner dan hij in werkelijkheid is. Zijn klein zijn maakt hem bang, waardoor hij de doelstelling niet meer uitvoert die hij wilde volbrengen. In dat proces laat de onpersoon ons de meest kwetsende emoties voelen die werden gebruikt om ons gedrag tijdens de opvoeding aan te passen door onze onvolwassen ouders. Op deze manier worden de negatieve krachten van generatie op generatie doorgegeven. De onpersoon verraad zichzelf als anderen om ons heen onze zwakheden lijken te vertonen of net de sterktes lijken te hebben die onze onpersoon verdrukt. Onze zwakheden herkennen resulteert in haat, onze sterktes herkennen in verliefdheid.

De onpersoon en de persoon zijn echter zo met elkaar verbonden dat we vaak niet weten wie er aan zet is. We weten zelfs vaak niet dat angst actief in ons speelt op het moment dat we bang zijn of ons klein voelen. We herkennen echter wel die zeldzame keren dat we echt onze goesting deden, vaak zonder na te denken. Er is dan ook een heel bewustzijnsproces voor nodig om op dat vlak resultaten te boeken. Anderen die daar ook mee bezig zijn kunnen ons daarin helpen. Het komt erop aan erachter te komen welke emoties onze onpersoon ons toegefluisterd heeft door de tijd stil te zetten en goed te luisteren. Vaak zijn het net in emotionele toestanden dat de onpersoon de persoon overneemt. Het komt er dus op aan deze emotionele toestanden zoveel mogelijk te vermijden door een gezond en evenwichtig leven te leiden en als ze zich dan toch voordoen ons daar niet al te veel door te laten meeslepen. In de praktijk doen we dit door enkele inzichten die we verworven hebben uit ons geheugen op te roepen tijdens deze momenten. Het is goed om deze inzichten te verpakken in enkele mantra die we leren onthouden. Doe ik mijn goesting hier wel of is mijn actie of inactiviteit gestuurd doordat ik mijn gekwetste emoties terug beleef? Op den duur moet dit een automatische vraag zijn gedragen door ons onderbewustzijn.

Een deel van de mensen zijn echter geneigd om de onpersoon onberoerd te laten. Zij houden daardoor de negatieve krachten in stand door ze door te geven aan hun nakomelingen en aan de mensen die ze kwaad doen. Is hun onpersoon te groot? Zijn ze niet wilskrachtig genoeg? Zijn ze lui van geest? Werden ze onvoldoende gestimuleerd door hun omgeving? Ik weet het niet. Misschien is hun onpersoon net niet genoeg aanwezig geweest, waardoor ze de aanzet tot het innerlijk groeien steeds hebben kunnen omzeilen. Misschien zijn ze te slim voor hun eigen goed; zodat ze altijd

excuses konden vinden. Ik denk dat de meeste mensen wel tot op zekere hoogte aan zichzelf werken; anders zou de wereld een onleefbaar kwaadaardige plaats zijn. Maar de meeste mensen lijken weer tot stilstand te komen van zodra zij succes hebben geboekt; tot er zich weer een obstakel op hun weg bevindt of ze van hun sokkel dreigen te vallen. Ze verglijden daarbij telkenmale in conformisme; waardoor het kwaad weer in hun leven kan sluipen. De weinigen die de hele weg trachten af te leggen hebben er naar mijn inziens een lust voor ontwikkeld.

BETOVERING

Er is ook een rationele manier waarop we de persoon van de onpersoon kunnen scheiden. Dat kunnen we door het schone van het lelijke te onderscheiden. Wat is een mooi menselijk lichaam en hoe is dat lichaam verbonden met de persoon of onpersoon. Een fit lichaam is mooi omdat het een lichaam is van iemand die gedisciplineerd lijkt en dadendrang uitstraalt. Het is dus iemand die zijn lusten lijkt te verwezenlijken. Daartegenover staat een dik of slap lichaam. Het is een lichaam van iemand die ongedisciplineerd en lui in het leven lijkt te staan en dus gedomineerd lijkt te worden door zijn onpersoon. De menselijke natuur heeft ervoor gezorgd dat we gedisciplineerde mensen mooier vinden dan ongedisciplineerde mensen. Om op deze manier de persoon van de onpersoon te onderscheiden moeten we natuurlijk wel ons vertrouwen aan de natuur geven. Op eenzelfde manier kijken gezonde mensen naar de menselijke geest. Neemt een persoon veel initiatieven in het leven, realiseert hij zijn dromen, dan vinden we dat een mooie mens of kijken we naar hem op. Is hij volgzzaam en durft hij geen eigen initiatief te nemen dan vinden we deze mens weinig inspirerend. Op die manier brengt de natuur een natuurlijke hiërarchie tot stand waarbij de betere mens niet alleen hoger geraakt, maar ook mooier wordt. Schoonheid is dat wat tot bloei komt. Mensen die de bloemetjes buiten zetten geven dit onbewust aan.

Vanuit de duistere romantiek kan schoonheid echter verdraaid worden. De duistere romantiek verheerlijkt niet de lelijkheid, maar ook niet de volle schoonheid. Het gaat vaak over mooie mensen en dingen waar een hoekje af is. Een vervallen kasteel, een met mos begroeide sculptuur, een mooi lichaam met een gevaarlijke uitstraling. Louder mooie dingen en mensen zijn voor duistere romantici verdacht. Is er geen hoekje af dan wordt het als niet helemaal oprecht ervaren. Wat perfect is voelt vals of oppervlakkig aan. Duistere romantici herkennen de onpersoon dus niet alleen in het lelijke, maar ook in hetgeen te mooi is om waar te zijn. Eerder dan de bloemetjes buiten zetten zullen duistere romantici een tuin met wilde bloemen aanleggen. Duistere romantiek is de schoonheid van de epicurist.

Naast schoonheid en duistere schoonheid is er ook nog sfeer. Terwijl schoonheid te vinden is in het object die de lust of de natuur tot stand brengt, is sfeer te vinden in schoonheid dat in beweging is. Sfeer kunnen we vinden wanneer we een compositie van objecten observeren en in die compositie onze blik van object naar object laten zweven; waarbij we onze blik nooit concentreren op een enkel object uit de compositie. Bij elke verschillende compositie en elk verschillend object in de compositie ontstaat een andere sfeer. Deze sfeer kunnen we alleen gevoelsmatig begrijpen. Wanneer lelijkheid aan de compositie wordt toegevoegd kan dat de sfeer verpesten.

Hoewel we de onpersoon rationeel van de persoon kunnen onderscheiden, door te determineren wat lelijkheid en schoonheid is, blijft het herkennen van schoonheid en lelijkheid een gevoelsmatig proces. Het rationele is alleen maar een middel om de lust te helpen realiseren, de voldoening die uit de gerealiseerde lust of uit het realiseren van de lust ontstaat is een gevoel. Voldoening is echter een basaal gevoel. Er bestaat ook een hogere voldoening en dat is betoverd worden. Het herkennen van schoonheid kan ons echter niet betoveren, alleen sfeer is daartoe in staat. Ik weet niet zeker waarom. Ik kan alleen observeren dat de voldoening die ervaren wordt bij het voelen van sfeer een

gevoel van een gevoel is, terwijl de voldoening die geëxtraheerd wordt uit schoonheid alleen maar het voelen van een object is. Ik weet ook niet zeker of alle mensen over dit zesde zintuig beschikken om sfeer te kunnen voelen. Ik ben er wel zeker van dat hedonisten het verleren; als ze het al hadden.

Daarnaast komt het mij voor dat alleen een compositie van duistere schoonheid tot sfeer kan leiden, terwijl een compositie van schoonheid alleen maar tot meer en andere schoonheid lijkt te leiden. Maar dat is misschien hoe mijn zesde zintuig is afgesteld.

Wat er uit dit hoofdstuk volgt is dat er een hiërarchie bestaat in de set van lusten. Onderaan deze hiërarchie staat schoonheid, daarna komt duistere schoonheid en ten slotte sfeer. Daarnaast staat een enkelvoudige object lager aangeschreven dan een geheel van objecten. Een manifestatie van de lust dat meerdere invalshoeken heeft is beter dan wanneer het maar uit een enkele invalshoek bestaat. Dit zijn meteen ook parameters die in de kunst kunnen gebruikt worden.

PARIA

Negatieve krachten komen in de mens en negatieve mensen vinden hun weg in negatieve systemen, die de mens dan weer op een negatieve manier beïnvloed. Als de mens deze communicerende vaten niet doorbreekt dan versterken ze elkaar. Hoe meer deze systemen invloed hebben op de beschaving hoe moeilijker het wordt om het licht te zien. De hele beschaving kan daardoor verziekt worden. In dat geval kan het zijn dat de mens die uit het dal klimt en een betere mens wordt dreigt te botsen met de samenleving. In plaatst dat hij beloond wordt voor zijn zielenreis wordt hij een paria in een zelfzuchtige wereld. Hoe groter hij als mens wordt, hoe minder hij gecorrumpeerd wordt, hoe meer hij buiten het alles verzengende systeem valt. Hoe meer we botsen met het systeem hoe meer de onpersoon zich echter verraad. Elk conflict kan een aanleiding zijn om bij onszelf stil te staan en aan onszelf te werken. Het is spijtig voor de wereld dat de mens die zichzelf verbetert verhinderd wordt zijn lusten te manifesteren, maar net daardoor wordt de zichzelf verbeterende mens aangezet om nog diepere gronden te verkennen. Een slappe onnatuurlijke maatschappij schept daardoor sterkere zelfstandigere mensen. Wanneer alles ten onder gaat zijn het deze mensen die de mens zullen dragen. Voor deze tijd aanbreekt leiden zij echter vruchteloze levens. Maar dan, net zoals in de kunst – en filosofiewereld, komen hun manifestaties in een later stadium bovendrijven. Zij zullen echter al reeds lang elders zijn.

SCHULD (WAT ZAL ZIJN) EEN CIRKEL IS ROND

De conclusie die uit de voorgaande hoofdstukken getrokken kan worden is dat het leven alleen maar kan zijn als de mens verder leeft na de dood op Aarde en dat sommige van deze mensen voor altijd verder leven in hun wereld van milde eeuwig wederkerende lusten.

De Norn Wordend is een moeder en de Norn Schuld is haar dochter. De moeder doet het leven ontstaan. De dochter is het ontstane leven dat daaruit voortvloeiend verder leeft.

In het multisolipsisme staat de mens als levend wezen centraal. Deze mens heeft eeuwig geleefd in zijn voorouders en heeft het potentieel eeuwig verder te leven met zichzelf. Alles wat hij schept, inclusief de wereld waarin hij leeft, zal echter sterven. Alle levende wezens die in zijn wereld verschijnen zullen op een dag ook verdwijnen. Maar het in zijn wereld centraal staande individuele wezen zal nooit echt sterven.

Sterven is voor hem de manier waarop hij de wereld om hem heen kan transformeren. Dit is echter

geen bewuste beslissing, maar de consequentie van een persoon te laten geboren worden in het leven. Is deze persoon levensvatbaar dan transformeert het onderbewustzijn in het stervensproces zijn wereld tot een vernieuwde en kleinere wereld dat beter bij zijn persoon past. Tot de persoon helemaal gevormd is zal zijn wereld telkenmale transformeren naar een andere wereld bij het sterven. Is zijn persoon helemaal gevormd dan is hij waar hij moet zijn. Als hij dan sterft zal er geen transformatie meer gebeuren, hij zal verschijnen waar hij stierf. Het zal dan overkomen alsof hij onsterfelijk is.

TRANSFORMATIE

De Aarde en ons aardse lichaam krijgen we mee van onze voorouders. Dit is echter een tijdelijk en vergankelijk vehikel om onze persoon in te laten geboren worden. Het eigenlijke lichaam en de eigenlijke wereld van de persoon kan pas gevormd worden als de persoon gefinaliseerd is. Het sterven van het voorouderlijk lichaam is in feite het transformeren van hetgeen we hebben gekregen naar het hetgeen vorm wordt gegeven.

Denkend of intuïtief handelen, observeren en dromen zijn de normale toestanden van elk levende wezen. Aan de tijd die nooit echt stil staat passen we onszelf constant aan. Deze toestand is een wisselwerking tussen het onderbewustzijn, het bewustzijn en het geheugen. Daarbij is het denken op zichzelf een faculteit van het onderbewustzijn. De structuren, hetgeen waarover we denken en de kleur van onze gevoelens wordt ons aangeleverd door het geheugen. Tenslotte geeft ons gevoel dat zich in het bewustzijn bevindt richting aan ons denken bij ieder argument en iedere vergelijking die we maken. Ervaren we voldoening dan komt het bewustzijn even los te staan van het onderbewustzijn. Voldoening is daardoor een ongrijpbare ervaring dat buiten het denken staat. Het is voelen zonder meer. Wanneer we betoverd worden komt het onderbewustzijn nog verder te staan. Daardoor associëren we betovering met een mystieke ervaring. Sterven is hierin de overtreffende trap. Het stervensproces is zo'n fenomenale ervaring dat het bewustzijn zo ver van het onderbewustzijn komt te staan dat het onderbewustzijn onafhankelijk opereert met het geheugen en ze elkaar ongecontroleerd kunnen herprogrammeren. Wanneer het bewustzijn dan terug aansluiting vindt is het onderbewustzijn zodanig aangepast dat men zich in een ander lichaam en wereld bevindt.

De wereld die vorm heeft gekregen in het sterven heeft het overvloedige afgeworpen waardoor de wereld specifiek en kleiner is geworden. De persoon en zijn realiteit vormen daarna een hechte eenheid. De gestorvene komt als het ware thuis in een volmaakt lichaam en wereld. Thuis maakt hij zijn eeuwige wederkeer waar; voor altijd.

HIERNAMAALS

De wereld die na het stervensproces tot stand komt, het hiernamaals dus, is hoogst waarschijnlijk geen alleenstaand geval. Wellicht zal deze wereld grote overeenkomsten hebben met de werelden van eerder gestorven mensen. Deze werelden zullen daarom samenvloeien tot een enkel hiernamaals; net zoals de Aarde een samenvloeiing is van alle werelden die gevormd worden door alle mensen die op Aarde leven. Er is een grote kans dat de directe lijn voorouders, gestorven kennissen en familie deze realiteit delen, omdat zij het dichtst bij de gestorvene staan. Radicaal andere ervaringen en woonplaatsen kunnen echter zorgen voor een andere wereld.

Ik stel mij daarbij voor dat de streek op Aarde (of een lappendeken van plaatsen) waarin men heeft geleefd wordt herschapen in het hiernamaals, terwijl de rest van de Aarde in een mist van vage herinneringen verdwijnt. Doordat het hiernamaals en de Aarde in den beginnen nog vaag

overeenkomen is er misschien communicatie mogelijk tussen de twee werelden. Maar wanneer de tijd verstrijkt verandert de Aarde, terwijl het hiernamaals steeds volmaakter wordt. Zo groeien beide werelden langzaam uit elkaar tot ze volledig van elkaar gescheiden zijn.

POSTHALLUCINATIE

Terwijl de hallucinatie op Aarde een teveel aan wereld schept dat de persoon in zijn groeien belemmert in een wereld dat reeds alles heeft om tot volmaaktheid uit te groeien, kan de hallucinatie in het hiernamaals een middel zijn om de mist die het hiernamaals omsluit vorm te geven. Theoretisch gezien kan het onder de knie krijgen van hallucineren het hiernamaals uitbreiden of kan men via die techniek zelfs toegang krijgen tot andere werelden. (Wanneer men de wereld voor de wereldgenoten onacceptabel transformeert vindt het object van de transformatie alleen plaats in een andere realiteit.) De vraag is echter dezelfde als die op Aarde. Waarom zou een volmaakte mens uit zijn volmaakte wereld willen ontsnappen? De enige reden dat ik kan bedenken is dat men geliefden die men niet in het hiernamaals terugvindt wenst te zoeken. De kans is echter groot dat deze mensen geen hiernamaals hebben weten te scheppen en dus nimmer terug kunnen gevonden worden.

Het idee achter mijn kunstwerk Landmark, het oudste ontwerp uit mijn Anodos print serie, is om een uniek herkenningspunt te creëren. Wanneer vrienden en familie kennis nemen van de toren en zich de toren kunnen herinneren in het hiernamaals kan de toren als een soort van poort fungeren om elkaar weder te zien; indien allen natuurlijk in staat zijn om de realiteit te veranderen zodat die toren geschapen kan worden. Zij hoeven dan enkel de mist in te lopen die hun hiernamaals omsluit. Dan laat ik bij de toren aanwijzingen achter van mijn realiteit, opdat mijn familie en vrienden via de toren mijn realiteit kunnen scheppen en zo mij terug kunnen vinden in het multiversum. Als er in twee dimensies exact dezelfde unieke plek bestaat, dan zou het wel eens kunnen dat dit een soort van poort creëert waarin mensen van verschillende dimensies elkaar kunnen ontmoeten. Op die manier zou het idee van de toren een ontmoetingsplek kunnen worden, mits men in elke realiteit zo'n toren maakt op een gelijkaardige plek.

ONBEWUSTZIJN

Leven - bewustzijn - tijd bevindt zich tussen het eindige en het oneindige. De tegenovergestelde zijnstoestand van het bewuste is het onbewuste. Als het bewuste het leven en de tijd is, dan is het onbewuste de dood en het stoppen van de tijd. Het transformatieproces van het bewuste naar het onbewuste is de transformatie van het bewuste naar het eindige of oneindige. Aangezien het leven alleen kan voortkomen uit het leven, is dit transformatieproces eenmalig. Eenmaal onbewust zit het zijn gevangen in het tijdloze.

Hoe komt dit transformatiepunt nu tot stand? Het dagelijks functioneren wordt gekenmerkt door het ervaren van een constante stroom aan begrippen; die ik gebruik om te communiceren, te denken of te voelen. Deze begrippen kunnen enkel begrepen worden als ze betekenis hebben. Betekenis kan enkel tot stand komen in een hiërarchie. Nu, wanneer de hiërarchie wordt afgebroken verliezen de begrippen betekenis. Op die manier schuift het bewuste dichterbij het oneindige, dat gelijk staat aan betekenisloosheid. Omgekeerd, wanneer de hiërarchie zich te veel vernauwt tot één begrip (bijvoorbeeld God) krijgt dat begrip te veel betekenis om nog begrepen te kunnen worden. Op die manier resulteert het eindige en het oneindige in dezelfde betekenisloze zijnstoestand.

Het onbewuste leidt tot een zijn, namelijk het onbewustzijn. Er is dus geen niet bestaan. Wat er wel gebeurt is dat het onbewuste zijn geen deel meer uitmaakt van het multiversum, omdat het een

einde stelt aan de realiteit. Het leven stopt, de tijd stopt, maar het zijn stopt niet. De persoon wordt leeg. Het is in deze leegte waar het bewuste gefixeerd in staart. Maar doordat hij zijn bewustzijn niet meer kan lostrekken van die staar spreek ik van een onbewustzijn: de persoon als bevroren in één betekenisloze eeuwige ervaring; waar noch pijn noch lust is.

Het is tijdens het stervensproces dat we het gevaar lopen naar onbewustzijn te transformeren. Zoals ik schreef is sterven een ervaring dat zo fenomenaal sterk is dat het sterven het bewustzijn aan de rand brengt van gescheiden te zijn van het onderbewustzijn. Een persoon met een set van lusten waarnaar hij eeuwig kan wederkeren zal zich na het wegebben van de sterfervaring terug binden met zijn onderbewustzijn. Een persoon die niet wist te groeien tot dat niveau loopt het gevaar dat hij die binding niet meer kan maken. In de plaats dat de sterfervaring wegebt komt er geen einde aan. Het bewustzijn is dan gevangen in het onbewustzijn dat onbewogen, niet groeiend en niet delend is. Met het onbewustzijn komt het leven dus in een dode toestand. Zonder onderbewustzijn verdwijnt de structuur in het geheugen en met het verdwijnen van de structuur maakt betekenis plaats voor leegte. Het stervensproces is zoals alle voelen een gekleurd en dus aantrekkelijk gebeuren, maar doordat het geheugen transformeert tot leegte kan men zich uiteindelijk alleen leeg voelen in de onbewuste toestand. Alle dode wezens die zich in een onbewuste toestand bevinden voelen dus hetzelfde. Ook daarin is het eindige en oneindige hetzelfde. God en Satan zijn beiden Jötun, beiden zijn zij bloeddorstige gulzige menseneters, die de eindige en oneindige ingang tot de leegte symboliseren.

De onvolmaakte mens loopt dus op de grens tussen het leven en de dood. Is hij te onvolmaakt dan is de levenslijn tussen het bewustzijn en het onderbewustzijn te slap en zal hij bij het sterven naar het onbewustzijn transformeren. Is hij volmaakt genoeg dan krijgt hij nog een tweede kans in zijn hiernamaals.

ONGEBOREN

De vraag reist wat er gebeurt met de mensen die door ongeluk te vroeg zijn gestorven. Bijvoorbeeld als kind of zelfs als pasgeborene. Zij ondergaan hetzelfde lot als de oermensen. Ze konden zich niet volmaakt maken omdat de persoon in hen niet kon geboren worden. Ze konden zich echter ook niet te onvolmaakt maken omdat de onpersoon hun leven niet kon overnemen en degraderen. Ze zijn feitelijk maagdelijke kinderen en krijgen dus net als zij die net volmaakt genoeg zijn na hun dood een tweede kans om zichzelf te vervolmaken. De onaangetaste voorouderlijke lichaamsbouw die hen dit leven gaf zal hen ook doorheen het stervensproces helpen loodsen.

MORAAL

Als Westerse man is voor mij de weg duidelijk. Het onbewustzijn is de dood en dat moet ik trachten te vermijden. Daarentegen is het hiernamaals hetgeen wat ik moet trachten te bereiken. Ik moet me dus een set van lusten eigen maken die interessant genoeg zijn om mij te kunnen blijven boeien, maar mild genoeg zijn om ook in de toekomst gerealiseerd te kunnen worden. Om dit te realiseren moet ik mijn angsten overwinnen en mezelf de waarde geven die ik als mens verdien. Door mijn onpersoon te laten ineenkrimpen kan mijn persoon oprijzen. Dat is de basis van mijn moraal. Verder heb ik geen identitaire of religieuze moraal nodig; noch een identiteit of religie.

Mijn spirituele weg is een aardse weg. Het staat in schril contrast met de spirituele wegen van het Oosten. In het Oosten is het onbewustzijn het einddoel. Alleen het onbewustzijn betekend immers het loslaten van het aardse bestaan dat ons steeds weer pijn doet. Zoals ik beschreef is de goddelijke ervaring van het finale sterven maar een tijdelijk ervaren dat vlug veranderd in een leegte-ervaring.

De leegte is zeker geen god, noch is het de bron van het leven. Alleen het leven kan immers het leven voortbrengen. De leegte is nirwana; niet-zijn, onbewustzijn.

Wie bereikt nirwana? Zij die geen levensvatbaar persoon tot stand kunnen brengen. Doordat zij zich laten beknotten door hun angsten en zich dan maar ter compensatie laten leiden door lust dat hen enkel maar kortstondig van hun pijn doet verlossen. Als antidota voor dit chaotisch en pijnlijk bestaan zijn er veel mensen die dan maar het spirituele pad opgeven door hun geest te onderwerpen aan dat van een collectief systeem; door braafjes de regels te volgen. Tenslotte zijn er de vele mensen die wel aan hun geest willen werken, maar misleidt worden door de Oosterse weg. Vaak komen de collectieve systemen uit het Oosterse denken. Hun regels zijn er voor het volk, hun misleiding voor de elite.

LICHTELFEN

Ik zou een heel boek kunnen schrijven waarin ik mijn filosofie, kosmogonie en spiritualiteit vergelijk met de Germaanse mythologie. Laat ik voor dit laatste hoofdstuk een stukje van de sluier lichten door het te hebben over de zwarte elfen en de lichtelfen en de respectievelijke domeinen waarin zij leven. Ik associeer het domein van de zwarte elfen met het hiernamaals en de zwarte elfen (bij ons beter bekend als kabouters) met de volmaakte mens, die in het hiernamaals leeft. Zijn kleine gestalte symboliseert het lichaam van zijn persoon, dat kleiner is dan het voorouderlijke menselijke lichaam. Zij leven in holen in de aarde en dat symboliseert de Westerse aardse spiritualiteit. De kabouters treden op als huisbewaarders. Als ze gerespecteerd worden stellen ze zich dienstbaar op. Als ze geen respect krijgen worden het kwelgeesten. Ook hierin zien we de relatie van de gestorven voorouder tot de nog op Aarde levende nakomeling, die de kabouter zijnde voorouder wilt beschermen of net pesten, afhankelijk hoe hun relatie was in het leven. Kabouters worden ook geassocieerd met grafheuvels, dat spirituele plaatsen waren om terug in contact te treden met de voorouders.

De lichtelfen leven in een ander domein in de Germaanse mythologie. Hen associeer ik met de dageraad van de tijd, toen de dieren nog spraken en de wereld volmaakt en betoverend mooi was. Het domein van de lichtelfen is dat nog steeds. De Aarde is echter geëvolueerd naar de staat waarin ze nu is. In mijn interpretatie zijn de lichtelfen de oorspronkelijke oervoorouders. Zij hebben de Aarde geschapen en hebben door met elkaar te paren de oermensen op hun wereld gezet. De oermensen, die net zoals alle mensen mindere wezens zijn die in het leven moeten groeien naar een volmaktere staat van zijn, hebben net doordat ze mindere wezens zijn de wereld weg laten evolueren van haar volmaaktheid. De lichtelfen trokken zich echter terug in hun volmaakte wereld, waardoor de Aarde en het domein van de lichtelfen een andere koers zijn gaan varen en van elkaar gescheiden geraakten in twee verschillende werelden. Ook dit is een herkenbaar thema. Net zoals de kabouters kunnen de lichtelfen door hallucinerende mensen, die doorheen de sluiers kunnen kijken dat de werelden van elkaar scheiden, nog waargenomen worden.

De clou van dit laatste hoofdstuk is dat de kabouters en lichtelfen eigenlijk dezelfde zijn. De kabouters zullen uiteindelijk voor toekomstige oermensen de lichtelfen worden en de lichtelfen waren voor zij de oermensen voortbrachten kabouters. Hierin ligt een grotere cyclus van het leven verborgen. De Aarde en de mensen op Aarde zullen uiteindelijk sterven, de zonnen zullen uitdoven en het universum verduisteren en verkillen, maar de volmaakte mensen kunnen hun hiernamaals omvormen tot een nieuwe Aarde, waardoor de cyclus terug van voren af aan begint. Zo continueert het leven doorheen de tijd. Het leven kan alleen uit het leven ontstaan. Er is geen begin of einde; geen bron of monding. Het leven kan alleen maar zijn als er ook een hiernamaals mogelijk is. En het kan alleen maar zijn als er altijd mensen zullen zijn die volmaakt worden. Aangezien het leven

er is, is dat de tegane weg. Dat is wat het leven mij vertelde.

ANODOS

WAT GEBOREN WORDT OM TE ZIJN

INHOUD

Monsters

30 Causaliteit

31 Scheuring

32 Rijken

Angstpersonen

32 Oermens

33 Dwingeland

34 Zonderling

35 Meeloper

35 Icarus

Walkuren

36 Transformatie

36 Maagd

37 Moeder

37 Vrouwe

38 Vrouw en man

Anodos

38 Meester

40 Tovenaar

40 Wisselaar

MONSTERS

CAUSALITEIT

Wat bestaat? Wat is echt? Het is mijn stelling dat alles wat causaliteit veroorzaakt echt is. Hoewel alle causaliteit invloed heeft op elkaar, hebben oorzaak en gevolg ook een zichzelf voedende werking, waardoor het zichzelf in stand houdt. Daardoor kunnen we causaliteit groeperen in systemen of causaliteitsdimensies. Causaliteit kan echter niet op zichzelf bestaan. Tussen oorzaak en gevolg ligt het medium dat de energie die vastligt in de oorzaak losweekt en kneedt in het heden. Dat medium zijn de levende wezens. Iedere mens is een individueel medium die als een soort van energetische poort functioneert voor de causaliteitsdimensies waarmee ze verbonden zijn of waarmee ze verbinding zoeken.

We zouden kunnen stellen dat de mens aan magie doet door de energie van het verleden los te weken en daar iets mee te kneden in het heden. We ervaren dat echter niet als magie omdat we geboren zijn in een ordelijke wereld waarin al ons magisch handelen vastligt en wij dat dus als de norm ervaren. Geesten daarentegen, daarom zijn ze ook geest, hebben dat vermogen verloren. Zij ervaren wat de mens kan als magie. Sommige geesten kunnen zich daar niet bij neerleggen, zij trachten hun magie te herwinnen en worden klopgeesten.

We kunnen de causaliteitsdimensies onderverdelen in drie spanningsvelden. Het eerste spanningsveld ligt in de causaliteit die al dan niet van invloed is op de fysieke realiteit. Het tweede spanningsveld ligt tussen de causaliteit waar we bewust mee kunnen werken en de causaliteit dat verborgen ligt in ons onderbewustzijn. Het derde spanningsveld ligt in de causaliteitsdimensies die invloed op ons hebben en die buiten ons universum liggen; deze causaliteitsdimensies bestaan wel

ergens in het multiversum of bij andere mensen, maar ze vloeien niet of niet meer door ons heen.

Van alle causaliteitsdimensies is de fysieke realiteit, de wereld dus die door ons tot stand komt en waarin wij leven, de belangrijkste. Daarnaast is de communitydimensie ontzettend belangrijk. De causaliteitsdimensies denken en voelen zijn aan beide causaliteitsdimensies ondergeschikt. In ons denken en voelen scheppen we toekomstprojecties, maar het is de causaliteitsdimensie van ons lichaam dat ons denken en voelen nodig heeft om de magie te bedrijven. De reden dat de fysieke realiteit bovenaan de hiërarchie staat is omdat het goede leven zich in die dimensie afspeelt. Alle andere dimensies zijn eraan ondergeschikt, omdat zij enkel hulpmiddelen zijn om het goede leven te bereiken.

Het mag nu duidelijk zijn dat er buiten de causaliteitsdimensies niets anders bestaat dan het medium dat in een staat van zijn of niet-zijn verkeerd. In een medium dat leeft is de poort open; in een dood medium werd de poort gesloten (orde) of werd de poort weggenomen (chaos). Een robot is geen medium, het is een vehikel van een reeks causaliteitsdimensies, dat niet in de vrijheid verkeerd zijn lot in eigen handen te nemen.

SCHEURING

De meeste causaliteitsdimensies zijn functioneel; ze houden ons in onze wereld en we hebben ze nodig om er het goede leven mee te realiseren. Er zijn echter ook parasitaire causaliteitsdimensies die ontwrichtend werken, waardoor ze ons weg leiden van het goede leven, en onze wereld in het verderf storten.

Het goede leven is een leven dat groeit, kracht geeft en beweegt. Daartegenover staat comfort, macht en de dood. Sterven is stagneren en iets dat gestagneerd is degradeert. Wie het goede leven nastreeft schept het leven en houdt de cyclus in beweging. Wie zich laat leiden door de parasitaire causaliteitsdimensies blijft angstvallig vasthouden aan het geschapene en houdt de cyclus tegen. Het verstrijken van de cyclus laat zich echter niet tegenhouden. Hoe groter het voordeel is dat men denkt te halen uit de stagnatie, hoe dieper de put wordt die men voor zichzelf graaft.

Of ze nu functioneel of parasitair zijn, als we niet actief ingrijpen, houden de causaliteitsdimensies zichzelf in stand. We worden zowel met de functionele als parasitaire causaliteitsdimensies geboren. Een deel van deze causaliteitsdimensies activeren we om te overleven in onze wereld, maar een groot deel blijft echter in de duisternis van ons onderbewustzijn leven. Om het goede leven te realiseren moet de mens een versnelling hoger schakelen; waarbij we licht werpen op onze verborgen functionele en parasitaire causaliteitsdimensies en we deze trachten te stimuleren of net te deactiveren. Ingrijpen in onszelf wordt door veel mensen echter als een onlust ervaren en is dus pijnlijk; waardoor zij genoeg nemen met overleven. In hen worden de parasitaire causaliteitsdimensies van generatie op generatie doorgegeven. Door het degraderende effect van stagnatie verdiepen de parasitaire causaliteitsdimensies zich echter, waardoor de duisternis toeneemt, verspreidt en de generaties het steeds moeilijker krijgen om te overleven.

Door het verspreiden van de duisternis gaat uiteindelijk ook de community eronder leiden. Eerst leefden we in een sibbe van zo'n honderd tot tweehonderd familieleden. Men kreeg er een collectieve en daardoor natuurlijke opvoeding. De beschaving, dat het vehikel is van de parasitaire causaliteitsdimensies, brak de sibbe echter op in familie-eenheden. Niet de natuur, maar de ouders moesten nu de opvoeding op hun schouders nemen. Maar zij hebben vaak zelf nog het een en ander te verwerken; waardoor zij hun parasitaire causaliteitsdimensies aan hun kinderen doorgaven en de familieschaduw vorm begon te krijgen: parasitaire systemen die een eigen leven gingen leiden

binnen de familiale context. Uiteindelijk zou dit veel families uit elkaar trekken; waardoor de opvoeding werd bepaald door de maten van de maatschappij die de kleuren van de beschaving bepaalden. Daardoor hadden de generaties ook nog eens af te rekenen met een maatschaduw.

RIJZEN

In essentie houden de parasitaire causaliteitsdimensies ons klein, ze ontnemen ons onze kracht om tot bloei te komen. Dat doen ze door voor ons een identiteit te scheppen dat ons weghoudt van onze natuurlijke bewegingsdrang, door deze identiteit te voeden en te beschermen. Doordat we onszelf stagneren houden we de beschaving in stand. De energie die we losweken uit het verleden en die we zouden moeten gebruiken om ons het goede leven te bezorgen, vloeit van ons weg in de beschaving, waardoor we dienaren worden van de beschaving en zijn myrmidonen.

In essentie zijn de parasitaire causaliteitsdimensies vormen van angst. Angst kent drie uitlaatkleppen: bevechten, bevriezen en wegvluchten. Aan deze drie uitlaatkleppen hangt een soort van identiteit vast. Degene die als hoofdreactie bevecht wordt een dwingeland. Degene die wegvlucht wordt een zonderling. Degene die bevriest wordt een meeloper.

Het is de angst dat in het geniep tussen oorzaak en gevolg glipt; waardoor we niet doen wat we verlangen, maar de koers veranderen naar iets dat onze parasitaire causaliteitsdimensie bevestigt. We helen onszelf in de eerste plaats door ervoor te zorgen dat de angst niet meer in het geniep kan te werk gaan. Eenmaal we klaarheid hebben geschapen, door onze angst in een enkel woord te hebben gegoten, is het de techniek om er een authentiek woord of zin tegenover te plaatsen. Het idee is dat het authentieke woord op den duur het identitaire gaat overschrijven. Daarna kunnen we die causaliteitsdimensie terug naar het onderbewustzijn laten zakken. Maar door die techniek toe te passen heb ik daarnaast ook gemerkt dat de angst vaak ontmaskerd wordt als iets belachelijks. Vaak ligt er onder een bepaalde angst echter een fundamenteelere angst. Zo gaan we laag per laag af tot de ui helemaal geschild is, we onszelf hebben bevrijd van al onze angsten en er nog alleen functionele causaliteitsdimensies in ons actief zijn. We hebben onszelf geherprogrammeerd en kunnen onszelf nu volledig overgeven aan het scheppingspotentieel dat in ons ligt.

ANGSTPERSONEN

OERMENS

Wat stilstaat kwijnt weg, wat beweegt houdt zichzelf in stand en wat groeit komt tot bloei. Het begin der tijden wordt gekenmerkt door beweging. Het is de natuur die zichzelf in stand houdt. In die wereld beweegt de mens op het ritme van de natuur. Anders dan de dieren die instinctief hun rol in het natuurlijke geheel weten te vervullen, moet de mens dit echter leren. Daarbij zijn we enerzijds afhankelijk van onze leermeesters, anderzijds zijn we afhankelijk van ons eigen leervermogen en van onze overlevingsdrang. Lang is het zo geweest dat alleen de sterkste en verstandigste mensen konden overleven; zo konden we ons handhaven in de natuurlijke wereld. Echter, door de menselijke conditie moet het gif van de zwakke mensen al vanaf het prille begin in onze aderen zijn geslopen. Lang konden de sterke mensen dit naar de marge schuiven, maar het gif of dus het parasitaire wist te overleven in de duisternis, waar het kon groeien tot ook de sterke mensen er door werden geïnfecteerd. Het is dan dat de parasitaire causaliteitsdimensies de wereld van de mensen mee ging vormgeven. We trokken ons angstig terug in onze grotten, bouwden stenen huizen en brachten de natuur door middel van landbouw naar onze dorpen. Zo kwam de beschaving tot stand waarin de parasitaire causaliteitsdimensies konden woekeren en de dorpen zichzelf wisten uit te breiden tot steden; steden werden wereldrijken en zo komen we in de wereld van het heden.

Om het goede leven nog te kunnen vinden in de beschavingswereld kan de mens zich niet meer beperken tot beweging. De beschaving heeft de natuurlijke orde immers toegankelijk gemaakt; we kunnen de draad niet zomaar weer oppikken. Doen we vandaag wat de oermens vroeger deed, dan zetten we immers ook de parasitaire causaliteitsdimensies in beweging. Wie vandaag nog het goede leven wilt bereiken zal dus sterker moeten zijn dan de sterkste oermensen. De beschaving dwingt ons daartoe. We werden in feite allemaal in meerdere of mindere mate getraumatiseerd. Anders dan de oermensen moeten we dus leren groeien om te bloeien. In onze beschaving komen daardoor drie mensen naar voren. De sterkste mensen die hun trauma's weten te helen, waardoor ze hun authentieke zelf tot ontwikkeling kunnen brengen. De voormalige oermensen die weten te overleven door zichzelf te balanceren tussen de functionele en parasitaire causaliteitsdimensies, maar van de wereld geen betere plek maken; zij schuiven hun problemen op naar de volgende generaties. Tenslotte zijn er ook nog de zwakke mensen die wegzinken in de parasitaire causaliteitsdimensies. Anders dan de voormalige oermensen, die vanuit hun eigen pijn andere mensen kwaad berokkenen; is een soort van fatale lust het motief van de zwakkeling om anderen de duivel aan te doen. Omdat zij weten dat ze te zwak zijn om het licht te bereiken, reproduceren ze zichzelf moedwillig vanuit hun persoonlijke hel. Uiteindelijk weten zij zich te organiseren en proberen de wereld naar hun hand te zetten. De voormalige oermensen worden hun nuttige idioten.

De wereld is niet meer te helen, dat was ze eigenlijk nooit. De sterke mensen zorgen er alleen voor dat de ondergang vertraagd wordt. Maar dat is niet het doel op zich. Het doel is dat de sterke mensen voor zichzelf het goede leven weten te leven. Dat daardoor de ondergang vertraagd wordt is eigenlijk bijzaak. Waar de sterke mens wel kan op hopen is om de cyclus te herbeginnen. Voor zichzelf en voor zijn zielsverwanten. Zo komt het animistisch tijdperk tot stand; in duizend en een segmenten, dat dan later consolideert tot een nieuw geheel.

DWINGELAND

De angstpersoon van de dwingeland is er een van bevechten. De dwingeland schept een identiteit rond zichzelf waarmee hij zijn ware aard, het in angst levende zelf, kan ontlopen. Deze identiteit vindt echter niet plaats in de onschuldige wereld van de verbeelding, maar moet constant bevestigd worden door een groep van mensen die hij om zich heen verzamelt en bevecht. Om zichzelf te handhaven op de troon die hij voor zichzelf heeft bevochten wordt hij een dwingeland, die zijn machtspositie en identiteit weet te behouden door een duaal systeem van straf en beloning in het leven te roepen. Daarbij komt er vaak een zondebok bij kijken, die als voorbeeld dient om zijn meelopers in het gareel te houden. De dwingeland behoudt zijn machtspositie door angst te zaaien: als de meelopers niet in het gareel lopen zullen zij hetzelfde lot ondergaan als de zondebok.

De dwingeland handelt puur uit het willen ontlopen van zijn innerlijke pijn. De identiteit waarin hij zich verschuilt is immers iets dat zich vooral in de sociale context afspeelt en is dus extern. Het is iets dat hem voortdurend afleidt van zijn pijn. Van alle fatale reacties op de innerlijke pijn vergt de dwaalweg die de dwingeland inslaat de meeste inspanning, de dwingeland kan immers nooit op de pauzeknop drukken, hij ligt als aan een infuus. Het gevaar bestaat dat de dwingeland begint te genieten van zijn sociale rol die hij speelt in het systeem van straf en beloning. Indien zo wordt het straffen en belonen primair boven het zichzelf opsmukken. Het gaat dan niet meer om het ontlopen van de innerlijke pijn, maar om het invullen van een fatale lust, die men beleeft door andere mensen pijn te doen of te domineren. Op die manier zakt de dwingeland verder weg in zijn persoonlijke hel en trekt de mensen die er ontvankelijk voor zijn met zich mee.

Het systeem van straf en beloning dat de dwingeland schept voor zijn persoonlijk welbevinden kan hem overleven. Andere dwingelands kunnen zijn systeem overnemen en zo verderzetten in de tijd.

Op die manier wordt zijn systeem een gemeenschappelijke causaliteitsdimensie. De beschaving is op die manier verweven met een kluwen van parasitaire causaliteitsdimensies, die een eigen leven beginnen te leiden, steeds grotere proporties aannemen en zich verplaatsen van cultuur naar cultuur. Veel parasitaire causaliteitsdimensies uit de beschaving zijn door hervormingen weliswaar getemperd en moreel gemaakt, maar in haar kern blijft de beschaving angst zaaien. Daarnaast versluieren de moreel gemaakte systemen steeds immorele systemen, die zich weten te handhaven in de krotten van de beschaving. In een doorwinterde beschaving acteren veel dwingelanden als wolven in schaapskieren, zij leren de moreel gemaakte systemen te misbruiken.

We kunnen met een beschuldigende vinger terecht naar de dwingeland wijzen voor veel van onze problemen. Maar daarin helpen we onszelf niet vooruit en bestaat het gevaar dat het een afleiding wordt voor onze eigen pijn. We kunnen als mens echter groter zijn dan onze haat en beseffen dat de dwingeland net doordat hij het meest profijt haalt uit de pijn die hij veroorzaakt ook de minste kans heeft zichzelf te verheffen. De dwingeland is van alle angstpersonen het meest verslaafd aan zijn identiteit. Hij mag dan wel in weelde leven, hij ervaart meer dan wie ook zijn eigen zwakheid.

ZONDERLING

De angstpersoon van de zonderling is er een van wegvlugten. De zonderling trekt zich terug in zijn verbeeldingswereld waar hij naast zijn pijn kan leven. De verbeelding is echter een causaliteitsdimensie dat op zichzelf wel waarde heeft, maar geen of weinig invloed heeft op de fysieke realiteit. De zonderling maakt misbruik van de verbeeldingswereld door erin weg te vluchten; terwijl de verbeeldingswereld eigenlijk dient als schetsboek voor realisaties in de fysieke realiteit. Hij blijft kwetsbaar doordat hij niets reëel opbouwt. Bovendien is hij daardoor ook van weinig nut voor anderen, waardoor hij zich als zonderling sociaal isoleert.

In een primitieve samenleving zou een zonderling niet lang kunnen overleven; hij zou hoogstens alleen van de restjes moeten leven. In de doorwinterde beschaving die wij kennen kan de zonderling echter door de mazen van het net glippen en heel zijn leven teren op de creaties en surplus van anderen. Anders dan de dwingeland schept de zonderling het kwade niet, maar hij knaagt wel aan de wortels van de levensboom, doordat hij niks herstelt wat breekt en geen surplus levert om de natuurlijke tegenspoed mee te balanceren. De zonderling leidt niet het goede leven, maar stelt zich tevreden met de restjes. In het beste geval vlucht hij enkel in zijn eigen verbeeldingswereld of in de verbeeldingswereld van anderen, waar hij niemand rechtstreeks tot last is. Maar hij kan ook vluchten in drugs, polygamie of een intens nachtleven, waarbij hij anderen meetrekt in zijn onproductieve wereldje.

De zonderling is van nature geen eenzaat, hij wilt er best bij horen, maar hij ontbeert de wilskracht en de ervaring om er iets voor te doen. Hij is het publiek die zichzelf op het feestje aandient, terwijl anderen de handen uit de mouwen steken. De zonderling zet zichzelf daarmee in een kwetsbare positie om uitgepikt te worden als zondebok. Onder invloed van de dwingeland kan hij ervan beschuldigd worden niet te voldoen aan de maat die de dwingeland instelt voor de groep. In plaats van de nodige stappen te zetten om zichzelf van zijn zondebok status te ontdoen, zal de zonderling eerder de eenzaamheid opzoeken. Om de frustratie en stress die daarmee gepaard gaat te kunnen verwerken doet hij gewillig de zwarte mantel van de depressie aan die de pijn van de verstoting verdooft. De zonderling kan echter een vertrouwensband met zijn depressies ontwikkelen, waarbij hij zijn depressies begint te verwelkomen bij elke tegenslag die hij ervaart. De depressie kan zo zijn nieuwe toevluchtsoord worden, waardoor deze onlust als een fatale lust wordt ervaren. Zo glijdt de zonderling verder weg in zijn parasitaire causaliteitsdimensies. De depressie is als opium, waar hij aan verslaafd wordt, ook al weet hij dat het hem zuur opbreekt. Hij voelt zich er niet beter door,

maar wel belangrijker.

MEELOPER

De angstpersoon van de meeloper is er een van bevrozing. Intern bevecht hij de parasitaire causaliteitsdimensies niet, maar voert deze gewoonweg uit, waarbij hij zo weinig mogelijk vragen stelt rond zichzelf. Door gedwee te volgen ontloopt hij zijn pijn, vragen stellen en inzicht verwerven is iets wat hij koste wat kost vermijdt. Extern wordt de meeloper conformistisch wat de maatschappelijke tendensen betreft en in groepsverband laat hij zich graag leiden. Hij kiest daarbij de leider of de tendens die de meeste andere mensen lijken te volgen, zodat zijn hoofd niet boven het maaiveld uitsteekt en hij zich zo veilig mogelijk kan voelen. Sommige meelopers houden van regeltjes, anderen zijn net bang de regeltjes niet te volgen. De regels bekritisieren is alleszins geen optie. In tegendeel; hoe absurder de regeltjes worden of hoe sneller ze veranderen hoe beter de meeloper zijn drang tot conformisme kan uitdrukken en hoe verder hij van de eigen pijn af komt te staan.

In de meeloper herbergt zich de kracht van de massa. Is de samenleving in evenwicht dan hebben de meelopers als collectief een balancerende werking. Maar geraakt de samenleving uit balans dan maken de meelopers het slechter. Daardoor is de meeloper het gedroomde middel van de dwingeland in de systemen die hij opzet. Als de dwingeland het strategisch speelt door in te spelen op de psyche van de meeloper, bijvoorbeeld door hem te straffen en te belonen en hem angst aan te jagen, dan kan hij hem heel ver voeren op zijn negatieve pad. Maar niet oneindig ver; andere dwingelanden liggen immers steeds op de loer om de meeloper tot hun systemen te verleiden door hen iets beters te beloven.

Ook de meeloper stelt zich eigenlijk tevreden met minder. Diep van binnen weet hij dat hij meer in zijn mars heeft, maar hij overtuigt er zich steeds van dat het niet de moeite gaat lonen op die gedachte verder te bouwen. Hij tracht daarbij zoveel mogelijk medemensen aan te zetten tot inschikkelijkheid, door hun potentieel te smoren met zijn angsten. Dat straatje is echter het begin van een negatief pad. Aan het einde van dat straatje gaat de inschikkelijke genoegdoening scheppen in het naar beneden halen of belachelijk maken van zij die het verder dan hem hebben geschopt. Hij zal met een soort van wraaklust kijken naar het mislukken of ten val komen van anderen. In plaats van hen te helpen of te troosten zal hij nog eens flink natrappen. Smalend kijkt hij hoe Icarus uit de lucht valt. Zo gaat hij om met zijn eigen tekortkomingen.

ICARUS

De toegang tot de transformatie is niet bij iedereen gelijk. Sommige mensen zijn immers meer getraumatiseerd dan anderen. Degenen die het minst getraumatiseerd zijn zullen sneller en gemakkelijker de stap naar het licht kunnen zetten. Maar net als bij de oermens, die zich in de natuurlijke balans beweegt, zal de de bloei van de minst getraumatiseerde ook het minst uitgesproken zijn. De transformatie van de meest getraumatiseerde tot het licht zal moeizamer zijn, maar wanneer zo iemand zijn duisternis in licht weet om te zetten zal zijn licht veel sterker schijnen. Beiden kunnen echter evenredig in de duisternis blijven hangen. De meest getraumatiseerde doordat hij erdoor verzwolgen wordt; de minst getraumatiseerde doordat hij het te comfortabel heeft in de duisternis en daardoor niet gemotiveerd wordt er iets aan te doen.

WALKUREN TRANSFORMATIE

Walkuren zijn in de Germaanse mythologie goddelijke vrouwen die de op het slagveld gestorven dappere mannen meenemen naar het rijk van de goden. De andere mannen gaan naar de onderwereld. Voor mij duidt dit een overgangsrite aan. De mannen die zichzelf hebben gegeven door hun duisternis in licht om te zetten verheffen zichzelf naar een domein waar ze zichzelf verder kunnen ontplooien. De mannen die in hun duisternis blijven hangen blijven achter in een domein waar alles hen door de vingers glipt; alleen zonder vrouw.

Het natuurlijke verschil tussen mannen en vrouwen komt in het verhaal van de Walkuren aan het licht. Mannen moeten in hun leven een transformatieproces ondergaan dat hen van de duisternis naar het licht leidt. Het is een lange weg vol obstakels. In dat proces wordt de man geestelijk volwassen en in zijn worden draagt hij de gemeenschap op zijn schouders. Een goede vrouw leert een man die erin slaagt zich naar het licht te keren te onderscheiden van een man die blijft hangen in de duisternis. Als een Walkure kiest een goede vrouw zo'n man als partner om mee te leven.

De man is in dat proces de actieve speler, die zichzelf moet bewijzen tegenover de vrouw. De vrouw is eerder de passieve kracht, die als rechter de man beloont door zichzelf aan hem te geven of de man veroordeelt door hem af te wijzen. Het trouwen met een vrouw is voor de man de drempel van de duisternis naar het licht of van zijn kathodos naar zijn anodos. Het is de bevestiging van hetgeen hij doet en hoe hij in de wereld staat het juiste is. De man is daardoor degene die zich presenteert aan de vrouw.

Er is echter ook een duistere vrouw. Deze vrouw perverteert de rol die ze heeft. Maar anders dan bij de man, die actief een pad naar het licht bewandelt waarin hij zich stelselmatig ontwikkelt tot de grotere mens die hij kan worden, is het bij de vrouw veel meer een keuze in welke positie ze staat, dan dat het een groeiprocess is. Als passieve speler staat de vrouw veel meer in het zijn. Dat maakt het daarom niet gemakkelijker voor de vrouw. Eenmaal een man in het licht staat zal hij in het licht blijven staan, hij is immers het licht geworden. Maar de vrouw wordt niet, ze is. Een goede vrouw kan daardoor steeds verleid worden tot de vrouwelijke variant van het duistere. Alleen haar rechtschapenheid en karakter houdt haar in de juiste positie. Het is daardoor dat de vrouw in de middenpositie staat tussen de duistere en lichte regionen van de man.

De vrouw kent drie posities, zij gaat naar een hogere positie als zij de taak die verbonden is aan die positie heeft volbracht. Deze taak staat telkenmale in relatie tot de man. Elke van deze drie posities heeft een donkere kant, waarin de vrouw kan wegglijden naar het kwade. Net zoals bij de man mond het kwade uit in een fatale lust.

MAAGD

De maagd is de eerste vrouwelijke positie. De taak die gekoppeld is aan deze positie is om een waardige man te selecteren waarvan de maagd met zekerheid kan zeggen dat hij zich naar het licht aan het ontwikkelen is. De mannen die reeds in het licht leven zijn in normale omstandigheden reeds uitgekozen door een vrouw. De maagd kan dus niet eeuwig wachten op het ontwikkelen van een man. Een maagd die te lang wacht zal haar man verliezen aan een andere maagd, die misschien minder hoge eisen stelt of net meer inzicht heeft in het ontwikkelingsproces van mannen.

Een maagd maakt zichzelf zo mooi mogelijk. Zo kan zij uit een grotere groep mannen kiezen, die zichzelf aan haar presenteren en dus de beste man selecteren. Haar schoonheid symboliseert het

goede. Als schone vrouw toont ze dat ze een goede partner voor de man zal zijn door weg te blijven van het kwade dat bij haar positie hoort.

Tegenover de maagd staat de slons. Het is een vrouw die op een fatale manier haar schoonheid verwaarloost. Zij stelt lagere eisen aan zichzelf, waardoor ze ook lagere eisen stelt aan de man en haar taak als maagd verwaarloost. Vaak heeft zij verkering met meerdere mannen, waarbij de slons zich aan minderwaardige mannen geeft die eigenlijk nog geen vrouw verdienen. Het fatale aspect van haar gedrag is dat de minderwaardige man daardoor een schaduw van zichzelf kan blijven; waarvoor zou hij zich anders met zijn eigen pijn confronteren als hij ook beloond wordt in zijn pijn? In eerste instantie lijkt de slons veel succes te kennen, door voor de ogen van de maagd hun mannen weg te rukken, ze streelt daarbij haar persoonlijkheid. De slons zal voor de mannen waarmee zij verkering heeft echter nooit de kers op de taart zijn, waardoor de relaties vaak kortstondig zijn. Op lange termijn komt zij dus alleen te staan of moet zij zich tevreden stellen met mannen die door omstandigheden bereidt zijn zichzelf met haar op een lagere maatschappelijke positie te vestigen.

MOEDER

Eenmaal een maagd voor zichzelf een waardige man heeft gekozen kan zij opklimmen naar de hogere positie van de moeder. Een moeder is een vrouw die geeft. Dat geven kan in de vorm zijn van kinderen verwekken, maar het kan ook in de vorm zijn van zorg dragen voor anderen als een tante. Een moeder is een verzorgster en een onderwijzeres. Zij geeft kennis door. Zij ondersteunt passief de activiteiten van haar man en haar kinderen door hen een warm nest te geven waarin zij gezond blijven en terug op kracht kunnen komen. Zij verpleegt en is medicijnvrouw.

De fatale kant van de moeder is de kwaadsprekende roddelaarster. Zij doet daarmee het omgekeerde van zorg dragen. Als kwaadspreester berokkent zij de gemeenschap schade. Een vrouw die te veel slons is geweest zal uiteindelijk een lage positie in de gemeenschap bekleden. Om die lagere positie te compenseren kan de voormalige slons beginnen kwaadspreken over anderen, op die manier verkrijgt ze macht, die haar wederom niet toekomt. Een tot inkeer gekomen slons kan echter ook vrede nemen met haar leven zoals het is en een goede moeder of tante worden. Omgekeerd kan een moeder altijd in de verleiding komen om kwaad te spreken.

VROUWE

Een vrouw kan uiteindelijk tot haar hoogste positie klimmen; dat van de vrouwe, een vrouw die voornaam is geworden. Een vrouw kan groeien in haar moeder zijn. Ze kan een zelfzekere zorgverlener worden door te doen wat een moeder doet. De taak die bij een vrouwe hoort is het bewaken van de zeden in de gemeenschap. Zij is degene die de meisjes aanzet om Walkure te zijn en jongens aanzet om zichzelf op het slagveld te geven. Zij is degene die de toekomst in handen heeft. Zij is degene die de positie van mannen en vrouwen maakt of kraakt, door achter goede moeders te staan en kwaadspreeksters op hun plaats te zetten.

De duistere kant van de vrouwe is de heks. De heks is de vrouw die misbruik maakt van het aanzien dat oudere vrouwen hebben. Zij is echter ook de roddelaarster die het kwaadspreken niet kon verleren en daardoor is verstoten uit de gemeenschap. De heks spreekt vloeken uit. Het gaat haar niet meer om de macht, die de roddelaarster verkrijgt door anderen te krenken. Het gaat haar om wraakzucht en om het krenken zelf, waarbij het berokkenen van schade een fatale lust opwekt in de heks.

VROUW EN MAN

In dit essay neem ik een heel traditionele positie in wat het verschil tussen man en vrouw betreft. Ik neem deze positie in omdat het past in de primordiale tijd dat we tegemoet gaan, maar ook omdat ik denk dat een traditioneel samenlevingsmodel vandaag de dag voor veel mensen heilzaam zou zijn. Dierlijke instincten nemen bij heel wat mensen immers de overhand in onze decadente utopische dystopie. Het zou de mens terug dichterbij de natuur brengen, waardoor de samenleving terug vruchtbaar kan worden. Langs de andere kant besef ik uiteraard dat het verschil tussen man en vrouw, wat hun rol in de samenleving betreft, zich op een glijdende schaal bevindt. Uiteraard moet een vrouw ook streven naar meesterschap in hetgeen ze doet en moet een man zich ook gedragen als een maagd in de selectie van een vrouw. Alle rollen beschreven in dit essay zijn van toepassing op beide seksen.

ANODOS MEESTER

Het meesterschap is het resultaat waar het groeien en het uiteindelijke transformatieproces toe leidt. Alleen zo bereikt men het licht. Een meester is iemand die het ware weet te scheppen. De titel van het meesterschap wordt wel degelijk aan de hand van een meesterproef behaald, maar deze meesterproef is een eindresultaat van een lang traject van waarzeggen en scheppen, dat doorheen het traject meer en meer wordt aangescherpt, tot men komt tot het ware dat het eigene overstijgt. Daar draait het uiteindelijk om; de meester is iemand die in staat is meerwaarde te scheppen. Alleen iets dat ten dienste van de gemeenschap staat biedt meerwaarde en alleen het ware staat ten dienste van de gemeenschap.

Waarzeggen of de waarheid zeggen is weten dat men vanuit waarachtigheid spreekt en handelt. Waarachtigheid is eigenlijk een staat van vrijheid. Vrij zijn is onszelf realiseren zonder dat het wordt geperverteerd door de parasitaire causaliteitsdimensies. Vrij zijn is op zo'n manier handelen dat onze energie niet vloeit naar een andere entiteit dan onszelf. Alleen wanneer onze energie niet ten koste gaat van onszelf kunnen we groeien; alleen in zelfrealisatie kunnen we dienen. Het is daarom dat de nadruk in dit werkstuk in de eerste hoofdstukken zo veel op de parasitaire causaliteitsdimensies ligt. Door de familieschaduw en de maatschaduw wordt onze energie afgetapt. Wie zich laat meeslepen door de parasitaire causaliteitsdimensies geeft zijn energie weg aan de systemen van de beschaving en aan zij die er misbruik van maken. Zolang de parasitaire causaliteitsdimensies achter de schouders mee gluurt kan men nooit iets waar scheppen, want het ware is zuiver. Daarom kan de meesterproef pas op het einde van een traject van scheppen en waarzeggen afgelegd worden, omdat men door vallen en opstaan dat zuiveringsproces ondergaat. Het is in het realiseren van dat proces dat de maagd de man beoordeelt. Een man die waarzegt en in vrijheid tracht te scheppen is een man die zich van zijn angsten ontdoet.

Het vallen en opstaan en het zuiveringsproces moet in een beroep tot stand komen om dienstig te kunnen zijn. Deze beroepen vallen onder te verdelen in drie functies die men in de gemeenschap kan vervullen: de verkenner, maker en leider. Daarbij is de zonderling het meest geschikt om verkenner te worden, de meeloper verhoudt zich tot de maker en de dwingeland tot de leider.

Bij een kudde koeien die in een wei staan te grazen is er altijd een koe die het voortouw neemt om een ander stuk van de wei te gaan begrazen, schaduw op te zoeken, te gaan drinken of de dagelijkse wandeling rond de wei aan te vatten. Dit is niet de leider van de kudde, maar een koe die vaak nieuwsgieriger is dan de anderen. Bedaard en voorzichtig volgt een tweede koe, eer de ganse kudde langzaam op gang komt. Ook bij mensen zijn er zo'n verkenners, maar dan niet in de weide, maar in

de tijd. De levende tijd zit in de frictie tussen oorzaak en gevolg of dus tussen het geschapene en het scheppen. Staat de mens te lang stil bij het geschapene dan stagneert de gemeenschap, de weide wordt dan leeggegeten, de stagnerende situatie zorgt ervoor dat bepaalde mensen te veel macht en middelen naar zich toe kunnen trekken. Het is aan de verkenner om antwoorden te vinden op de vragen en problemen die zich aandienen in het heden en deze antwoorden voor te leggen aan de gemeenschap. De frisse ideeën die resoneren met de gemeenschap zagen de poten onder de stoel van de machthebbers weg, waardoor de gemeenschap met de zittende of nieuwe leiders een nieuwe consensus tot stand kan brengen. De koeien kunnen dan een nieuwe weide begrazen, terwijl het oude stuk grasland de kans krijgt te recupereren. De zonderling is de nieuwsgierige dromer die in zijn verbeeldingswereld wegvlucht. Eenmaal hij zijn angsten weet te trotseren boort hij zijn nieuwsgierigheid pas echt aan, want wat is nieuwsgierigheid anders dan de omkering van verbeelding? De zonderling, nu als verkenner, is de persoon die de vinger op de gemeenschappelijke wonde kan leggen. Nadenkend over deze wonde leidt zijn nieuwsgierigheid hem in de duisternis van de zich niet gemanifesteerde mogelijkheden, in de potentiële toekomst, waar hij antwoorden tracht te vinden om de gemeenschap uit de stagnatie te bevrijden. De meerwaarden die hij schept zijn de vruchtbare antwoorden die hij tot stand weet te brengen. Alleen antwoorden die resoneren met de gemeenschap zijn echter werkelijk vruchtbaar. Het helpt als de verkenner de daad bij het woord voegt: de verkennende koe loopt ook zelf naar de andere weide alvorens de kudde volgt. Echte kunstenaars, echte geleerden en echte filosofen zijn in onze tijd de verkenners. In een natuurlijke gemeenschap zal de verkenner erkent worden voor zijn rol, in een opkomende beschaving worden verkenners echter verketterd en in een doorwinterde beschaving worden ze overschaduwd door paaiende pseudoverkenners.

De meeste koeien volgen de kudde, waarbij ze de kudde vormen en beschermen. Zo ook bij mensen waarbij het hoofdbestanddeel zich inspant voor ons welzijn en voortbestaan. Dat doet de mens door dingen te maken en deze dingen te verzorgen of te herstellen. De meestermaker zal de wereld echter altijd beter achterlaten, door altijd meer te geven dan hij ervoor terugkrijgt. Op die manier biedt hij tegengewicht aan het verval. De verkenner komt met nieuwe ideeën, de meestermaker concretiseert deze ideeën en perfectioneert ze. Hij geeft daardoor mee vorm aan de toekomst, waardoor hij zich onderscheidt van de meeloper, die zijn diensten enkel aanbiedt aan de gevestigde orde. Daarnaast zal de meeloper uit angst voor de dwingeland ook niet durven te excelleren. De meestermaker kent deze angst niet. Wanneer dat nodig is voor de gemeenschap durft hij wel zijn hoofd boven het maaiveld uit te steken.

Tenslotte is er bij koeien ook steeds een leidster en dat is vaak de oma koe, die als matriarch de kudde rond zich verzamelt en er de sociale hiërarchie bewaakt. En dat is ook een beetje de rol bij een mensenleider. Maar bij mensen is de leider eerder iemand die goed luistert naar de noden van de gemeenschap en naar de ideeën van de verkenners. Hij is diegene die een consensus binnen de groep tot stand brengt door de knopen door te hakken. Hij doet dat vanuit een expertise van informatie vergaren, waarin hij oog heeft voor ieders grenzen, maar die grenzen ook aftast, waarbij de groep steeds op scherp blijft staan en wel vaart in de tijd. Daar tegenover staat een dwingeland, die zelf verkenner denkt te kunnen spelen, waarbij hij zonder rekening te houden met de grenzen en verzuchtingen van de gemeenschap een eigen koers gaat varen; een koers dat de gemeenschap op lange termijn achteruit stelt. Potentieel is de dwingeland wel een goede leider, omdat ook hij luistert naar de meelopers in zijn groep, maar hij misbruikt hetgeen wat hij hoort door in te spelen op hun angsten. Ik denk dat de dwingeland wel tot inkeer kan komen; zichzelf constant opblazen is immers een bleek bestaan en de dwingeland voelt die leegte ook. Een verkenner die hem de juiste weg wijst kan een enorme impact op hem hebben. Helaas is het in onze verwarde samenleving vol met pseudoverkenners moeilijk om de bomen nog door het bos te zien; waardoor dwingelanden blijven doen wat ze doen bij gebrek aan een alternatief, ook al weten ze diep van binnen dat het anders

moet. Gelukkig zijn er daarnaast ook nog alternatieve erudiete leiders die wel nog op zoek gaan naar wijsheden, oud en nieuw, mensen een lichtpunt gevend in deze tijden. Want dat is wat een meesterleider is: een licht in de duisternis waar mensen geborgenheid vinden bij elkaar; met de nadruk op bij elkaar, niet bij de leider. De meester leider is van alle meesters degene die het meest zijn energie steekt in zijn naasten en het minst in zichzelf, eenmaal hij meester is. Ook dat is iets wat hij met de dwingeland deelt, maar dan op een positieve en dienende manier. De meesterleider schept een gemeenschap.

De verkenner is vooral met het onwerkelijke bezig: de tijd, zichzelf, de toekomst, het verleden, hiërarchieën en culturele structuren. De maker met de fysieke realiteit. De leider met de communale causaliteitsdimensie. De parasitaire causaliteitsdimensies en de specifieke transformatie die bij ieder mens een beetje anders is geeft kleur aan het karakter van de meester. Ook al bestaat het meesterschap uit dezelfde facetten, iedere meester is daardoor uniek, iedere meester heeft een uniek traject afgelegd naar zijn meesterschap. Deze kleur gaat echter ook gepaard met de littekens van de parasitaire causaliteitsdimensies die hij heeft doorworstelt. Een voormalige zonderling kan bijvoorbeeld alleen in afzondering echt goed nadenken; maar nu wordt zijn afzondering gebruikt voor positieve doeleinden, niet om weg te vluchten. Een meestermaker zal altijd een zwak hebben voor charismatische figuren en een dienend leider zal zichzelf nog altijd een beetje in de belangstelling willen zetten.

TOVENAAR

De tovenaar is de uitvoerende meester. De tovenaar deelt zijn gespecialiseerde waarheid met andere mensen. Terwijl de meester zich nog kan permitteren te zwijgen in zijn betrachting zichzelf te verbeteren, moet de tovenaar spreken om te kunnen delen. Een meester wordt tovenaar wanneer hij de zuivere magie laat vloeien, wanneer hij doener wordt. Eenmaal de meestergraad is bereikt is het de taak van de meester om te geven; de tovenaar is degene die geeft en de wereld daardoor beter achterlaat dan hij ze heeft aangetroffen. De meester weet dat hij tovenaar is geworden wanneer mensen om hem heen vanuit hun eigen meesterschap hem die erkenning geven, want alleen in zijn dienstbaarheid verdient hij die titel. In het versterken van de functionele causaliteitsdimensies is hij het lichtend voorbeeld van de gemeenschap. Als tovenaar wordt hij een oudere die de jeugd de weg wijst.

Erkenning is natuurlijk niet hetzelfde als succes. De waarheid van de tovenaar kan weleens botsen met een gemeenschap die utopisch is geworden. Tegen dat de tovenaar pas erkenning krijgt moet de utopie soms ten val komen of de tijd cruciaal veranderen. Zolang de utopie zichzelf overeind kan houden zijn het vooral de pseudomeesters die het gras voor de voeten van de tovenaar weg weten te maaien. Maar met het succes van de pseudomeesters komt de utopie ten val.

WISSELAAR

De tovenaar heeft zijn positieve stempel gedrukt op de wereld en in zijn gemeenschap. Zijn hele transformatieproces is daarmee tot uitvoering gebracht. Hij is de persoon geworden tot wie hij is getransformeerd. Hij heeft zijn verantwoordelijkheid daarin gedragen. Hij heeft werkelijk geleefd.

Zoals de oermens is de mens in het begin van zijn leven een wezen dat beweegt. Om ons te ontdoen van de parasitaire causaliteitsdimensies moeten we echter meer doen dan bewegen; we moeten ook groeien. We moeten onze instincten laten ontwaken door ze in het bewustzijn te brengen; in het licht kunnen we er ons licht op laten schijnen. We moeten met andere woorden meer mens worden. De tovenaar heeft dat mens worden volbracht. Aan het einde van zijn leven is het echter tijd om weer

meer dier te worden. Net zoals we een angstige gedachte die overschreven wordt door een authentieke gedachte terug naar het onderbewustzijn laten zakken kan de tovenaar die zichzelf bewaarheid van zijn bewustzijn terug zijn instinct maken. De tovenaar blijft zichzelf, hij stopt dus niet met toveren, maar heeft vertrouwen genoeg in zichzelf dat hij het aan zijn instincten kan overlaten.

Zo wordt een tovenaar een wisselaar. Hij heeft immers het zelf waarmee hij geboren is omgewisseld tot het hoogste zelf dat hij kon worden. Het instinctief wezen waarin hij geboren is was gecorrumpeerd, het instinctief wezen dat hij heeft geschapen is gezuiverd. De wisselaar laat eigenlijk los, hij accepteert. Hij neemt nu pas echt vrede met de persoon die hij is geworden. Als wisselaar staat hij ook veel steviger in zijn schoenen. Zolang het toveren bewust gebeurt is het immers nog ontvankelijk voor parasitaire causaliteitsdimensies, die weliswaar mislukken in hun poging de tovenaar negatief te beïnvloeden, maar die de tovenaar wel energie kosten om bewust buiten te houden. Eenmaal het toveren instinctief gebeurd bestaan de parasitaire causaliteitsdimensies voor hem simpelweg niet meer. Deze zijn dan in een ander universum. De wisselaar leeft zonder meer. Zijn ziel is volledig tot rust gekomen. In zijn teruggekeerde natuurlijkheid is hij een met de natuur.

WIE IS KUNSTENAAR CONCLUDEREN & DEFINIEREN

INHOUD

42	Kleptogaam
43	Kunstenaars
44	Imitators
55	Verbannen
46	Wijsgerig
46	Primordialisme
46	Kunst

KLEPTOGAAM

Kleptogamie is een term uit het dierenrijk. Het duidt op bepaald gedrag binnen een sociale groep dieren die gestructureerd zijn rond een sterkste mannetje dat voor de voorplanting strijdt. Een kleptogaam mannetje is een zwak mannetje dat er toch in slaagt zich voort te planten. In plaats dat hij zich inzet om het sterkste mannetje van zijn troon te stoten, zoals de andere mannetjes, zet hij zijn energie in om het sterkste mannetje na te bootsen. Imitatie is de kleptogame strategie. Dat doet hij in de periferie van de groep en op een onbewaakt moment. Kleptogame mannetjes kunnen hun gedrag immers met de dood bekopen. Ook bij de mensen bestaat kleptogaam gedrag. Denk aan iemand die voor een dag een pooierbak huurt om zich als succesvol voor te doen. Extremer kan een verkrachting als kleptogaam gedrag beschouwd worden.

In elke gegeven gemeenschap, zowel bij mensen als bij dieren, kunnen we steeds drie (traditioneel mannelijke) functies onderscheiden. Deze functies zijn de leider, maker en verkenner; die alle drie even noodzakelijk zijn voor het welvaren van de gemeenschap. De leiders en verkenners zijn evenwel dun gezaaid, terwijl de makers steeds de massa uitmaken. Binnen deze drie functies zijn er steeds vier groepen te onderscheiden. De meesters die leider, maker of verkenner zijn geworden. De groeiende mensen die er naar streven om meester te worden. De nederige mensen die de wilskracht ontberen om te groeien. Tenslotte zijn er de huichelaars, die kleptogamie als strategie aanwenden. Zij kiezen voor de gemakkelijke weg ten koste van hun medemens. Deze weg is echter oppervlakkig en daardoor kortlevend, waardoor de kleptogaam steeds nieuwe doelgroepen moet vinden. We laten ons immers maar voor een bepaalde tijd bedotten alvorens we de dader ontmaskeren.

Deze huichelaars vindt men ook terug in de kunstwereld; misschien zelfs meer dan in andere sectoren van de samenleving. Waarom? Omdat we in de postmoderne tijd leven met als kenmerk een aversie tegenover het culturele waardeoordeel. Daardoor kan alles kunst zijn; alles is door de postmoderne bril gezien immers evenwaardig en moet met evenveel belangstelling en respect behandeld worden. Daardoor wordt de rode loper natuurlijk uitgelegd voor de huichelaar. Hoe houden de postmodernisten de kunstwereld dan werkbaar? Er moet immers gediscrimineerd worden om te kunnen functioneren. Door in te zetten op inhoudsloos krediet. Niet de kwaliteiten van het kunstwerk zijn van tel, maar wel het succes van de kunstenaar. Verkennend werk schept echter inhoud, dat op zijn beurt een cultureel waardeoordeel tot leven wekt. De verkennende kunstenaar krijgt in de postmoderne tijd dus geen kredieten, hij wordt in tegenstelling een vijand van de postmoderne macht. De huichelaar streeft echter succes na. Voor hem is kunst alleen maar het middel. Hij confirmeert zich aan de zittende macht. De huichelaar loopt daardoor weg met de kredieten en laat de kunstenaar die hij imiteert in de kou staan.

We zijn ondertussen naar zo'n postmodern niveau gezakt dat kunstenaars zich niet meer willen associëren met de kunstwereld. Deze wordt immers volledig gedomineerd door huichelaars en postmoderne machthebbers. Succes is hol geworden. Het zegt eerder iets over de bereidwilligheid te buigen voor het systeem dan dat het de kwaliteiten van de kunstenaar aan het licht brengt. Uiteindelijk zal de kunstwereld ook ontmaskerd worden. Maar het zal nog een heel eind duren eer de duisternis de wereld zodanig versluiert dat het licht van een verwaarloosde kaars opvalt.

KUNSTENAAR

In de hedendaagse beschaving zijn de verkenners, makers en leiders onderverdeeld in uiteenlopende beroepsgroepen. De beeldende kunstenaar is onder anderen een beroepsgroep behorende tot de verkenners. De taak die deze beroepsgroep toebedeeld kreeg is het verkennen van culturele gronden door middel van beeld. Het is hun taak om de huidige culturele staat beeldend te begrijpen, haar grenzen af te tasten en te leren zien waar de cultuur naar toe gaat. Doordat de cultuur zich steeds in een cyclus voortbeweegt komen de grenzen van de cultuur steeds in het duister te liggen. Op die manier kunnen we onze cultuur nooit ten volle begrijpen. Het is de taak van de kunstenaar om zich in die culturele duisternis te verplaatsten, opdat de hele samenleving zichzelf beter kan leren begrijpen, richting kan geven en weerbaar kan maken. Doet hij dat niet dan dreigt de samenleving opgeslokt te worden door de kosmische wolf, die de samenleving achtervolgt door haar reis doorheen de tijd. De beeldende verkenner heeft dus een belangrijke taak te vervullen.

De beeldende verkenner zit in het bad met andere kunstzinnige verkenners zoals muzikanten en poëten. Filosofen en wetenschappers zijn echter verkenners van een andere orde. Hun logische en methodische verkenning is eerder bewust, terwijl de kunstzinnige verkenning zich eerder leent tot een intuïtief verkennen. Een kunstenaar kan natuurlijk ook rationeel te werk gaan, maar in het actief maken van kunst heeft hij daarnaast ook toegang tot een begrijpen die voorafgaat aan het kunnen plaatsten van wat begrepen wordt in de structuren en constructies van het denken. Daardoor kan hij verder in de duisternis tasten dan de verkenner die enkel met rationele kaders werkt. Of kan hij meer risico's nemen. Kunst is niet alleen het resultaat van zijn zien, het maken van kunst is ook het middel om te zien.

Het hoogste waar een kunstenaar naar kan grijpen is het zien in de toekomst. Zijn kunst wordt dan een simulatie van waar de samenleving in de toekomst zal zijn. Hij brengt nieuwe elementen in het speelveld van de kunsten. Het is echter moeilijk om zo'n kunstenaar erkenning te geven tot de simulatie en de samenleving effectief in elkaar beginnen over te gaan. Evengoed kan zijn zien een waan zijn en zijn kunst een waanbeeld. Tot er hierover duidelijkheid geschapen is wordt hij vaak bij de outsiders geplaatst. Outsiders zijn kunstenaars die de bal mislaan doordat ze kunst maken die behoort tot een culturele tijdsperiode dat in het heden niet relevant is en in de nabije toekomst niet relevant zal zijn. Dat wilt echter niet zeggen dat hun kunst geen waarde heeft of niet goed is. Hun kunst is enkel misplaatst in de tijd.

Als de simulatie navolging krijgt dan spreken we van een kunststroming. Dit gebeurt vaak op het moment dat de simulatie en de samenleving in elkaar beginnen over te vloeien. Op dat moment zal de simulatie ook richting beginnen geven aan de samenleving. De visionaire kunstenaar ziet dus niet alleen in de toekomst, hij vormt de toekomst ook. Pragmatische kunstenaars, die als eerste zien dat het visioen en de simulatie van de visionaire kunstenaar het bij het rechte eind heeft, springen dan op de kar. Zij zien als eerste dat de samenleving effectief draait naar de toekomst die de visionaire kunstenaar geschetst heeft. Zij geven daarmee erkenning aan het visioen. Maar zij doen meer dan dat. In hun rol als kunstenaar zullen deze verkenners de grenzen van het visioen verder

aftasten en vorm geven. Sommige van deze pragmatische kunstenaars moeten daarbij niet onderdoen voor de visionaire kunstenaar. Uit het aftasten en vormen van de grenzen van het visioen kan immers een nieuwe kunststroming ontstaan of kan de simulatie geperfectioneerd worden tot een hoger niveau. Daarom is het vaak moeilijk voor kunsthistorici om achteraf de belangrijkste figuren van een kunststroming te ontleden, het is niet altijd duidelijk wie de visionaire kunstenaars waren en wie de eerder pragmatische kunstenaars, die in hun voetsporen zijn getreden. Maar misschien is dat ook niet zo belangrijk. Pragmatische en visionaire kunstenaars vormen immers een interne dynamiek; zij kunnen niet zonder elkaar. Wat zij gezamenlijk tot stand hebben gebracht is vaak belangrijker dan hun individuele werken.

Eenmaal een stroming furore heeft gemaakt en enige bekendheid heeft verworven binnen de kunstwereld begint een tweede generatie kunstenaars de stijlkenmerken vast te leggen. Daarbij spannen ze de nieuwe culturele grond af, zodat de samenleving veilig kan oversteken. Zij maken de kunststroming toegankelijker en openen het naar een breder publiek. Deze groep kunstenaars zal de grenzen sluiten en uiteindelijk vastleggen in een format. Een derde generatie kunstenaars gaat dan bepaalde aspecten van het format uitpuieren, waarbij de kunststroming zich vertakt in varianten.

Voor mij zijn de hierboven beschreven kunstenaars allen echte kunstenaars; ze doen immers allen verkennend werk. Maar binnen deze groep bestaat er wel een hiërarchie, waarbij de visionaire kunstenaar bovenaan staat en de uitpuierende kunstenaar onderaan.

IMITATORS

Als een kunstenaar lang kunst maakt ontwikkelt hij na een tijd een soort van handtekening die hem onderscheidt van andere kunstenaars binnen dezelfde kunststroming. Net doordat hij als kunstenaar de grenzen van de kunststroming individueel herdefinieert, verlegt of vernauwt gaat hij ook specifieke persoonlijk stijlkenmerken ontwikkelen. Hij ontwikkelt dus een format binnen het format van de kunststroming. Het is dit persoonlijk format dat de de grenzen van de kunststroming in zijn geheel beïnvloed, waarbij de verkenners dus zijn verkennende rol speelt binnen de samenleving. Men kan dus stellen dat elke kunstenaar een eigen simulatie op poten zet, waarvan sommige simulaties een grote eigenheid hebben en andere eerder aansluiten bij bestaande simulaties. Uit de simulaties met een grotere eigenheid kunnen nieuwe visies ontstaan en dus nieuwe simulaties.

In het actief maken van kunst gaat de kunstenaar de grenzen van zijn eigen simulatie steeds trachten te verleggen door zijn eigen format te evalueren en zo te laten evolueren. De kunstenaar kan er echter ook voor kiezen variaties te maken van het format dat hij tot ontwikkeling heeft gebracht, zonder het format verder te ontwikkelen of te laten evolueren. In dat geval verschuift de kunstenaar van een verkennende functie naar een makersfunctie. We noemen hem nog een kunstenaar, omdat hij vertrekt van een zelf ontwikkeld format, maar hij doet dan niet meer het werk van een kunstenaar; hij doet eerder het werk van een uitvoerend maker.

Een uitvoerend maker imiteert zijn meester tot hij zelf de meestertitel heeft verworven. Als meester maker kan hij de meest kwalitatieve imitaties tot stand brengen en dit wederom overbrengen aan zijn leerlingen. Ook binnen de kunstwereld zijn er uitvoerend makers actief. We hebben natuurlijk de makers van reproducties en de restaurateurs van oude waardevolle kunstwerken. Maar de groep die ik hier wil bespreken zijn die van de creatieve uitvoerende makers; die bekend staan als de amateurkunstenaars. De amateurkunstenaar doet in feite wat de kunstenaar doet die variaties van zijn eigen format maakt zonder nog langer verkennend werk te verrichten. Het verschil is echter dat de amateurkunstenaar vertrekt vanuit een format die hij niet zelf tot stand heeft gebracht. Hij leent

als het ware het format van een kunstenaar en maakt binnen dat format eigen variaties. Hij imiteert dus de kunstenaar, zonder dat hij de bedoeling heeft de grenzen van het format te verleggen.

Ik heb geen enkel probleem met de amateurkunstenaar die als creatieve maker enkel voor zijn eigen genot variaties maakt. Ik heb zelfs geen probleem met het op de markt brengen van deze variaties of het tentoonstellen ervan. Ik heb er wel een probleem mee als de amateurkunstenaar zijn werk kunst begint te noemen en hij aanspraak begint te maken op de middelen en ruimte die voor kunst bestemd zijn. Amateurkunstenaars die zichzelf voordoen als kunstenaar noem ik huichelaars; het zijn voor mij pseudokunstenaars.

VERBANNEN

Onze samenleving zit in haar culturele eindtijd. In onze tijd en ruimte heet deze episode van de culturele cyclus het postmodernisme. Alle eindtijden gaan eigenlijk gepaard met het in twijfel trekken van de eigen waarden en met een influx aan vreemde culturen. Het postmodernisme volgt op het modernisme dat in essentie de tot lege doos geworden cultuur nieuwe invulling trachtte te geven. Wat op zijn beurt leidde tot een reeks utopische maatschappelijke projecten, die faliekant mislukten. Het modernisme volgde dan weer op de Romantiek, die voor het eerst beseft dat de cultuur leeg is en in essentie het nostalgisch verlangen uitdrukt naar een cultureel hoogstaande tijd, maar ook beseft dat deze tijd alleen nog in de individuele ervaring tot stand kan komen.

Het postmodernisme, dat in den beginne tot stand kwam met waardevolle of op zijn minst interessante argumenten, zal uiteindelijk alles wat overblijft van de eigen cultuur en de eigen bevolking verketteren. Daarentegen hemelt ze de vreemdeling en de influx van vreemde culturen op. Het postmodernisme krijgt daarbij een religieus karakter, waarbij haar volgelingen zich als flagellanten gedragen, zichzelf geselend om de eigen cultuur weg te wassen. Het gevolg is dat elke culturele vernieuwing verdacht wordt. De kunstenaar die als verkenner nieuwe cultuur schept wordt verweten de cultuur die men wilt wegwassen terug tot leven te wekken. Het einde van de geschiedenis is geschied en het moet koste wat kost eindig blijven. Dat het postmodernisme en onze cultuur onderdeel is van een cyclus gaat geheel aan de postmodernisten voorbij. Het gaat er bij hen niet in dat een kunstenaar verder dan het postmodernisme zou kunnen kijken.

Het gevolg is dat inheemse kunstenaars alleen nog ruimte krijgen om het postmodernisme te bevestigen. Kunst wordt ingezet als geselmiddel dat op zoveel mogelijk domeinen de nog onaangetaste culturele waarden moet onderuithalen. Uitheemse kunstenaars worden dan weer aangezet om vanuit hun eigen cultureel perspectief een negatief oordeel te vellen over onze cultuur. Ondertussen proberen modernistische instituten zoals galleries, musea en scholen, die wisten voort te leven in de postmoderne tijd, zoveel mogelijk een neutrale positie in te nemen in de hoop dat zij het gelag niet hoeven te betalen. Om hun postmoderne sparringpartner zoveel mogelijk te vriend te houden geven ze eerder de voorkeur aan de pseudokunstenaar, die als amateurkunstenaar in eindeloze variaties het einde van de geschiedenis steeds opnieuw herhaalt. De verkennende cultuur scheppende kunstenaar wordt echter als gevaar gezien en met alle zonden van de cultuur geassocieerd. Wie kritiek heeft wordt doodgezwegen.

De postmoderne mens verwezenlijkt in het uitsluiten van haar verkenner het einde van de cultuur. In de cyclische beweging van de tijd wordt de staart van de culturele slang immers constant aangevreten; een slang die niet meer groeit zal uiteindelijk helemaal opgegeten worden. De kunstenaars die vandaag nog aan de bak komen zijn ofwel kunstenaars die het maakten in een tijd dat de modernisten nog enige macht hadden, ofwel kunstenaars die gereduceerd zijn tot agenten van de postmoderne ideologie, ofwel valselyk gekostumeerde pseudokunstenaars die de kunstliefhebber

enkel en alleen maar het aura van weleer kunnen verkopen. De hedendaagse verkennende kunstenaars krijgen geen platform. Zij kunnen nergens naartoe met hun visioenen en simulaties. Zij zijn overgelaten aan zichzelf en kunnen eigenlijk alleen maar wachten tot het einde van de geschiedenis voorbij is. Op enige beloning of erkenning moeten ze niet meer rekenen. Zij werken voor de toekomstige mens, die ze zelf wellicht nooit zullen kennen. Een lot die ze delen met enkele visionaire kunstenaars van het verleden, met dat verschil dat zij in het volle besef leven dat hun toewijding hen in dit leven niets zal geven. Geen wonder dat zovelen de handdoek in de ring gooien of capituleren voor het tijdsgewricht waarin wij leven.

WIJSGERIG

Een kunstenaar zou er natuurlijk kunnen voor kiezen een pseudokunstenaar te worden, al is het maar om een deel van de koek tot zich te nemen dat hem rechtmatig zou moeten toekomen. Uiteindelijk willen we allemaal op de een of andere manier voor ons werk beloond worden of erkenning krijgen. De accumulatie van status en financiële voorspoed zijn de gemakkelijkste manieren om het goede leven te bereiken. Maar een kunstenaar kiest niet voor het kunstenaarschap, hij is kunstenaar of hij dat nu wilt of niet, verkennen is zijn natuur. In de rol van pseudokunstenaar zou hij simpelweg niet genoeg voldoening ervaren en succes zal nooit de zingeving kunnen evenaren die hij vindt in de verkenning. Uiteindelijk geraakt de kunstenaar alleen echt in vervoering wanneer hij effectief de grenzen kan verleggen van zijn simulatie door het maken van een kunstwerk of bijhorend narratief. Gedreven door nieuwsgierigheid vergaard hij steeds meer informatie en blijft hij zich bijscholen. Hij legt nieuwe verbanden en maakt steeds de nuance om uiteindelijk punten van inzicht te verwerven. Zo zet hij weer een stap verder en maakt hij zijn wereld rijker op zijn eeuwige pad voorwaarts doorheen de cyclische tijd. In de kern begeren alle verkenners wijsheid.

PRIMORDIALISME

Onder druk van de postmodernen hebben de laffe modernen de kunstenaar in feite uit hun eigen speelveld geduwd. De kunstenaar werd in de kunstwereld vervangen door de veiliger geachte pseudokunstenaar. Door het idee van l'art pour l'art kon iedere pseudokunstenaar zich als kunstenaar voordoen en kon alles wat als kunst bestempeld werd kunst worden. Het werk van de kunstenaar werd daardoor niet alleen bedolven onder imitatiekunst; het werd ook als evenwaardig bestempeld. Dat is in feite op en top postmodernisme; de ontwaarding aller waarden in werking. Wie kan er vandaag nog het originele en authentieke onderscheiden van de namaak ...als men het originele en authentieke al kan vinden onder het puin? Als kunstenaar was het mijn reactie om de postmoderne redenering te concluderen. Op een gegeven moment is de cultuur dood; wat nu? De postmodernen lijken echter geen conclusie te kunnen trekken uit hun eigen redenering. In hun angst dat het lijk terug tot leven zal worden gewekt lijken de postmodernen geen afscheid te kunnen nemen van het blijven doden van het reeds dode lijk. Het lijkt mij echter logischer om vanaf nul terug te herbeginnen door opnieuw alles te herdefiniëren en te herwaarderen; in overeenstemming met de wetten van de natuur, die de cultuur heeft verwaarloosd. Het lijkt mij echter zo dat de postmodernen de baby liever met het badwater zien verdwijnen. Maar wat had ik anders verwacht van zelfmoordenaars? Dat zij opnieuw willen beginnen? Of dat zij er een einde aan willen maken? Wel, maak er dan een einde aan, maar val er de primordialisten niet mee lastig. Geef ruimte aan de mensen die de lente aan ons volk willen teruggeven.

KUNST

We kunnen stellen dat kunst alleen kunst kan zijn als het origineel en authentiek is. Originaliteit wil

in dit geval zeggen dat het kunstwerk verkennende aspecten in zich draagt of droeg in de tijd dat het gemaakt werd. Authenticiteit wil zeggen dat de originaliteit inherent aan het kunstwerk uitgevonden is door de maker van het kunstwerk, de kunstenaar dus. De amateurkunstenaar en pseudokunstenaar, die zich de originaliteit van een kunstenaar toe-eigent en daarvan geen verkennende variaties maakt is niet origineel en niet authentiek, hij maakt dus geen kunst en is geen kunstenaar. Pseudokunstenaars propageren om die reden het einde van de geschiedenis; alleen in dat paradigma kunnen ze zichzelf legitimeren.

Het is de kunstenaar die bepaalt hoeveel intellectuele arbeid hij wil verrichten en hoeveel ambitie hij heeft. Of met andere woorden hoe ver hij in de duisternis van de culturele toekomst wil tasten. Hoe verder hij reikt hoe moeilijker hij het zichzelf maakt. Gaat hij de grenzen van het narratief of het format waarin hij werkt hier en daar een beetje verleggen of gaat hij een heel nieuw narratief en format ontwikkelen? Hoe verder hij de duisternis in trekt hoe moeilijker hij het voor zichzelf ook maakt om zijn visioen leesbaar te communiceren. Uiteindelijk moet het zijn bedoeling zijn dat hij zich nuttig maakt voor de gemeenschap waarin hij leeft. Als zijn kunst niet aanvaard wordt dan is het visioen irrelevant of moet hij terug naar de tekentafel met een nieuw ontwerp. Goede kunst slaagt erin de gemeenschap cultureel naar voren te doen opschuiven; waar het nieuwe gronden vindt en terug kan floreren.

De valkuil ligt hem erin dat de kunstenaar eerst de duisternis in moet gaan om tot goede kunst te komen. Het is pas als hij goede kunst tot stand heeft gebracht en de gemeenschap deze kunst heeft opgenomen dat hij kan bewijzen dat hij al die tijd kunstenaar was. Voor dat bewijs geleverd wordt kan de gemeenschap enkel op de eerlijkheid van de kunstenaar af gaan om hem erkenning te geven. Daarbovenop wil het niet zeggen dat een kunstenaar die zichzelf bewezen heeft de verkenning zal voortzetten, hij kan vanaf dan immers zichzelf imiteren. De toeschouwer heeft enkel toegang tot de voltooide beeldende verkenning. Brengt het kunstwerk de toeschouwer in beroering of is het maar slappe koek? Verschilt het kunstwerk voldoende van andere kunstwerken waarop het lijkt? Voelt het aan alsof achter het kunstwerk een zoekend kunstenaar schuilgaat of voelt het kunstwerk eerder aan als decoratie? De toeschouwer hoeft niet altijd meteen een duidelijk antwoord te hebben op al deze relevante vragen, maar als zijn indruk intuïtief goed zit, is zijn interesse misschien gewekt om de kunstenaar achter het kunstwerk beter te leren kennen en met zijn wereld kennis te maken. Dan zal snel blijken of het narratief van de kunstenaar diepe meanders kent of alleen bestaat uit verkoopspraatjes.

De beoordeling van actuele kunst zal altijd giswerk blijven. In die zin geef ik eigenlijk terug waarde aan het museum, dat traditioneel pas werken aankoopt en tentoonstelt dat zichzelf al min of meer bewezen heeft. Geven we echter te veel macht aan hedendaagse tentoonstellingsinstellingen dan wordt kunst bewezen dat die status niet verdient, waardoor ook de museums op den duur in het gedrang komen. Het is een moeilijk evenwicht waar geen directe oplossing voor bestaat. De enige echte oplossing is dat we weer naar een samenleving groeien waar het vertrouwen groot is. Maar daarvoor moeten we weer van voren af aan herbeginnen; denk ik. Vooralsnog is het misschien beter om geen subsidies toe te kennen aan jonge kunstenaars. Als de jonge kunstenaar een echte verkenners is dan zal hij wel gemotiveerd genoeg zijn om ook zonder subsidies werk te maken, stopt hij met kunst in die periode dan kunnen we nagenoeg met zekerheid zeggen dat er nooit veel in zat. Het is een manier om het kaf van het koren te scheiden.

EEUWIGE BEVRIJDING CULTUURCYCLOOP

INHOUD

48 Cultuurcyclus

48 Avondland

49 Beschaving

49 Troebel water

Lente

50 Veelheid

50 April – Animisme

51 Mei – Tribalisme

51 Juni – Paganisme

Zomer

52 Heelheid

52 Juli – Episcopalisme

52 Augustus – Pluralisme

53 September – Pantheïsme

Herfst

53 Eenheid

54 Oktober – Scholastiek

54 November – Mystiek

54 December – Romantiek

Winter

55 Leegheid

55 Januari – Realisme

56 Februari – Modernisme

56 Maart – Primordialisme

CULTUURCYCLUS

Iedere dorp heeft in principe een zichzelf onderscheidende heimat met authentieke culturele elementen. Uit iedere dorp kan in principe een lentecultuur ontstaan. Maar het is pas als verschillende lenteculturen samentrekken tot een regionaal geheel met een wervend karakter dat een zomercultuur ontstaat. Voor mij begint een cultuur pas echt op het einde van het lenteseizoen, maar alleen een cultuur die het winterseizoen bereikt maakt de gehele cultuurcyclus door. Sommige culturen lopen echter vast in het eerste of tweede seizoen; deze culturen staan in onze tijd bekend als primitief of archaïsch. Primitieve culturen worden vaak verdrongen of voor een tijd opgenomen door culturen die de latere seizoenen doormaken. Culturen die de ganse cultuurcyclus doorlopen worden wedergeboren. Zij herbeginnen van voor af aan met een set van andere normen en waarden; die weliswaar gekleurd zal worden door de teloorgegane cultuur, maar er altijd van zal afwijken.

AVONDLAND

Op het Europese continent hebben we sinds de ijstijd vier culturen gekend die de volledige cultuurcyclus hebben doorlopen. Er was de Aurignacische cultuur dat ruim voor het einde van de ijstijd heeft bestaan alvorens haar meest westelijke tak expandeerde langs het terugtrekkende ijs naar de Noord-Europese vlakten. De nakomelingen van de Iberische Aurignaciërs werden de eerste Noord-Europeanen. Het waren jagersverzamelaars met een donkere huidskleur en blauwe ogen.

Hun artefacten vonden we op Doggerland en in de grotten van de Cro-magnonmensen. De oostelijke Aurignaciërs schiepen vervolgens de tweede cultuur op de Pontische steppe met in het noorden de Touwbekercultuur en nabij de Zwarte Zee de Jamnacultuur. Over land koloniseerden de Touwbekercultuur als eerste Oost-Europa. De Jamnacultuur restte West-Europa, die ze via haar kusten en rivieren koloniseerden. Zij culmineerden bij de Rijndelta vanwaar zij hun cultuur en DNA verspreidde over West-Europa. In de landen rondom de Rijn zou de Jamnacultuur vervolgens geboorte geven aan de Keltische en Germaanse cultuur. Maar voor de Kelten en Germanen de Jamnacultuur laten wedergeboren worden in de huidige Westerse cultuur, soms gaat een cultuur voor een onbepaalde tijd in de ijskast, moeten zij de uit de zuidelijke Aurignacische ontstane Grieks-Romeinse cultuur ondergaan. Contrair tot de andere culturen hadden de Grieks-Romeinse veroveringstochten alleen een cultureel en politiek karakter, waardoor de Westerse cultuur ondanks het bloedvergieten hun Iberische en Pontische voorouders behielden. Maar oorspronkelijk komen we allen van de Aurignaciërs, we zijn alleen vertakt in licht verschillende culturen en in genetisch licht verschillende bloedlijnen.

BESCHAVING

De beschaving als zijnde de technologische vooruitgang is een andere cyclus dan die van de cultuur. Het is een grotere cyclus. Dat wilt dus zeggen dat het einde van een cultuur ons niet noodzakelijkerwijs naar de steentijd zal voeren. Een hoog beschavingsniveau kan echter alleen in stand gehouden worden door een cultuur met een hoog organisatieniveau. Daardoor blijft een lentecultuur primitief, omdat het geen boodschap heeft aan de beschaving. Een zomercultuur, zoals dat van de Germanen ten tijde van de val van het Romeinse rijk, zal een terugval in de beschaving veroorzaken. Een herfstcultuur kan een hoog beschavingsniveau adapteren, maar niet zelfstandig in stand houden. Alleen een wintercultuur kan de beschaving overnemen en verder ontwikkelen. Voor een wedergeboren cultuur hangt het er vanaf op welke manier de moedercultuur aan haar einde komt. Kunnen ze een deel van het beschavingsniveau adopteren en doen overleven of is de winter te hard geweest?

TROEBEL WATER

In het doorlopen van de cultuurcycli zijn er steeds drie tribale krachten. Dit zijn de avant-garde, de progressieven en de conservatieven. De avant-garde trekt de logische conclusie uit de heersende orde en zoekt naar antwoorden die de logische opvolging van de conclusie zouden kunnen zijn. Daarbij verlaat ze de hedendaagse machtsstructuren en richt er nieuwe op. Voor de avant-garde varen progressieven en conservatieven in hetzelfde schuitje; beiden houden de tijd tegen. Progressieven breiden de heersende orde uit naar overal waar oude machtsstructuren zich nog doen gelden, daarbij hevelen ze de macht over van het oude naar het hedendaagse. In hun vaak moraliserende dadendrang kunnen de progressieven geen onderscheid maken tussen de avant-garde en de conservatieven. Conservatieven zijn enerzijds de progressieven van gisteren, die nog niet door hebben dat hun tijd voorbij is. Anderzijds zijn het ook de mensen die antwoorden zoeken op hedendaagse problemen in de machtsstructuren van het verleden, de arriëre-garde zo men wilt. De cultuurcyclus is echter niet tegen te houden. Het enige dat conservatieven mogelijk bewerkstelligen is dat ze het tijdsverloop tijdelijk kunnen saboteren door een microcultuurcycli te realiseren. Deze zal echter steeds leiden tot dezelfde conclusies en dus tot een herhaling van de tijd. De avant-garde is de enige juiste weg. Hoe sneller men dit inziet hoe zachter de tijdsovergang kan verlopen. Elke machtsstructuur zal uiteindelijk en onverbiddeijk onder haar eigen gewicht ineensinken, maar dan zijn de gevolgen groter. De tijd zal vooruit gaan, dat is een natuurwet. Alleen het niets kent de luxe om niet te transformeren.

Dit wilt dus zeggen dat elke gegeven tijdsperiode nooit helemaal op zichzelf staat of zuiver is. Altijd gelden de invloeden van toekomstige tijdsperioden en kent men de naweeën van voorbije tijdsperioden. Ook naburige culturen hebben hun invloed. De overgang tussen twee tijdsperiodes is daardoor moeilijk te maken. Elke tijdsperiode kent ook twee fasen: de vroeg progressieve fase waarin het volk reeds in de avant-garde tijdsperiode leeft, maar de instituten nog niet mee zijn met hun tijd. Deze wordt opgevolgd door de laat progressieve fase waarin er een machtswissel is gebeurd in de instituten, maar de energie niet meer van onderuit komt. In de late fase zijn het de instituten die de tijdsperiode opleggen aan het volk. De eerste fase gebeurt vanuit kracht, de tweede echter vanuit macht; waardoor het volk nooit krijgt waarvoor het heeft getekend. Daarnaast is het ook zo dat de tijd van een tijdsperiode niet geijkt is. Sommige tijdsperioden kunnen korter dan een eeuw zijn, andere tijdsperioden kunnen eeuwen aanhouden. Een cultuurcyclus kan makkelijk vierduizend jaar in beslag nemen om van begin tot einde te ontvouwen. Het zaad van de volgende cultuurcyclus wordt vaak al geplant in de huidige.

LENTE VEELHEID

Een lentecultuur kenmerkt zich door een veelzijdigheid aan culturele elementen. In het eerste seizoen van de cultuur is er geen uniformiteit, daardoor is er wel een zekere vrijheid waarin de mens zijn persoonlijke pad kan ontwikkelen, weliswaar binnen de regels van het spel. De culturele elementen zijn sterk verbonden aan lokale en natuurlijke verschijnselen. De kunst van de lente is er een die in techniek vergelijkbaar is met het expressionisme, maar de thematiek is functioneler: ritmische patronen, dieren, hemellichamen en andere animistisch verschijnselen worden getoond binnen hun context. Men is er niet meer op zoek naar grensverleggend experiment, maar grijpt terug naar ambachtelijke processen en naar hetgeen voorhanden is. In de lentecultuur transformeert de kunstenaar van creatieve genius naar spirituele sjamaan in dienst van het collectief. De lenteculturen gelijken het meest op elkaar in tijd en ruimte. Het is alsof men na iedere culturele val terug op de aloude plaats terecht komt. En dat is ook zo. Elke cultuur is op dezelfde basis gebouwd; op de natuurlijke wetmatigheden. In de lentecultuur komen we terug in contact met het eeuwige en permanente.

APRIL – ANIMISME

Functionalisme: opnemen en samenvoegen

In hun overlevingsdrang organiseren de mensen zich lokaal, waardoor overal nieuwe dorpen ontstaan die functioneel verbonden zijn met het primitieve leven op het platteland. Waar de primordialisten nog konden leven op de restwaarde van de gevallen cultuur, leven de animisten terug van het land. In het dorp vinden de animisten de orde waar de primordialisten naar streefden.

Door primordiale verschijnselen samen te voegen geven animisten aan de natuurlijke wetmatigheden en de daaraan gekoppelde lokaal ontstane primitieve wijsheden persoonlijkheid en plaatsgebondenheid. Doordat meisje en rood, boos en wolf, donker en bos, oud en moeder bijeenkomen krijgen ze karakter. Het functionele leefgebied wordt daardoor ook een geestelijke heimat. De mens kan zich met zijn land verbinden en vindt er zingeving. In het animisme begint de premythische tijd.

MEI – TRIBALISME

Fundamentalisme: verkiezen en harmoniseren

In een unitaire samenleving is het tribalisme een negatieve kracht dat het volk verdeeld. De tribale tijdsperiode komt echter na een periode dat het volk versnipperd is geraakt; waardoor het een positieve kracht is dat het volk terug samenbrengt. Cultureel gezien is deze tijdsperiode het begin van de culturele expansie. Het zijn de wervende elementen van de versnipperde cultuur die de kracht in zich hebben om samen te klitten. Dit zijn vaak de fundamentele wijsheden, die in elk dorp gelijktijdig en gelijkvormig ontstaan en de bovenhand nemen. Roodkapje, de boze wolf, grootmoeder en het donkere bos, die in het animisme nog apart van elkaar bestaan, worden in het tribalisme samengevoegd tot een harmonieus verhaaltje.

Tegelijkertijd is het tribalisme ook een regionaliserende kracht waardoor de samenleving terug vorm krijgt. Tussen de dorpen worden wegen aangelegd en aan rivieren ontstaan handelsplaatsen.

JUNI – PAGANISME

Structuralisme: herformuleren en schematiseren

In de paganistische tijd heeft de regionaliserende kracht terug tot een samenleving geleid. De mens is daarbij terug uit het dal van geestelijk en werelds overleven geklommen. Er is terug een maatschappelijk systeem op poten gezet waarin de mens kan functioneren en ruimte en tijd heeft om nevenactiviteiten te volbrengen. Het regionaliseren heeft geleid tot de vorming van stammen, tot handelsnetwerken en tot culturele overdracht. Seizoensgebonden ceremonies en feesten brengen het volk bij elkaar.

De verhaaltjes van de tribale tijdsperiode worden in het paganisme bij elkaar gebracht tot een samenhangend geheel, daardoor ontstaat een kosmogonie en mythologie. Dit zorgt voor een transformatie van de verzameling aan levenswijsheden naar een geestelijk en werelds af te leggen pad en een aantal culturele deugden. Hierin kan de overgang van de lente naar de zomercultuur plaatsvinden.

Een voorbeeld van deze culturele deugden zijn de negen nobele deugden uit het heidens reconstructivisme (Romantiek); waar ik de volgende interpretatie aan gaf:

Deugd boven toelaatbaarheid
Kunde boven potentie
Expressie boven geheimhouding

Rust boven angst
Verwildering boven conformiteit
Nuance boven dogmatisme

Erfelijkheid boven slavernij
Verbondenheid boven onpartijdigheid
Folklore boven doctrine

Het paganisme brengt een collectief systeem tot stand. De mens moet zich spiritueel voortbewegen in voorgeschreven schema's. Hem wordt verteld wat fout is en wat juist. Maar het paganistisch systeem staat nog wel ten dienste van de mens. De mens wordt aangezet te leven zoals de helden en goden uit de mythologische epen. Wie dit pad succesvol kan afleggen wordt een groter en beter mens, die een positieve bijdrage kan leveren aan de gemeenschap waartoe hij behoort. Langs de

andere kant is het paganistisch systeem ook niet zo rigoureuus dat er geen manoeuvreerruimte meer is. In de veelheid aan verhalen en helden is er voor ieder talent een weg naar voortreffelijkheid.

ZOMER HEELHEID

Waar de cultuur in de lente nog in een zoekende opwaartse beweging is, is de cultuur in de zomer gedefinieerd. In de voltooiing van de paganistische tijdsperiode wordt de cultuur als het ware wedergeboren. De geest van de cultuur heeft zich als het ware kunnen ontpoppen en toont zichzelf. Het is niet meer het volk dat de cultuur vormgeeft en voortstuwt; het is nu de cultuur die zichzelf begint te ontvouwen. Zomerkunst wordt gekenmerkt door een terugkeer van gespecialiseerde mediums en een gelaagdheid aan figuratieve symboliek. De kunstenaar wordt als beeldhouwer, bronsgieter of bard terug als beroep gevestigd; weliswaar nog in een breder gedragen priesterklasse.

JULI – EPISCOPALISME

Ritualisme: specialiseren en formaliseren

Naar het einde van de paganistische tijdsperiode wordt het in de mythologie verwerkte wereldse en geestelijke levenspad omgezet in rituelen en ceremonies. In die evolutie wordt de mythologie geformaliseerd en ingebed in tradities. Daardoor ontstaat er een afstand tussen de leer en de mensen. De mensen moeten nu immers zelf niet meer de mythologie doorgronden, het wordt voor hen vastgelegd. Daardoor evolueren een groot deel van de mensen van actieve leerlingen naar passieve volgelingen. Om die afstand te overbruggen ontstaat er een priesterklasse, die specifiek als taak heeft de volgelingen doorheen de rituelen en ceremonies te begeleiden en over de tradities te waken. Naarmate de samenleving zich steeds beter organiseert kunnen de mensen zich ook toeleggen op steeds meer specifieke taken. Dit vertaald zich ook in de priesterklasse waarbij sommigen zich toeleggen op recht en anderen op kunst; specifieke taken gaan naar priesteressen, andere gaan naar priesters.

AUGUSTUS – PLURALISME

Elitarisme: aftakken en nuanceren

Het ontstaan van de priesterklasse heeft er toe geleid dat sommige mensen zich specifiek konden toeleggen op het verder ontwikkelen van het culturele levenspad; maar ook op recht, medicijnen, architectuur en zo meer. Multidisciplinaire denkers richten scholen op, zoals bijvoorbeeld het hellenistisch epicurisme en stoïcisme. Maar ook bij ons zou men de specifieke verering van de matrones als een school kunnen interpreteren; een school die zich misschien wel tot vandaag heeft voortgezet in de Mariaverering, waarvan duizenden kapelletjes op het Vlaamse platteland getuigen. In de strijd om de cultuur te domineren treden de scholen in concurrentie met elkaar, wat leidt tot een geestelijke verdieping zonder weerga. Het is in deze verdieping dat de cultuur haar geestelijke hoogtepunt bereikt.

Landbouwers hebben andere belangen en levenswijzes dan handelaars of stedelingen en dat vertaald zich in de omgang met de traditie. In deze tijdsperiode zie je dan ook het ontstaan van culten met specifiekere rituelen en ceremonies. Het zijn aftakkingen van de traditie die ontstond in het episcopalisme. Vaak is er een overlap tussen scholen en culten.

SEPTEMBER – PANTHEISME

Populisme: samenvatten en misleiden

In eerste instantie leiden de scholen van het pluralisme tot verdieping, waarbij aandacht wordt gegeven aan woord en tegenwoord, wat op zijn beurt leidt tot nuance. Dat wordt een beetje gesymboliseerd in de filosofentuin, waar studenten bij elkaar komen om met elkaar te discussiëren. Een te veel aan nuance kan de levensweg echter onduidelijk of elitair maken en daarom leidt het pluralisme tot populistische culten die uit een amalgaam aan pluralistische elementen uit diverse scholen en culten de som van het geheel maken. Heelheid wordt daardoor eenheid. De som wordt mythologisch vertaald in een enkele god. Deze bestaat in den beginne nog uit meerdere persoonlijkheden, om alle aspecten van de traditie te kunnen inkapselen. Zoals in de vader, de zoon en de heilige geest; of in de drie matrones nood, worden en schuld. De som is echter altijd een leugen, in die zin dat de som geen entiteit op zich is, maar enkel bestaat in de heelheid dat als eenheid verpakt wordt. Bovendien veranderen de afzonderlijke entiteiten in de heelheid constant, waardoor de som in constante beweging is. Door de som te benoemen doet men alsof de som kan worden vastgelegd. Daarom wordt de som gepresenteerd als pantheïstisch; alleen in zijn ondoorgrondelijke immanentie en alomvattendheid kan de som immers standhouden.

Alleen in het niet-zijn kan de som bestaan. Daaruit volgt dat wie de ene god vereert eigenlijk de dood vereert. Het pantheïsme kenmerkt zich dus door de introductie van de doodscultus in de samenleving; dat echter verpakt wordt als het goede en de te volgen levensweg.

Pantheïsme is de tijdsperiode waarin een populistische school de culturele strijd wint van de pluralistische scholen en de cultuur zal domineren. De populistische school ontwikkelt zich tot een cultus en de cultus tot de dominante religie binnen de cultuur. Dat doet ze met bedrog en geweld, niet met woord en tegenwoord, zoals in het pluralisme. Niet kennis en uitdaging zijn nog langer belangrijk, wel macht en massa. Het pantheïsme kenmerkt zich dan ook tot de vorming van populistische elites, die doorheen de opvolgende tijdsperiodes steeds meer zal vervreemden van het volk waaruit ze is ontstaan en de intellectuele elites van weleer zal vervolgen.

HERFST EENHEID

Het geestelijke hoogtepunt van de cultuur is in de herfst voorbij, het wereldse hoogtepunt komt echter in dit seizoen tot stand. Dit hoogtepunt kan tot stand komen doordat de mythologie gereduceerd werd tot een simpel verhaal. Door die gerichte keuze kan de energie van de ganse samenleving gericht worden op dat ene verhaal, waardoor de cultuur zich gemakkelijker en krachtiger in de wereld kan uitdrukken. In die expressie komt het wereldse hoogtepunt van de cultuur tot stand. Door haar inhoudelijke armoede gaat haar oorspronkelijke educatieve doel echter verloren. Dat zal uiteindelijk haar ondergang worden.

De kunst staat nu in functie van het maken van taferelen. Het verschuift daarin van iconische kunst naar een meer realistische weergave. Er ontstaan trends en stromingen in deze figuratieve kunst. Kunstenaars worden meesters met leerlingen, die komen te werken in dienst van dat ene verhaal. Zowel zomer – als herfstkunstenaars maken collectivistisch werk, maar de zomerkunstenaar kan nog zelfstandig interpretaties maken van de mythologie, de herfstkunstenaar kent deze vrijheid niet. Hij heeft enkel de vrijheid om te excelleren in zijn vak. Zo brengt de herfstkunstenaar de cultuur opnieuw naar haar hoogtepunt.

OKTOBER – SCHOLASTIEK

Occultisme: veinzen en uniformeren

De scholastiek kenmerkt zich door een top-down denken, waarbij de religieuze school of scholen de opdracht hebben om de leugen van de eenheid recht te trekken. Ze moeten allerlei theorieën tot stand brengen die het bewijs moeten aandragen dat de goddelijke som bestaat. Dit is echter een onmogelijkheid, maar de dominante school heeft in deze periode zoveel macht dat ze deze zoektocht onverbiddelijk kan opleggen. Doordat macht primeert boven waarheid zal het levenspad dat er in het paganisme was om de mensen te dienen er steeds meer toe leiden dat de mensen de macht moeten dienen. Veel mensen denken sinds het episcopalisme niet meer voor zichzelf, waardoor ze als volgelingen de nieuwe realiteit volgen. Scholen die afwijkende ideeën hebben worden net zoals de priesterklasse van de zomercultuur met geweld en de harde hand aangepakt. Heksenvervolgingen en godsdienstoorlogen zijn het gevolg.

NOVEMBER – MYSTIEK

Secularisme: vergeestelijken en scheiden

Uiteindelijk zal de onmogelijkheid van de scholastiek leiden tot de mystiek, waarin de som of god komt te bestaan in de individuele beleving. In die beleving hoeft het bewijs niet geleverd te worden, gevoel is immers nooit verkeerd. De beleving komt in een godsverschijning. Het brengt de religie dicht bij de mensen en allerlei bedevaartsoorden zien het levenslicht. De populistische school vindt zich in de mystiek opnieuw uit.

De goddelijke som is nu van het scholastiek objectieve naar het mystiek subjectieve verschoven. Door de mystiek kan het wereldse zich bevrijden van het godsbewijs, waardoor wat eerst als afwijkend of als gevaarlijk werd beschouwd, nu kan verkend en ontwikkeld worden. De logische consequentie van de mystiek is dus het secularisme, waarbij de vergeestelijking van de religie ruimte geeft aan het wereldse. De afspraak is dat de wetenschap zich niet bemoeit met het subjectieve. Een wetenschapper moet kunnen blijven geloven. Dit pact zal pas in de primordialistische tijd gebroken worden, wanneer het wetenschappelijk bewezen is dat het subjectieve en objectieve met elkaar verweven zijn en de wereld dus magisch is.

DECEMBER – ROMANTIEK

Existentialisme: smachten en ontmaskeren

Het zijn de romantici die tot het besef komen dat de mystiek de natuur heeft onttovert, de natuur is immers geseculariseerd van het religieuze. De romantici ervaren daardoor een verlies. De in het animisme ontstane heimat is niet meer. De wereld wordt daardoor als leeg ervaren. In dit gruwen komt het besef dat de cultuur gestorven is. God is dood. Het is echter dit romantisch besef dat de cultuur doodt; maar dat beseffen de romantici nog niet. In hun gruwen trachten zij de natuur terug nieuw leven in te blazen en god er terug in te laten herrijzen. Sommige romantici gaan verder terug in de tijd door het paganisme te herontdekken en te recreëren. Anderen rakelen de sprookjes van weleer op. De romantiek is in essentie de eerste reactionaire conservatieve beweging, die de heimat terug in ere wilt herstellen. In haar kunst stelt ze de wereld voor als betoverd of sferisch. Dat is hoe de romantici hun wereld terug trachten te herstellen.

In de romantische reactionaire reactie wordt de goddelijke som onvrijwillig ontmaskerd. Net in de ontbering legt men de nadruk op wat men ontbeert. De immanente en allesomvattende

pantheïstische som wordt een monotheïstische eenheid, die net als de individualistische mens los komt te staan van zijn gemeenschap. In de romantische mens komt de existentialist tot stand. Maar de eerste existentialistische reactie is het trachten te negeren van de existentialistische conditie door te geloven in hetgeen niet meer is. De gelovige negeert actief de dood van god door in hem te geloven. De gelovige houdt daardoor de verlamde cultuur kunstmatig in leven in de wetenschap dat herstel niet meer mogelijk is.

WINTER LEEGHEID

De existentialist geeft geboorte aan de wintercultuur. Deze cultuur is echter een substituuut voor de reeds gestorven cultuur. Het is een culturele cultuur, die de natuurlijke cultuur tracht na te bootsen. Als een Frankenstein wordt de teloorgegangene cultuur terug nieuw leven in geblazen. Net als Frankenstein is ze echter ruw en onbehouden. Maar ze is vooral kortlevend. De existentialist komt te falen in zijn poging god te vervangen. De mens blijkt niet bij machte te zijn een levensvatbare cultuur te scheppen. Elke poging daartoe eindigt desastreus. Uiteindelijk zal de mens moeten toegeven dat alleen de natuur een levensvatbare cultuur tot stand kan brengen. Alleen de mens die de cultuur loslaat kan natuurmens worden en alleen in de natuurmens wordt de natuurlijke cultuur herboren. Niet als een existentialistisch substituuut of een Frankenstein, maar als een boorling die op een natuurlijke manier groot gebracht dient te worden. In de winter verschijnt de mens in zijn meest ontmenselijkte vorm om uiteindelijk weer wolf te worden.

In de winter ontwortelt de kunstenaar tot creatieve genius. In eerste instantie volgt hij nog de stijlen van de herfstcultuur, maar door het gebrek aan een leidende cultuur groeit de kunstenaar steeds meer naar ontaarde stijlen, die als ze aanslaan andere kunstenaars beïnvloeden, waardoor opeenvolgende kunststromingen ontstaan. Bij gebrek aan een leidende cultuur hebben de stijlen een vereenvoudigend effect, waardoor de hoge cultuur van weleer afbrokkelt tot haar essentiële bouwstenen. Existentialisten zullen van deze bouwstenen gebruik maken om hun substituuut te construeren. Zij trachten een nieuwe schoonheid te scheppen, maar scheppen in hun ontmenselijkte onkunde lelijkheid. In hun poging om het substituuut te perfectioneren ontstaat er een dynamiek van onderscheiden en opnieuw verknopen waarbij het substituuut steeds verderaf komt te staan van de originele cultuur dat het tracht na te bootsen. Het substituuut wordt daardoor steeds onnatuurlijker en lelijker. Sommige existentialisten vinden in de lelijkheid echter het al te menselijke terug. Vanaf daar is het maar een kleine sprong om de natuur terug te omarmen door de dode god te laten heengaan.

JANUARI – REALISME

Nostalgie: vereenvoudigen en overdrijven

Als reactie op de romantiek komt er een existentialistische aanvaardingsbeweging op gang, die de werkelijkheid onder ogen tracht te zien. Door fenomenologisch onderzoek tracht zij de goddeloze wereld terug te begrijpen en toegankelijk te maken. Kunstenaars gaan letterlijk naar het platteland om het natuurlijke te kunnen inademen. Maar zij beseffen niet dat wat ze voor het natuurlijke aannemen een oudere versie is van de in de stad teloorgegangene cultuur. God is dood in de stad, maar nog niet op het platteland. Wat zij als fenomenologische verschijningen van de werkelijkheid aanzien is doorspekt van nostalgie. Op die manier leeft de schaduw van de dode god in hen voort. Men kan de dode god niet zomaar naast zich neerleggen zonder hem een fatsoenlijke begrafenis te laten ondergaan. Alleen na een desacralisatie kan er een gedegen fenomenologie zijn.

Wat de realisten als echt ervaren is het eenvoudige dat bij gebrek aan een leidende cultuur steeds essentiëler wordt. Realisten vinden zichzelf uiteindelijk in de essentiële reductie van hun eigen cultuur die gevonden wordt in het eenvoudige leven in de fabriek of op het platteland.

FEBRUARI – MODERNISME

Constructivisme: zuiveren en verknopen

Onder invloed van het realisme slaat het romantisch sentiment om. In plaats van nog langer het existentialistisch substituuat in het verleden te zoeken wordt het substituuat in de toekomst gezocht. Zo komt het modernisme tot stand. De nostalgische verschijningen die de realisten vorm hebben gegeven worden er als bouwstenen gebruikt om het substituuat vorm te geven. Daardoor is de culturele cultuur die wordt opgezet maar een korte levensduur beschoren. Na elk mislukken wordt de puzzel terug uit elkaar gehaald om vervolgens een nieuwe puzzel te fabriceren. Modernisme heeft daardoor een progressief karakter. Elk nieuw substituuat gaat een zuiveringsproces door, waarbij bepaalde aspecten van de nostalgische verschijnselen komen te sneuvelen. De opeenvolgende substituten worden daardoor steeds meer ontdaan van de dode god, maar verliest daardoor ook de connectie met het natuurlijke. De verschijningen worden daardoor steeds leger en de substituten steeds onnatuurlijker, waardoor de constructies steeds meer uitgehold worden en modernisme naar postmodernisme verschuift. Ze verworden van het nationalisme dat nog enigszins de natuurlijke volksstam weet na te bootsen tot een divers en veelzijdig kosmopolitisme dat enkel nog een zelf bevestigende inhoud te berde weet te brengen. Identiteit vervangt afkomst. Ideologie vervangt traditie. De beoogde nostalgische gelijkwaardigheid mond er uit in een grotere ongelijkheid, de beoogde nostalgische vrijheid in een grotere onvrijheid, broederschap in broedermoord. Het modernisme stopt wanneer het de maten van de maatschappij zodanig heeft geledigd dat het de maatschappij niet meer bij elkaar kan houden.

In het mislukken van de culturele cultuur en de lediging der verschijnselen wordt de dode god gedesacraliseerd. In de ontmenselijking vindt de waarde van het mens zijn terug ingang. In de lelijkheid verschijnt de al te menselijke schoonheid.

MAART – PRIMORDIALISME

Dedomesticatie: bevrijden en verwortelen

De primordialisten begraven uiteindelijk de dode god. Het verlangen naar een substituuat voor de dode god en het daarmee gepaard gaande idee van het einde van de geschiedenis wordt samen met de dode god begraven. Daarmee kan de ware fenomenologie plaatsnemen; geen fenomenologie die dient als bouwsteen voor de een of andere constructie, maar een fenomenologie die er voor zichzelf is. In de primordialistische fenomenologie worden de natuurlijke, al te menselijke en nativistische verschijnselen bevrijd. Primitieve wijsheden krijgen vorm in lokale en natuurlijke elementen. De verschijnselen vinden hun thuis in hun natuurlijke context. Alleen zonder cultureel ingrijpen kan de cultuur opnieuw geboren worden en de volksziel opnieuw worden opgepakt.

Op het graf van de dode god en onder het licht van een bloedrode maan huilen de weer wolven. Zij brachten er het gruwelijke offer. Wachtend op het ochtendgloren dat net achter de horizon ligt. Bloed druip van hun klauwen. Terug mens geworden zullen de weer mensen naar hun weer dorp keren waar ze hun weer heimat zullen vinden.

INHOUD

57	Voorspelling
68	Klassenstrijd
60	Mijn volk
63	Nativisme
65	Aristocratie
67	Herstel

VOORSPELLING

Het is moeilijk om te voorspellen hoe lang het allemaal zal duren, maar als ik naar onze tijd kijk zie ik dat de gloriedagen van het postmoderne reeds achter de rug zijn en het primordiale her en der reeds de kop opsteekt. Het einde van de postmoderne tijd lijkt in zicht te komen. De vraag is of er nog een dictatoriaal Avondland in het verschiet ligt, of dat de unie als een gefaalde staat uit elkaar spat voor het zover is. De postmoderne deconstructie dat alle waarden ontwaard door ze gelijk te schakelen, waardoor de hiërarchieën in de cultuur stelselmatig worden ontmanteld, brengt de cultuur alleszins tot zijn einde. Inclusief het postmodernisme, dat de laatste cultuurperiode is. Deze deconstructie kende drie fasen. In de eerste fase werden de constructies van de voorgaande modernistische periode ontmanteld. In een tweede fase werd de ganse cultuur tegen het licht van het deconstructivisme gehouden. De deconstructie werd door de deconstructivisten echter zodanig eigen gemaakt dat ze in een derde fase ook de natuurlijke waarden gingen ontwaarden, die aan het oppervlak kwamen eens de cultuur was afgeschraapt. Maar daarnaast was er ook de reconstructie dat de teloorgegangene ziel van het volk terug tot leven wilde wekken door terug te gaan naar de bron van de cultuur. De romantische reconstructie ging gepaard met het onderzoeken, optekenen en tentoon spreiden van de archaïsche cultuur. In de daaropvolgende moderne reconstructivistische fase zagen allerlei organisaties het levenslicht die de archaïsche cultuur terug tot leven wilde wekken. Sommige van deze groepen legden de nadruk op authenticiteit, andere groepen zagen het archaïsche eerder als inspiratiebron. Tenslotte kwam er de primordiale reconstructie dat de reconstructies ontmaskerde als constructivisme. De prehistorische genetica, die pas sinds 2015 echt tot ontwikkeling kwam, nam daarin het voortouw.

Eenmaal de natuurlijke waarden werden ontwaard verloor het postmodernisme zijn aanzien en kwam haar destructieve neiging aan het licht. Het is dan dat velen voelden dat de sokkel onder hun voeten werd weggeblazen en er niets meer was om op te staan. Men ging rond zich heen grijpen naar een houvast dat hen richting kon geven. Enerzijds gingen velen exotische spiritualiteit omarmen, maar zij kwamen tot het besef dat hun ziel er vaak niet compatibel mee was of dat het exotische geen voedingsbodem kon vinden in hun thuisland. Anderzijds zou je denken dat de reconstructivisten een alternatief boden, maar de oprechte studiegenoot kon echter geen pasklaar antwoord geven. Heidendom bleek geen hapklare levensweg. Het had veel te bieden en was echt interessant, maar tot het heidendom terug uit een levende cultuur voortkomt zal de reconstructie altijd net iets te veel als een constructie overkomen en dus geen vaste grond onder de voeten geven. Heidendom zal terugkomen, maar het zal van onderuit moeten ontstaan, met rudimentaire animistische waarden en normen, die in de dedomesticatie naar boven komen. Deze waarden en normen noem ik verschijnselen. De reconstructie zal zijn bijdrage leveren aan deze verschijnselen, maar het zal niet in zijn geheel en voor het ganse volk overgebracht worden. Daarvoor is de moderne reconstructie ook te veel versplinterd in te veel strekkingen. Ik zie dat er in deze tijd reeds

her en der primordiale tendensen zijn. Vooral onder mensen met een open geest, die voorbij hun eigen pijn kunnen kijken en zien wat er zich buiten de periferie bevindt; in het achterland. Het is nog klein en versplinterd, maar eenmaal het kaartenhuisje in elkaar valt kan het wiel snel overschakelen naar het primordiale tijdsvlak.

KLASSENSTRIJD

Dit verhaal begint in de goede oude tijd van onze verre voorouders; in een wereld voor de Romeinen onze contreien veroverden, ons probeerden te civiliseren en tot op de dag van vandaag een einde brachten aan de oerdemocratie die zoveel zegt over onze volksziel. In de paganistische cultuurtijd van ons volk waren er drie klassen: de thralls of horigen, de karls of kerels en een hogere klasse van genezers, zieners, rechtsprekers en muzikanten, die we als druïden kunnen aanduiden; hoewel dat historisch niet helemaal correct is. Het zwaargewicht van deze oude samenleving lag bij de kerels. Zij waren wat we in de middeleeuwen vrije boeren zouden noemen. Eigenerfde die op z'n minst voldoende land in bezit hadden om hun gezin mee te voeden. Naast landbezitters waren zij ook strijders, zij moesten immers in staat zijn hun eigen land te verdedigen. Tenslotte waren zij naast strijder ook vergader – en stemgerechtigde in het democratisch proces. De kerels waren in feite de wetgevende macht. In iedere stam stelden de kerels een jarl of graaf aan, die als functionaris de taken van de uitvoerende macht uitoefende. De graaf was de meest capabele kerel van de stam. Om zijn taken uit te voeren reisde hij rond in zijn stamgebied, logerend bij de meest vooraanstaande kerels. Werde de graaf incapabel geacht dan werd hij door de kerels afgezet en werd er een nieuwe graaf aangesteld. De druïden, die net zoals de graven rondreisden om hun diensten aan te bieden, vertegenwoordigden de rechterlijke macht.

Kerels die op de een of andere manier hun eigendom verloren werden noodgedwongen horigen. Hun eigendom konden ze verliezen door natuurrampen, doordat hun bezit werd ingelijfd door naburige stammen of als wederdienst voor een zware misdaad die ze begaan hadden. In dat laatste geval kreeg het slachtoffer, of ingeval van moord de familie, het eigendom in bezit. Een horige was in feite een landloze of iemand die onvoldoende land bezat om zijn familie mee te voeden. Om zichzelf en zijn familie te voeden moest hij zijn diensten aanbieden bij een kerel, die meer land bezat dan hij nodig had. In ruil voor eten en een plek om te wonen werkte de horige als knecht op het land van de kerel. Op het eerst gezicht lijkt dit een brutaal systeem, zeker wanneer een kerel horige werd door het toedoen van een vijand, door een natuurramp of doordat zijn ouders reeds horigen waren. Maar als we beseffen dat er geen zorgstaat was en dat al het vruchtbare land iemands gezin in leven hield; dan waren alle nieuwe horigen tot last van een kerel. Het lijkt mij niet meer dan eerlijk dat de kerel als weldoener in ruil voor het afstaan van een deel van zijn land een wederdienst vroeg. Naast de uren dat de horige op het land van zijn heer moest werken maakte hij handwerk. Het is met de opbrengst van dit handwerk dat de horige terug eigendom kon verwerven. Vanaf het moment dat hij voldoende eigendom bezat om in zijn eigen levensbehoefte te voorzien werd de horige terug kerel. Zo zat het systeem in elkaar. Als horige verloor hij zijn stemrecht, maar hij was ook geen strijder en moest dus niet meevechten met de stam als de kerels dit zo beslisten in hun vergadering. Ook dit is in feite geen slecht systeem, omdat alleen de kerels echt iets in de weegschaal te leggen hadden. De horigen konden immers niet verliezen wat ze niet bezaten. De horigen zouden in tegendeel meer te winnen hebben bij een oorlog, omdat zij dan net als de middeleeuwse Vikingen land konden veroveren. Dat zou op zijn beurt echter het evenwicht tussen de stammen te veel in het gedrang hebben gebracht. Het is weliswaar aannemelijk dat aan de randen van de stamgebieden dit schering en inslag was door de actie van individuele horigen; er is een reden dat de kerels op scherp stonden.

Nadat de Romeinen onze contreien veroverde en hier hun cultuur inplantten vluchtte een deel van

de bevolking naar het noorden van de Lage Landen en naar de Britse eilanden; terwijl ons land in eerste instantie zwaar werd belast om geleidelijk aan te evolueren naar slavenplantages. Degenen die naar het noorden trokken werden de Friezen of vrijen; zei die vrij leefden, in contrast met zij die leefden onder het Romeinse gezag. Ons verhaal verplaatst zich hier naar het land van de Friezen, terwijl de blijvers gedurende de Romeinse periode voor eventjes onder hun stomp leefden, alvorens de geschiedenis zich in onze contreien hervat.

Voor de Romeinen waren alleen de kerels strijder en zij streden alleen als dat echt nodig was. Bijvoorbeeld tegen de invallende Romeinen die ons allemaal bedreigden of wanneer de Romeinen de belasting zodanig verhoogden dat de kerels hun eigen gezin niet meer konden voeden. Niemand anders dan de kerels zelf beslisten in hun democratische vergaderingen, of dus op het ding (dinsdag), of ze al dan niet het gevecht waard vonden. Het waren dus de strijders zelf die hun eigen leven op de waagschaal legden. Eenmaal de Romeinen onze contreien hadden veroverd en ook veroveringscampagnes organiseerden aan de andere kant van de Rijn kon men het oude systeem niet meer handhaven. De strijdende kerels waren simpelweg niet opgewassen tegen de beroepslegers van de Romeinen en hun organisatietalent. Om de Romeinen het hoofd te kunnen bieden sloot ons vrije volk grotere militaire coalities en stelden een permanent leger in. Een deel van de wolfhuiden werden de beerhemden. De Friezen die ten oosten van de Zuiderzee woonden verenigde zich samen met de Tubanten en de Chamaven tot de Franken. De Chauken, Avionen en Angrivaren werden de Saksen. Naast het feit dat ze elkaar bestreden konden ze uiteindelijk ook de Romeinen verdrijven. Het kwaad was echter geschied. De staande legers werden niet ontmanteld na de val van het Romeinse rijk, maar bleven staan onder bevel van de graaf. Voorheen konden de kerels met hun geweldsmonopolie en democratie de graaf afzetten als zij vonden dat een ander het beter kon doen. Die macht is tijdens de Romeinse periode echter naar de graaf verschoven en zou tot op de dag van vandaag nooit terugkeren naar het volk. Wie de democratie echt wil herstellen moet het geweldsmonopolie terug aan het volk geven, alle andere maatregelen zijn zinloos. De graaf kon vanaf dan zijn kinderen op de troon houden. Zij noemden zichzelf dan wel aristocraat, maar van echte aristocratie was er geen sprake. Dit luidt in mijn verhaal de intrede in van de middeleeuwen.

De Romeinen worden uiteindelijk ook aan de zuidelijke kant van de Rijn verdreven en de Franken nemen het bij ons over. De Merovingische dynastie brengt uiteindelijk het Frankische rijk tot stand en verenigd met bloedige oorlogen ons volk onder één god en één almachtige leider. In de opeenvolgende generaties wordt de graaf koning en de koning wordt keizer. De koning en al zijn kinderen worden in die periode een maatschappelijke klasse op zichzelf. Die kinderen krijgen overal machtsposities toebedeeld. Eigenlijk is de ganse middeleeuwse periode van het begin tot de Franse revolutie een machtsoverdracht waarbij de klasse der kerels en de klasse der druïden het onderspit delven. Druïden, die nog meer dan kerels beschermers zijn van de oude orde, worden heksen en duivelsaanbidders. In den beginne worden zij over de kling gejaagd, later wanneer de macht van de adel totaal is worden zij publiekelijk terechtgesteld en feestelijk op de brandstapel gesmeten. De adel vervangt de druïde door een priester van eigen rangen. Door oorlog en belasting wordt ervoor gezorgd dat de kerels stelselmatig hun land moeten verkopen of afstaan aan wie ze belasting moeten betalen. De kerels worden daardoor horigen en de lagere adel worden als herenboeren in feite kerels. De maatschappelijke klasse van de steeds groter wordende adel sijpelt eigenlijk steeds meer naar beneden op de maatschappelijke ladder, waardoor ze enorm begint te wegen op de samenleving en de horigen een miserabel leven leiden. Uiteindelijk zijn er geen kerels en druïden meer, maar alleen maar adel en horigen. De horigen leven echter niet alleen van het land, maar net zoals in de oude tijd, ook van hun handwerk. Uiteindelijk zal dat handwerk hun redding worden. Gedurende de middeleeuwen worden de handelsplaatsen waar het handwerk wordt verruïlt of verkocht kleine stadjes. Veel horigen, die dusdanig onderdrukt worden op het platteland, vinden

in die stadjes een permanent onderkomen en slagen erin zich enkel toe te leggen op hun handwerk om in hun levensonderhoud te voorzien. Zo groeien de stadjes tot steden en de horigen worden poorters; burgers van hun stad. Zo ontstaat een nieuwe klasse, die het beter heeft dan de horigen van het platteland. Boeren worden in de stad ambachtslieden en handelaars.

Steden eisen steeds meer rechten op, waardoor de macht van de koning daalt. Zo wordt de macht van de steden uiteindelijk groter dan de macht van het platteland. Dit leidt uiteindelijk tot vele revoluties waarvan de Franse het kantelpunt vormt. De rijkere poorters weten de staat op te richten, waarbij een soort van democratie vorm krijgt. In eerste instantie werd de staat en de democratie alleen geregeerd door de poorters. Horigen die van het platteland naar de stad trokken kregen in eerste instantie niet het recht om deel te nemen aan de democratie. Er komt dan een trend op gang waarbij steeds meer lagen van de bevolking mogen deelnemen aan de democratie, een trend die zich tot op de dag van vandaag voortzet; waarbij kosmopolieten vandaag eisen dat ook vreemdelingen en minderjarigen stemrecht krijgen. De schijn wordt gewekt dat steeds meer mensen aan de democratie mogen meedoen. Maar er is echter ook een omgekeerde evolutie aan de gang, waarbij door propaganda, ideologie en partijpolitiek een steeds kleinere groep welgestelden de touwtjes in handen houden. Met de verdeel en heers methode slagen zij erin de aandacht van zichzelf weg te houden, waardoor veel mensen in de waan blijven leven dat ze nog iets in de pap te brokken hebben. Het heeft er alle schijn naar dat onze democratie in werkelijkheid een schijndemocratie is. Het volk is niet aan de macht. De kerel is niet in ere hersteld. Anders zou het volk ten eerste een stuk onbelast land in bezit hebben om in zijn levensonderhoud te voorzien en ten tweede het geweldsmonopolie in handen hebben. De revoluties werden georganiseerd door schutterijen, dat een equivalent was van de krijgsmilities, maar deze werden al snel na de vorming van de staat vervangen door een beroepsleger. Sommige schutterijen overleefden in het verenigingsleven, waarbij zij alleen tijdens carnaval nog even konden opdraven. Ik denk dat er in het begin van de moderne tijd goede intenties waren en een kans was om de democratie in ere te herstellen, maar het is nooit echt van de grond gekomen omdat de rijkere poorters reeds van den beginne hun afkomst hebben verloochend. Het afgeroomde volk wordt steeds meer tot onderdaan van de staat, terwijl een klasse zoals de adel zich terug in het zadel lijkt te heffen. Sommigen noemen dit het neofeodalisme.

MIJN VOLK

Het volk is niet de bevolking van een land, maar een groep mensen die doordat ze in dezelfde streek wonen en dezelfde cultuur dragen over vele eeuwen verwanten zijn geworden. Soms zijn de culturele verschillen te groot dat er geen verwantschap optreedt, ook al leven ze in dezelfde streek. Zoals bij de Antwerpse Joden het geval is. Dit is meteen het gevaar van het multiculturalisme. De samenleving kan functioneren omdat de Joden een getolereerde minderheid zijn. Worden de gesepareerde groepen echter de norm, dan wordt de multicultuur een conflictcultuur, in zo'n situatie is er immers geen hoofdgroep meer die kan tolereren of bemiddelen. Dan is het ieder volk voor zich. Kosmopolieten, die de multicultuur voorstaan, zien dit gevaar ook. Zij zien hun heil in de bekering, dat van ons allen karakterloze globalisten moet maken. Maakt dat echter een beter leven? Tegenstanders denken dat het ons vooral weerloos maakt tegenover de machten die de democratie uithollen. Mijn ervaring doet mij eerder geloven in het standpunt van de tegenstanders; al heb ik ook niets met de identitairen, die gedachteloos achter de vlag van god of vaderland marcheren.

Een volk is in principe een grote aaneengeschakelde groep streekgenoten, die door de eeuwen heen historische en culturele banden met elkaar hebben en daardoor aan elkaar verwant zijn geworden. Het is echter moeilijk om een grens te stellen tussen familie en volk en tussen volk en bevolking. Het is dan dat de historische eeuwenoude cultuur en de aanhoudende contacten tussen de groepen een bepalende factor wordt.

Om de grens tussen familie en volk te bepalen moeten we de familiale groepen determineren. De laagste familiale groep is het gezin, dat bestaat uit een moeder en vader en hun kinderen. Zij wonen samen in een huis op een erf. Daarboven staat de familie, die bestaat uit de grootouders, hun kinderen en de kleinkinderen. Voor de industriële revolutie woonde de familie vaak in een cluster van dorpen in dezelfde streek, afhankelijk of de vrouw bij de familie van de man introk of omgekeerd. Verschillende gezinnen van dezelfde familie konden ook in hetzelfde huis wonen, dat dan vaak verschillende voordeuren had, of zoals in onze contreien gebruikelijker was, in achterliggende huizen op hetzelfde erf. Boven de familie is er de sibbe. De sibbe bestaat uit de broers en zussen van de grootvader, hun kinderen en kleinkinderen. Vandaag de dag is het niet meer gebruikelijk dat we nog contact hebben met onze verre neven en nichten, maar in de tijd dat het gebruikelijk was de streek waar we opgroeiden niet te verlaten kenden de meeste mensen wellicht een groot deel van hun sibbegenoten. Bij de honderdste verjaardag van de zus van mijn nu overleden grootvader werden alle sibbegenoten uitgenodigd, ik denk dat er toen een tweehonderdtal genodigden waren. Dat was de enige en laatste keer dat mijn sibbe bij elkaar kwam. In voorhistorische tijden was ieder dorp wellicht verbonden aan een specifieke sibbe. Als we nog verder teruggaan trokken de jagersverzamelaars wellicht rond in sibbegroepen. De sibbe is daarmee de natuurlijke familie. Dat ik in deze tijd nog een sibbefeest heb meegemaakt is eigenlijk uniek.

Boven de sibbe is er eigenlijk geen duidelijke familiale groep meer en dus komen we daar bij hetgeen we als de ondergrens van het volk kunnen beschouwen. De eerstvolgende groep is de stam. Daarvan zien we dat ze vaak geografisch aan elkaar verbonden zijn, waardoor ze met elkaar dezelfde levenswijze delen. We zien bijvoorbeeld dat de Nerviërs de zandleem en leemstreek bewoonden. Het is een glooiend landschap doorsneden door moerassige rivieren, terwijl de kouters vaak arm en zuur waren. In hun streek werden de dorpen gebouwd tussen de moerassen en de kouters, waarbij de dorpen bestonden uit hoeves met bijgebouwen rond een hof gebouwd. De naam Nerviërs zou daar ook naar verwijzen; als zijnde bewoners van het hof. De streek van de Menapiërs die ten noorden en westen van de Nerviërs bestond echter uit de moerassige zandstreek, dat doorkruist werd door grote meanderende rivieren en getijdengeulen. Daardoor hadden zij een heel andere levensstijl, teelden heel andere gewassen en dreven op een heel andere manier handel. De naam Menapiërs zou naar watermarkt te vertalen zijn. De Eburonen leefden dan weer aan de oevers van grote rivieren die doorheen diepe dalen een onvruchtbaar land doorsneden; terwijl de Bataven en Cananefaten op eilanden leefden in de grote rivierdelta van Rijn en Maas. Het is voor mij duidelijk dat de families die dezelfde levensstijl hadden elkaar in eerste instantie opzochten en met elkaar handel dreven, waardoor op den duur de stammen zijn ontstaan. De stammen zijn voor mij de ondergrens van wat we als een volk kunnen beschouwen. Door hun onderlinge contacten adapteerden de stammen wellicht dezelfde cultuur die in een gegeven tijd gangbaar was. Ook taal behoorde tot de cultuur dat geadapteerd werd. De stam was wellicht ook belangrijk om incest tussen de families te vermijden, waarbij er jaarlijks een aantal feesten doorgingen, waarbij mannen en vrouwen van verschillende families en sibbes elkaar konden leren kennen. Zoals de powwow bij de Amerikaanse inboorlingen.

Op dezelfde manier waarop de families zichzelf verbonden tot stammen verbonden de stammen zich in coalities. Zo weten we dat de Nerviërs bestonden uit een aantal onderstammen waarvan we alleen de namen kennen. Er waren echter vier versterkte plaatsen verspreid over het stamgebied. Het is aannemelijk dat de Nerviërs origineel uit vier onderstammen bestonden. De Nerviërs waren verder niet aangesloten bij een grotere coalitie, wat wellicht de reden was dat ze als een woest volk werden beschouwd. De Eburonen waren dat wel. Zij waren lang de baas over de in de Ardennen wonende stammen, met name de Pemanen, Condrusiërs, Cerezen en Ulmiërs. Deze stammen woonden stroomopwaarts in dezelfde valleien als de Eburonen waar ze wellicht al voor eeuwen

handel mee dreven. Ook de Menapiërs hadden een grote handelszone dat zich langs een groot deel van de Noordzeekust uitstreckte. Verschillende stammen vielen naar mijn bevindingen onder hun bewind, zoals de Cananefaten en Bataven. Deze coalities noem ik de grootstammen. Deze grootstammen werden door de Romeinen gebroken, maar zagen terug het levenslicht in de Franken, de Friezen en de Saksen; met het verschil dat deze laatstgenoemden wellicht eerder een militair doeleinde hadden dan dat handel de insteek was. Het is aannemelijk dat doorheen de eeuwen zulke coalities oprezen en neervielen.

Als we naar een langere periode kijken zien we dat de stammen onderling steeds met dezelfde stammen contact zochten, waardoor we hen kunnen plaatsen in een zeker gebied. Ook de Germaanse volksverhuizingen in onze contreien vinden enkel plaats in dat gebied die de stammen al eeuwen met elkaar deelden. Daarnaast zien we dat het steeds dezelfde stammen zijn die coalities met elkaar vormen om bijvoorbeeld de Romeinen aan te pakken. Als we naar dat gebied kijken dan zien we veel geografische overeenkomsten. Het is een kustgebied dat bestaat uit grote rivieren en een uitgestrekt moerassig laagland waarvan de rivieren hun bron hebben in diep doorsneden heuvels. De oostgrens loopt grosso modo gelijk met de grens tussen het gematigd zeeklimaat en het gematigd landklimaat, terwijl de zuidgrens zich kenmerkt door het einde van het laagland bij Boulogne. Als we dan cultuurhistorisch kijken zien we dat de zuidgrens ook de grens is waar Germaanse plaatsnamen overgaan in Keltische plaatsnamen en dat deze grens ook de bovengrens is van de wijnbouw en de ondergrens van de bierstreek. Het gebied waar de stammen zich al eeuwen verhouden tot elkaar komt bovendien ook overeen met het gebied dat toegeschreven wordt aan de Istvaeonen en waar sommige het culturele Noordwestblok situeren, dat met een eigen taal en cultuur te distantiëren valt van de Kelten en Germanen; zijnde de Hilversum – en Elpcultuur.

In de recente tijd zijn er veel doorbraken in het onderzoek rond de genetische geschiedenis van de volkeren. Hoewel de puzzelstukken nog steeds in elkaar worden gezet en de ganse geschiedenis nog in haar kinderschoenen staat is de genetische diversiteit van de Europese landen reeds in kaart gebracht. De landen Noorwegen, Duitsland, Zwitserland en Italië vormen de oostgrens van de landen waarvan het mannelijke R1b Y-DNA procentueel gezien het hoogst is. We kunnen dus stellen dat deze West-Europeanen met primair R1b Y-DNA de bovengrens is van ons volk. Het werd naar onze contreien gebracht tussen -3000 en -2000 door de Indo-Europese Kaukasische jagersverzamelaars van de Yamnacultuur, die op de Pontische steppe leefden. Zij brachten er de Klokbekeercultuur tot stand. (De R1a Oost-Europeanen hebben hun oorsprong aan het Baikal meer in Siberie, in de Yamnatijd leefden zij ten noorden van de Pontische steppe.) Daaronder kunnen we nog verder differentiëren door te zoeken naar het secundaire en tertiaire Y-DNA tot op een punt dat het niet meer relevant is. Uiteindelijk zijn alle mensen individueel verschillend. Als we dit doen zien we dat de Belgen, Nederlanders en Engelsen genetisch overeenkomen met 60% R1b en 25% I1 Y-DNA; de overige 15% bestaat uit een hele resem andere Y-DNA genomen, die voor ons niet uitgesproken zijn. De kosmopolieten hebben wel degelijk gelijk als ze stellen dat we genetisch een grote soep zijn, maar uit deze recente ontwikkelingen blijkt dat het soepaandeel toch eerder beperkt is. Bij de ons omringende volkeren die dezelfde combinatie en volgorde aan genen dragen zijn de verhoudingen 45%/30% bij de Duitsers en Denen, 80%/15% bij de Ieren en Kymriërs, 70%/15% bij de schotten, 60%/15% bij de Fransen, 30%/30% bij de Noren en 40%/30% bij de IJslanders. Dit zijn echter landelijke screenings, per land zijn er ook nog verschillen; die de noord Fransen bijvoorbeeld eerder Belgen maken en de zuid Fransen eerder Spanjaarden. Het is maar een ruwe schets, die in de komende jaren aangescherpt zal kunnen worden.

Na de val van het Romeinse rijk werden stammen minder belangrijk, hoewel ze nog enigszins doorschemeren in onze provincies. De coalities die initieel tussen de stammen werden aangegaan werden belangrijker. De grenzen die daarna ontstonden zijn puur politiek van aard. Het gaat er dan

niet meer om welk volk waar leeft, maar welke heerser heerst over welk gebied. Onze geschiedenis wordt dan ook grotendeels door de bril van de machthebbers bekeken, waarbij het belangrijker is dat we de koning van dit of dat land kennen dan iets over het volk te leren. Door toedoen van de adel en de staatsvorming is ons volk eerder willekeurig versneden geraakt in aparte landen. Het nationalisme werd daarin een politieke stroming dat trachtte om de bevolking terug aan elkaar te lijmen; ook al representeert de bevolking maar een klein deel van het volk of leven er verschillende volkeren in hetzelfde land. Ik beschouw politieke en nationalistische grenzen als irrelevant wat de aanduiding van het volk betreft.

Het is nu duidelijk dat de aanduiding van het volk een keuze is, maar het is geen willekeurige keuze. Ze moet gezocht worden tussen de ondergrens en bovengrens van het volk in de natuurlijke opeenvolgende hiërarchie tussen de twee uiteinden van het spanningsveld. De ondergrens is de stam. De bovengrens is voor ons West-Europa. Alles in ogenschouw nemend ligt mijn keuze in dat deel van het culturele gebied van de Istvaeonen dat overeenkomt met de 60% R1b / 25% I1 erfelijke zone. Daarmee wordt de oostelijke grens gevormd door de Eems en de Rijn, terwijl de zuidgrens door de Oetie wordt gevormd en in de zuidelijke heuvels van de Ardennen en de Eifel ligt. De west – en noordgrens wordt natuurlijk gevormd door de Noordzee. Dit gebied komt grofweg overeen met België, Nederland, het Noord-Nauw van Kales in Frankrijk en het in Duitsland gelegen Noord-Rijnland. In het hoofdstuk Istvaeonen ga ik uitgebreid in op de geschiedenis van de Istvaeonische stammen.

NATIVISME

Ik vind van mezelf dat ik het recht heb overal ter wereld te gaan wonen waar ik dat zelf wil. En aangezien ik mij niet beter voel dan een ander, vind ik dat iedereen dat individuele recht zou moeten hebben. Voor mij zouden de grenzen dus wagenwijd open mogen staan en zou er absoluut geen sprake mogen zijn van gesloten centra voor asielzoekers, laat staan van nieuwkomers te deporteren. Langs de andere kant vind ik het mijn plicht om voor mezelf in te staan als ik van dat recht gebruik maak om elders te gaan wonen. Ook dit zou evenredig voor iedereen moeten gelden. Alleen in het gebied van mijn eigen volk heb ik het recht om hen tot last te zijn. Zij hebben immers historisch bepaald in welke soort van beschaving ik moest geboren worden en welke soort van mensen daarbij uit de boot vallen; dat komt met een zorgplicht. Alleen voor een vluchteling zouden er soepelere regels moeten bestaan. Zolang de vluchteling niet terug kan naar het land van zijn volk heeft ook hij het recht op bed, bad en brood. De vluchteling is echter alleen vluchteling in het eerste land dat hem veiligheid kan bieden. Gaat de vluchteling van dat land naar een ander land, dan vervalt zijn recht op zorg. Een vluchteling heeft recht op veiligheid, maar heeft geen recht om wereldwijd het land uit te kiezen dat hem het meest zint.

Wat wilt dit nu concreet zeggen? Mijn voorouderlijke lijn maakt dat ik een bloedband heb met een bepaald volk. Deze band en alleen deze band maakt mij lid van mijn volk. Mijn volk schept een bepaalde maatschappij met rechten en plichten. Als lid van mijn volk heb ik op een redelijke manier recht op de rechten en als ze redelijk zijn moet ik gehoorzamen aan de plichten. Ik kan nooit lid worden van een ander volk dan het mijne. Als ik dus verhuis zal dat van mij een expat maken. Ook mijn kinderen die geboren worden in het land van dat andere volk blijven expat. De rechten en plichten van de expat worden enerzijds bepaald door het volk, anderzijds door internationaal recht. Ik zou bijvoorbeeld zeggen dat expats onder tijdelijke contracten kunnen werken, die maximum om de 2 jaar en minimum elke zes maanden kunnen vernieuwd worden. Of zij kunnen met een eigen bedrijf hun geld verdienen. Wanneer hun contract niet meer vernieuwd wordt of wanneer zij niet meer in hun levensonderhoud kunnen voorzien met een eigen bedrijf dienen zij terug te keren naar hun eigen volk, zodat ze het gastland niet ten last zijn. Ik denk dat dit een redelijke plicht is. Zij

kunnen door te werken en belasting te betalen nooit lid worden van het gastland, ook krijgen zij geen pensioen. De belastingen die zij betalen moeten gezien worden als de wederdienst die zij doen om überhaupt in het gastland te hebben kunnen werken. Ik vind deze regeling het meest rechtvaardig en dat zou dus overal kunnen toegepast worden. Wij hebben ons land ingericht zoals het is. Zouden wij mensen die naar hier willen komen dezelfde rechten geven als ons, dan wordt het gelijkheidsprincipe geschonden, de expat zou in dat geval immers profiteren van de moeite die wij en onze voorouders in onze samenleving hebben gestopt. Moeite die hij en zijn voorouders hebben nagelaten. Mijn redenering gaat natuurlijk uit van de erkenning dat ik en mijn voorouders een continuerend geheel zijn; deze redenering gaat de mist in wanneer we de individuele mensen als een onbeschreven blad zien zonder wortels.

Natuurlijk zijn er twee voornamelijk uitzonderingen. Ten eerst kunnen we als gastheer niemand laten sterven op de straatstenen. Maar in de plaats dat zij gelijke rechten krijgen als de verschoppelingen van ons eigen volk, die recht hebben op een uitkering en sociale huisvesting, zouden zij voor een bepaalde periode enkel recht hebben op bed, bad en brood. Dit van nacht tot nacht tot ze met geleend geld of geld van hun familie of volk terug huiswaarts kunnen keren. Ten tweede kan de expat hier iemand leren kennen die lid is van het volk. Zij moeten echter trouwen voor de wet om zelf ook lid te kunnen worden van het volk en dus dezelfde rechten te kunnen verwerven. Wanneer zij scheiden krijgen zij echter terug het expat statuut. Hun eventuele kinderen worden natuurlijk wel permanent lid van het volk aangezien ze verwanten zijn.

Vandaag de dag zitten we met de asielcrisis gevangen in nationalistische denkbeelden waar geen touw aan vast te knopen is. Het is heel onduidelijk wie wel of niet lid van het volk mag worden en er dus de vruchten van mag plukken. Dat hangt vaak af van de politieke wind die doorheen het land waait. Het nativisme dat hierboven uiteen is gezet biedt die duidelijkheid wel en gooit het over een heel andere boeg. In de plaats dat de grenzen moeten gesloten worden en mensen hier illegaal worden verklaard en in kampen worden gestopt legt het nativisme het probleem niet bij de instroom van migranten, maar pakt eerder de naturalisatie aan. Of stopt in feite de naturalisatie, waardoor de expat veel duidelijker weet welke kansen hij hier heeft en welke kansen hij hier niet heeft. Een expat weet dan dat hij hier zal moeten werken of van zijn spaargeld zal moeten leven en dat hij hier naar alle waarschijnlijkheid maar voor een bepaalde tijd zal kunnen verblijven. Zijn doel om hier te komen werken is om later een beter leven te hebben in zijn thuisland of om als werkende reiziger of student dit stukje van de wereld te ontdekken; of indien hij geluk heeft hier zijn geliefde te vinden.

Eigenlijk kunnen we dan heel dat nationalisme overboord gooien. Het is toch maar de conservatieve variant van het kosmopolitisme en er dus de ideale kweekvijver voor. Als we in de plaats daarvan het nativisme omarmen maken we onze cultuur ook meteen terug vrij. Uiteindelijk draait nationalisme alleen maar rond het behoud van 'onze' identiteit en giet in de loop van zijn korte bestaan (voor de kosmopolieten alles weer globaliseren) onze cultuur in regeltjes en wetgeving. Maar een cultuur leeft. De cultuur van vandaag was niet degene van vorige eeuw en de cultuur van morgen zou niet in de dwangbuis van de cultuur van vandaag moeten gestopt worden. Het nativisme maakt de cultuur vrij omdat cultuur geen voorwaarde meer is voor lidmaatschap van het volk. In het nativisme hoeft de politiek zich simpelweg niet met cultuur te bemoeien.

In de basis is het volk voor de nationalist de bevolking van het land. Daarbij wordt de bevolking in goede en slechte onderdanen verdeeld, waarbij de goede zich aan de waarden en normen van het land onderwerpen. De slechte onderdanen zijn degenen die de waarden en normen van hun moederland aanhouden; ook als ze de oorspronkelijke inwoners zijn. Nativisme stelt daarentegen dat het volk de volkeren zijn die oorspronkelijk in het land leefden. Zij hoeven zich niet te onderwerpen aan het land, daar het niet de waarden en normen zijn die hen burgers maakt, maar

hun bloedband. In die zin zijn er geen goede of slechte burgers in het nativisme. In België zijn er drie oorspronkelijke inwoners: de Joden van Antwerpen en de Galliërs uit Vresse-Sur-Semois en de Gaumestreek; de anderen zijn Istvaeonen.

ARISTOCRATIE

Als ik zeg dat alleen een aristocraat een goeie democraat is, dan zou het nu duidelijk moeten zijn dat ik niet bedoel dat de democratie er enkel voor de adel zou moeten zijn. Wat ik onder aristocratie versta, en ik wil daarmee dit woord in ere herstellen (achter dat het zo lang misbruikt is door de adel), is wat aristocratie letterlijk wil zeggen: macht aan de besten. De besten dat zijn niet degenen die een bepaalde titel hebben geërfd, noch zijn het degenen die zo'n titel hebben verdient in hun leven. Het zijn degene die in het hier en nu het meest capabel zijn om inhoud te geven aan een bepaalde opdracht. In de democratie van vandaag is deze opdracht gegeven aan de volksvertegenwoordigers en de ministers, die een specifiek inhoudspakket krijgen waarover zij moeten waken als een goede huisvader. In de democratie van onze voorouders, de oerdemocratie, was dat de graaf die regeerde over het stamgebied en aan de kerels waar hij zich aan moest verantwoorden op het ding. Democratie is een goed systeem, omdat het enerzijds de belangen behartigd van alle mensen in de samenleving en omdat het anderzijds de samenleving constant kan aanpassen aan de veranderende tijden. Vertegenwoordigers die niet mee kunnen met hun tijd worden er afgezet en vervangen door de oprijzende nieuwe aristocraten; tot ook aan hun opmars wederom een einde komt. De democratie is daarmee als enige systeem een circulair systeem. Alleen circulaire systemen kunnen de cyclische natuur van de tijd overleven. Alle andere systemen zijn utopisch en leiden dus tot een dystopische periode, waarin de samenleving zich van de grond af moet herorganiseren met nieuwe systemen.

Een democratie kan alleen functioneren wanneer men langst de ene kant afwijkende ideeën inbrengt en men zich langst de andere kant kan neerleggen bij de ideeën van een ander. Er is een zekere wilskrachtige persoonlijkheid en wijze mildheid nodig om aan die voorwaarde te voldoen. In onze huidige democratie is de geestelijk sterke mens echter vervangen door collectivistische facties die tegen elkaar worden uitgespeeld. In ons systeem worden mensen eerder aangezet de partijlijn te volgen dan voor zichzelf na te denken. De indruk wordt gewekt dat ze hun stem kunnen doordrukken wanneer de partij die ze voorstaan in de regering mag zitten. Maar het is niet hun stem die ze tot uitdrukking brengen en de stem die de hunne niet is, is daarbovenop belangeloos. De echte macht wordt bedisseld onder de elites. Onze democratie is enkel en alleen maar een schijndemocratie, die het volk onder de knoet houdt, door hen wijs te maken dat ze aan het roer van het schip zitten. Het is een soort van veredelde religie, die de mensen nog beter kan bespelen en dus nog gemakkelijker uitbuitbaar maakt. Het enige goede aan de schijndemocratie is dat het ons niet doet vergeten wat een democratie potentieel kan zijn. Maar alleen geestelijk sterke mensen kunnen dat potentieel waarmaken.

Een collectivistische conformist is dus niet de juiste persoon voor een democratie. Als conformist heeft hij het van nature moeilijk om zich neer te leggen bij afwijkende ideeën, die indruisen tegen zijn collectieve factie. Hij is dus minder bereid tot onderhandelen, debatteren en het sluiten van een compromis. Wanneer de elites het schip dan toch van koers laten veranderen zullen de conformisten zich aan de nieuwe koers conformeren. Op den duur zullen ze deze nieuwe koers even vurig verdedigen als de oude. De conformist is immers niet verbonden aan de ideeën die hij aanhangt, maar aan het confirmeren op zich. Of ze nu links op rechts zijn, deze of andere ideeën voorstaan, het gaat uiteindelijk over dezelfde soort mens. Het milieu waarin ze opgroeiden leidt hen naar de een of ander toegelaten factie, die vervolgens tegen elkaar worden uitgespeeld. De conformisten worden daarmee de kracht achter de macht van de elites. Gevangen in hun conformistische

overtuiging dragen zij het collectivistisch idee uit dat de individuele mens een collectief wezen is dat gevangen zit in zijn milieu. Zij denken het goede leven niet te vinden in de transformatie van de individuele mens, maar in de transformatie van het milieu. In dit conformistisch waanidee ligt de totale vervolmaking van de conformist in de geestelijke slaaf. Veel conformisten ondermijnen daardoor echter hun verantwoordelijkheidszin, waardoor ze tot egoïsme en hedonisme worden aangezet en als slachtoffers gaan denken. Conformisten zijn zwakke mensen die zichzelf alleen maar zwakker maken. Het leidt tot individualisering, parasitair gedrag en stagnatie. Door de creatie van de conformistische mens schieten de elites zichzelf uiteindelijk in de voet, de conformistische mens zal op den duur te zwak zijn om hun systeem in de lucht te houden.

Een goeie democraat is een individualistisch non-conformist en alleen uit deze mensen komen in feite de echte aristocraten voort. Individualisme is de visie dat de individuele mens als verantwoordelijke actor in het leven ziet. Elk individu is als een heilige kracht, die als puntje bij paaltje komt verantwoordelijk is om zijn leven op een verantwoorde manier in te richten. Ja, het milieu waarin hij opgroeit heeft een grote invloed op het individu. Maar dat milieu is niet de nagel van zijn doodskist, het is in tegendeel zijn unieke gereedschap en startblok tot transformatie. Wat is zijn streven? Dat zijn heilige kracht komt te schijnen. Dat het individuele potentieel kan gemanifesteerd worden in concrete acties waarop hij verder kan bouwen. Een individualist beseft dat het goede leven alleen kan bewerkstelligd worden als zijn medemensen ook kunnen schijnen. Een individualist beseft dat ieder mens uniek is en ontwikkelt daardoor respect voor mensen met andere opvattingen. Een individualist heeft dus belang bij een sterke en hechte samenleving, die elk individu de kans geeft om zijn unieke talenten te ontwikkelen. De non-conforme individualist, een tautologie in feite, zal nooit helemaal passen in de maatschappelijke kaders en zal de samenleving dus steeds dichter trachten te brengen bij zijn eigen ideeën. Daardoor komt hij met vernieuwende ideeën, die vaak botsen met de huidige consensus. Deze vernieuwende ideeën zijn soms nuttig voor de samenleving, maar ze gaan meestal in rook op. De non-conformist kan niet anders dan zich neer te leggen bij de beslissing van de meerderheid, hij wordt daardoor getraind in het accepteren van de compromissen die hij moet sluiten. Maar hij wordt ook getraind om toch nog een deel van zijn ideeën uit de brand te slepen. Hij wordt dus de ideale diplomaat en wordt getraind in het maken van argumenten. Zo wordt de non-conformist op den duur de ideale democraat. Als het volk na alle inspanningen dan toch nog op ramkoers komt te staan met de levensopvattingen van de non-conformist dan zal hij zich eerder terugtrekken dan zijn wil op te leggen aan het volk. Hij heeft dan zijn verantwoordelijkheid genomen, maar hij is niet verantwoordelijk voor de samenleving, hij is alleen verantwoordelijk voor zijn eigen inzet. Daarom is het zo ontzettend belangrijk dat de samenleving steeds een achterland bewaard waar de malcontenten kunnen gedijen; ook een financieel achterland. Want wat vandaag tegendraads lijkt is morgen misschien levensnoodzakelijk. En als dat niet zo is houdt het de ideeën van vandaag op z'n minst scherp.

In mijn maatschappijbeeld zijn er vier klassen. De elites die met hun rijkdom en macht boven de wet leven. Het netwerk die door hun connecties het systeem in stand houden door er de postjes te bezetten, overheidscontracten binnen te slepen of ervoor te zorgen dat de wethouder een oogje voor hen dichtknijpt als ze het niet te bond maken. Het plebs dat zich onderdanig moet opstellen om deel te kunnen zijn van het systeem en met brood en spelen kalm wordt gehouden. Tenslotte zijn er de uitzonderlijk getalenteerden die zowel gevaarlijk kunnen zijn voor het systeem als er bijzonder nuttig voor kunnen zijn. De elites zijn vaak op zoek naar deze mensen om hen voor zich te winnen, want in hen vinden zij het levensbloed. Een individualistische levensopvatting is niet alleen voorbehouden voor deze laatste klasse, maar kan ook ingang vinden binnen de rangen van het plebs, het netwerk en de elites. Alleen zo kan de samenleving zichzelf terugvinden.

HERSTEL

Een democratie kan alleen functioneren onder een sterk volk. Drie zaken maken een sterk volk. Ten eerste hebben de individuele leden van het volk het geweldsmonopolie in handen, niemand anders. Zij zijn het die de wet handhaven en ten strijde trekken wanneer zij dat gezamenlijk noodzakelijk vinden. Ten tweede hebben de individuele leden van het volk een voldoende groot en vruchtbaar erf dat hen in moeilijke tijden in leven kan houden voor een bepaalde tijd. Ze hebben dus letterlijk en figuurlijk stevige grond onder de voeten. Ten derde hebben de individuele leden van het volk een sterke verbinding met elkaar. Deze verbondenheid kan alleen gevonden worden in de bloedband en het non-conformisme. Een gedegen democratie kan immers alleen functioneren in vertrouwen en in culturele vrijheid. Ten vierde moet de economie en de democratie elkaar aanvullen i.p.v. elkaar tegen te werken. De economie is er voor het volk, niet omgekeerd.

Geweldsmonopolie: Een voorstel dat ik bedacht is om alle overheidsdiensten te vervangen door vrijwilligerskorpsen. Er zou dan niemand meer voor de overheid werken, iedereen zou zich echter een dag in de week vrijwillig voor de overheid inspannen. De overheidskosten zouden daarmee drastisch dalen. Daardoor zouden de belastingen ook drastisch naar beneden kunnen, waardoor men evenveel verdienen kan aan een vierdagenwerkweek dan aan de klassieke werkweek van vijf dagen. Op die manier zou ook het geweldsmonopolie terug naar het volk kunnen gebracht worden. Voor elke gemeente en voor elke dag van de week zou een peloton vrijwillige schutters bijeen kunnen komen en kunnen oefenen. Eventueel kunnen zij ook politionele taken overnemen. Afhankelijk van het inwonersaantal bestaat dit peloton uit 20 tot 50 vrijwilligers. Als het aan mij ligt zou ik eerder pleiten voor stay-behind, genie en sabotage strategieën dan voor verdediging – en aanvalsstrategieën. Navenant heeft dat zijn weerslag op het militair materieel, dat gericht zal zijn op lokale netwerkstructuren.

Eigen erf: We delen de potentieel vruchtbare grond van ons land door het aantal leden van het volk. Uit die deelsom zal een bepaalde coëfficiënt aan oppervlakte tevoorschijn komen. Dat is de oppervlakte eigen erf die aan de individuele leden van het volk toe zou moeten komen. Maar in de plaats deze oppervlakte eerlijk te verdelen, door zij die meer bezitten te onterven, zou ik een nieuwe belasting in het leven roepen. Eigenaren die meer bezitten dan het coëfficiënt zouden belast moeten worden. Leden van het volk die minder bezitten dan het coëfficiënt zouden deze belasting moeten ontvangen. Op die manier kunnen de ontvangers sparen om een stuk grond te kopen of worden ze op z'n minst vergoed voor hetgeen hen in de loop van de geschiedenis onrechtmatig is afgenomen. Expats en buitenlanders die bij ons onroerend goed bezitten, waarvan we willen dat zij op den duur geen onroerend goed meer bezitten in ons land, vertrekken altijd van het coëfficiënt, ook al hebben ze minder dan het gemiddelde.

Bloedverwantschap: Om het volk terug te herstellen is het mijn gedacht dat het deel van de bevolking die bloedverwantschap kan aantonen met voorouders die in ons land woonden in de tijd tussen de tweede wereldoorlog en het begin van die eeuw hun burgerschap behouden. De in ons land levende bevolking die deze bloedverwantschap niet kunnen aantonen wordt hun burgerschap afgenomen; zij krijgen de status van expat. Bloedverwanten die in andere landen dan het onze wonen of gaan wonen kunnen bepaalde burgerrechten behouden. Daarmee steunen we dus onze eigen expats. Istvaeonen uit de ons omringende landen zouden na een bepaalde periode wel burger mogen worden als ze naar ons land migreren.

Economie: Publieke ruimten, waaronder de markten en het internet, zouden vrij en gemeenschappelijk goed moeten zijn. Publieke dienstverlening wordt georganiseerd door de vrijwilligerskorpsen. Private dienstverlening en productie moeten in private handen blijven. Terwijl

de interne markt zoveel mogelijk vrij wordt gehouden, bijvoorbeeld door regelgeving rond kwaliteitscontrole of monopolies, wordt de prijs van buitenlandse producten op z'n minst gelijk gehouden aan de goedkoopste bedisselde prijs van gelijkaardige binnenlandse producten. Als bedrijven geen arbeidskrachten meer vinden om de groei van hun bedrijf te bevorderen wordt de voorkeur gegeven aan de verhuis van een deel van het bedrijf naar de arbeidskrachten in binnen of buitenland; in de plaats dat de arbeidskrachten naar het bedrijf moeten verhuizen.

ISTVAEONEN VERWEVEN GESCHIEDENIS

INHOUD

69	Ambiorix en de Cimbren
70	Ambiorix in Bibrax
72	Ambiorix en de opstand
73	Ambiorix en Arminius
74	Saxen en Franken
76	Lloegyr
76	Cultus van de Lage Landen

AMBIORIX EN DE CIMBREN

De Cimbren, Teutonen en Ambronen, die samen in -113 optrokken en in verschillende veldslagen de Romeinen grote nederlagen toebrachten, zijn drie Ingveoonse stammen afkomstig van Jutland en het waddengebied in het huidige Denemarken. Al plunderend reisden zij door Duitsland, Frankrijk en Spanje om uiteindelijk langs onze contreien te passeren. Zij trachten zich tijdelijk in het Nervische gebied te vestigen, maar werden door hen verjaagd naar het naburige gebied van de Ulmiërs. De Ulmiërs, een uit de provincie Namen afkomstige stam, die contribuant waren aan de Eburonen, konden hen niet verdrijven. De Cimbren slaagden erin de zoon en neef van Ambiorix, toenmalige koning der Eburonen, te ontvoeren. Hierdoor werden de Eburonen verhinderd de Cimbren en Teutonen te verdrijven. Ambiorix moest hen zelfs losgeld betalen om hen in leven te houden. In Namen bouwden zij een fort, maar het grootste deel van de Cimbren en Teutonen besloot kort daarop verder te trekken. Zij splitsten zich op. In -102 werden de Teutonen en Ambronen in de slag bij Aix verslagen, de Cimbren werden in -101 in Italië verslagen in de slag bij Raudine. De Cimbren bleven echter met 6000 manschappen achter in hun fort in Namen, waar zij de buit van de eerdere plundertocht bewaakten.

Uit dit relaas kunnen we al een aantal dingen concluderen die de tijd van toen schetsten en die belangrijk zijn in de verdere opbouw van mijn relaas. We leren hier bijvoorbeeld dat er grotere coalities waren van verschillende stammen die gedomineerd werden door een hoofdstam. In het geval van de Ulmiërs weten we dat ze gedomineerd werden door de Eburonen. In eerste instantie weten we echter niets over de gedomineerde stammen, zij worden allen naar de hoofdstam genoemd. Het is pas wanneer de Eburonen onder toedoen van de Romeinen hun macht verliezen over de andere stammen dat hun stamnamen bekend worden. De gedomineerde stammen moesten contributie betalen aan de dominerende stam in de vorm van landbouwopbrengsten. De stammen waren intern wellicht op dezelfde manier georganiseerd, waarbij de machtigste sibbe de andere sibben domineerden en zo een stam vormde. In de tijd tussen de inval van de Cimbren en de inval van de Romeinen waren er in de Nederlanden twee grote coalities; de Eburonen en de Menapiërs, daarnaast waren er nog drie groepen stammen die door samenwerking zichzelf in stand konden houden. Maar laat ik beginnen met de Eburonen.

De Eburonen zelf leefden in het noorden van hun gebied. Hun kerngebied bevond zich tussen de Maas en de Rijn, maar hun gebied strekte zich uit tot aan de Dijle in het westen en Jeker in het zuiden. Hun belangrijkste plaatsen lagen aan de Rijn, waarvan Bonn de meest zuidelijke was. Zij hielden goede contacten met de stammen aan de oostkant van de Rijn, zoals de Sugamber. De Eburonen domineerden vijf stammen die in de Ardennen en Eifel leefden. De Ulmiërs leefden in het huidige arrondissement Namen of de toenmalige Lommegouw. De Pemaniërs leefden in de

arrondissementen Dinant en Philippville, aan hen danken we de naam Famenne. In de provincie Luik en het arrondissement Marche-en-Famenne leefden de Condrusiërs, van hen kennen we de Condroz, een streek in de Ardennen. Ten zuiden hiervan leefden de Segniërs in de arrondissementen Neufchâteau en Bastenaken, in de zuidelijke Oostkantons, in de Ösling en in de Eifelkreis Bitburg-Prum. Tenslotte leefden de Cerosiërs tussen de Segniërs en de Rijn. Al deze stammen stonden in de tijd dat ik hier beschrijf bekend als Eburonen en vochten wellicht als Eburonen in de grote veldslag bij Bibrax. Deze stammen spelen geen verdere rol in de geschiedenis, die ik hier tracht te schetsen. Sommige van deze stammen, zoals de Cerosiërs, kennen we enkel via een votiefsteen die in de Eifel aan de Carucum wordt toegeschreven en een lijst onbeduidende namen van Caesar. Net zoals bij de Ulmiërs vullen zij een gat in die aan geen enkele andere stam kan worden toegewezen, maar waar er wel eentje moest zijn geweest. Het is dan logisch dat de Cerosiërs leefden waar zij mogelijks hun votiefsteen achterlieten, maar hard bewijs is hier niet voor.

De tweede coalitie en degene die de Lage Landen echt definieert is die van de Menapiërs. Deze Vlaamse stam had een groot handelsrijk uitgebouwd, hun naam verwijst dan ook naar de handel op het water. Zij dreven handel over de Waddenzee, het Kanaal, de Ierse zee en diep in de Rijndelta. Langs al deze kusten hadden zij watermarkten, waarrond zij nederzettingen bouwden en de handel met het binnenland organiseerden. De andere delen van de Noordzee, zoals de oostkust van Engeland en de kusten van Denemarken en Noorwegen, moeten het gebied zijn geweest van een ander handelsvolk. De volkeren in Frans-Vlaanderen, West en Oost-Vlaanderen, Antwerpen, Noord-Brabant, Utrecht, Holland, Gelderland en Friesland waren toen allen Menapiërs. Ook zij hadden onderstammen, die later het levenslicht zouden zien. Deze waren de Cananefaten die leefden in Zuid-Holland en Zeeland, de Batavieren van zuiders Gelderland en de Ambivariëten uit Antwerpen en de streek rond Breda.

Ten zuiden van de Menapiërs leefden twee onafhankelijke Istvaeoonse stammen. De grootste stam was die van de Nerviërs, die vandaag in Vlaams – en Waals-Brabant, in het land van Aalst, in Henegouwen en in Kamerijk zouden leven. Zij hadden vier hoofdplaatsen; namelijk Asse, Elewijt, Binche en Blicquy, die wellicht aan bepaalde sibbes toebehoorden. Daarnaast waren er de Morinen die aan de Franse Opaalkust leefden. Een derde stam, de Atrebaten, was een onderstam van een coalitie stammen die zich de Belgen noemden. De andere Belgen uit die coalitie waren Gallische stammen. De grens tussen het Istvaeoonse gebied en dat van de Galliërs kon bepaald worden door Germaanse plaatsnamen en bierconsumptie versus Gallische plaatsnamen en wijnconsumptie. Deze grens loopt aan de huidige Frans-Belgische grens ten zuiden van de provincie Namen tot zij ter hoogte van Momignies westwaarts naar het Kanaal gaat. Caesar zou later ook de Istvaeonen ten noorden van deze grens als Belgen aanduiden, omdat de Rijn een betere grens was voor de verdediging van zijn rijk. Sindsdien denken de meeste Belgen dat ze Belgen zijn i.p.v. Istvaeonen. Aan de oostkant loopt deze grens ten noorden van de Gaume en ten zuiden van de Ösling, waar ze verder ten noorden van de Moezel loopt tot aan de Rijn. Ten zuiden hiervan wonen de Herminoonse Mediomatriciërs en Trevieren. De Istvaeoonse stammen die verder oostwaarts wonen worden in een volgend hoofdstuk besproken.

AMBIORIX IN BIBRAX

Wanneer de Romeinen doorheen Gallië naar het noorden oprukken besluit de Belgische coalitie en hun Istvaeoonse noorderburen de Romeinen op te wachten. Ook Ambiorix verzamelt alle Ebuoonse stammen om de Romeinen met 40.000 manschappen tegen te houden. De Romeinen weten echter de Remers aan hun kant te krijgen. Om de Remers te bestraffen voor hun verraad wordt er besloten om hun stad Bibrax te plunderen. Terwijl de plunderingen plaatsvinden haasten de Romeinen zich naar de stad, waarbij de plundersaars zich met zware verliezen moeten terugtrekken

naar hun kampement op de andere oever van de Aisne. De eerste veldslag is een feit. Het is het jaar -57. De coalitie van de Belgen telt 300.000 krijgers, zij stonden tegenover 30.000 Romeinse soldaten. Galba, koning der Suessionen, is de legeraanvoerder. Na het eerste treffen besloten beide legers elkaar in het moeras te lokken door kleine schermutselingen uit te lokken. Geen van beide legers ging daarop in. Daarna besloot Galba om de Romeinen te omcirkelen. De Romeinen wisten deze omcirkeling echter af te slaan. Tot een echt treffen zou het niet komen, want de Belgische coalitie had eigenlijk niet genoeg voedsel mee voor een langdurig treffen. Daarnaast werd het gebied van de meest omvangrijke stam geplunderd door een andere stam die de kant van de Romeinen koos. Men besloot daarom de Romeinen op eigen grondgebied aan te pakken.

Nog in datzelfde jaar konden de Romeinen verder oprukken naar het noorden. Terwijl de Belgische stammen door de Romeinen veroverd werden wisten de Istvaeonen zich te reorganiseren. Toen de Romeinen aan de Samber het Nervische gebied trachten in te nemen werden zij door hen verrast. De Romeinen wisten de slag op een haar na te winnen. Mee zal hebben gespeeld dat de Cimbren te laat op het slagveld aankwamen. Toen zij zagen dat de Nerviërs waren afgeslacht keerden zij terug naar hun fort. De Romeinen zette echter de achtervolging in waardoor het tot een tweede slag kwam bij Namen. De Romeinen belegerden en veroverden de stad. Daarbij werden 4000 krijgers gedood en 53.000 Ulmische stadsbewoners op de Romeinse slavenmarkten verkocht. Dit werd het einde van de Cimbren in ons land. De zoon en neef van Ambiorix werden bevrijd en zo wisten de Romeinen de loyaliteit van de Eburonen te winnen. In ruil voor vrede moesten zij de Romeinen als hun opperstam erkennen en ieder jaar aan hen een portie graan afstaan. De verovering onzer contreien was een feit. Alleen de Menapische kusten wisten de Romeinen maar niet onder controle te krijgen.

Andere stammen, die daartoe de mogelijk hadden doordat ze aan de zee grensden, besloten echter te vluchten. Zo trokken de Atrebaten en andere stammen van de Belgische coalitie over het Kanaal naar Engeland. Wellicht betrof het hier eerder de leidende klasse, niet de bevolking. De grote exodus kwam wellicht uit het gebied van de Menapiërs, die door hun handelsrijk reeds op vele plaatsen handelsnederzettingen hadden om naar toe te vluchten. Het verklaard waarom deze stam zo weinig manschappen inzette in de verschillende slagen waaraan zij participeerden en waarom de Menapiërs nog jaren lang de Romeinen konden weren met guerrilla oorlogstactieken. Een deel van de Menapiërs trok naar het eiland Man en naar Leister in Ierland, waar zij als de Manapiërs mogelijks een van de vier stichtende volken van Ierland werden. Later verhuisden de Manapiërs naar het noorden van Ierland waar zij het koninkrijk Fermanagh stichten. Een ander deel van de Menapiërs vluchtte naar het waddengebied rond het IJsselmeer. Zij noemden zichzelf de Vrijen, zij die vrij waren van het Romeinse gezag. In de taal van toen werd vrij uitgesproken als Fri, de Menapiërs van de wadden noemden zich dus de Friezen.

*(De 6000 Cimbren werden bij ons bekend als de Aduatieken. Atuatuci was synoniem voor fort, de Cimbren werden dus de fortbewoners genoemd. Dit leidde tot veel verwarring in de geschiedschrijving, daar ook de Romeinen forten bouwden en dus andere plaatsen als atuatuci bekend stonden.)

**(Met het opheffen van de coalities die bestonden in de tijd van voor de Romeinen kwamen de namen van de onderstammen aan het licht. Wanneer onderstammen zoals de Bataven voor het eerst verschijnen in de Romeinse geschriften interpreteren veel geschiedschrijvers dat deze stammen plots opduiken en dus van elders komen. Zij leggen hun oorsprong steeds in de donkere wouden van Duitsland, waar tal van onbekende stammen uit het niets lijken te ontspruiten. Gelijkaardige interpretaties geven zij aan archeologisch vondsten, taal en cultuur. Alsof er geen handel was en alsof taal en cultuur niet kunnen migreren zonder dat het volk migreert, bijvoorbeeld doordat het

wordt opgelegd door een nieuwe leidende klasse of coalitie. Ten tijde van Caesar vond er duidelijk een overgang plaats waarbij de Keltische cultuur plaats moest ruimen voor de Germaanse. Er is echter geen Keltisch of Germaans volk. Dit zijn culturen en culturen hebben de neiging om te komen en te gaan.)

AMBIORIX EN DE OPSTAND

De Romeinen legden een fort aan op de Sint-Pietersberg bezuiden Maastricht; vanaf daar konden zij het Eburoonse gebied controleren. Bij dit fort moesten de Eburonen hun jaarlijkse portie graan afleveren. Zij waren in -54 met hun graan op weg naar het fort toen Ambiorix en zijn medekoning Catuvolcus een bericht kreeg van de Trevieren. Wat er in dit bericht stond is ons onbekend, maar het gevolg was dat de Eburonen hun graan terug mee naar huis namen en in het geheim een opstand organiseerden.

In eerste instantie werden enkele Romeinse houtspikkellaars gedood nabij hun fort. Ambiorix werd ter verantwoording geroepen, maar maakte de Romeinen wijs dat niet hij, maar enkele opstandige Eburonen op eigen houtje hadden gehandeld. In dat gesprek maakte Ambiorix hen ook wijs dat de opstandelingen een leger aan het vormen waren met de Sugamber, die reeds de Rijn waren overgestoken en de volgende dag aan hun poorten zou staan. Hij raadde de Romeinen aan zich terug te trekken naar hun fort in de Ardennen dat beter te verdedigen was. Na een hele nacht discussiëren besloten de Romeinen het advies van Ambiorix te volgen en verlieten nog voor het krieg van de dag hun fort. In een diepe vallei langs de route die de Romeinen moesten nemen had Ambiorix echter een hinderlaag voorbereid. Het leger van Ambiorix viel de colonne Romeinen aan en wist hen volledig in de pan te hakken. Na de slag veroverde Ambiorix zijn Eburoons gebied terug, de opstand leek geslaagd.

In datzelfde jaar zette Ambiorix zijn opstand verder. Hij wist de Nerviërs te overtuigen om samen met hem een ander Romeinse fort aan te vallen dat ergens aan de Dijle moet hebben gelegen in het gebied tussen de Eburonen en de Nerviërs. De belegering van het fort duurde een week en leek in het voordeel van de opstandelingen uit te draaien. Caesar die elders oorlog voerde wist echter op tijd naar het fort terug te keren, waardoor de slag toch door de Romeinen werd gewonnen. De kortdurende opstand was daarmee ten einde. Ook de Trevierse koning werd in de nasleep van de opstand door de Romeinen vermoord.

Daarop stuurde Caesar een strafexpeditie uit over het Eburoonse grondgebied, waarbij hij de bevolking liet uitmoorden en hun akkers liet platbranden. De Eburonen vluchtte daarop naar de Ardennen en over de Rijn, waarbij we ervan kunnen uitgaan dat grote getale zich bij de Friezen aansloten. Ook Ambiorix wist te ontkomen ondanks een wilde achtervolging doorheen donkere bossen. Catuvolcus, toen reeds een oude man, nam de eer aan zichzelf door het drinken van taxussap. Na de mislukte opstand van de Galliër Vercingetorix werd het gebied van de Eburonen nogmaals door de Romeinen geplunderd. Het gebied tussen Maas en Rijn werd daardoor ontvolkt. Daardoor werd het echter kwetsbaar voor invallende stammen. Daarom werd een deel van dit gebied geschonken aan de Ubiërs, die zich net zoals de Remers als Romeinse vazallen opstelden. De Ubiërs wisten zo sleutelposities langs de Rijn in te bewaken, zoals Bonn en Keulen, die eerder de Eburonen toebehoorden.

De overgebleven Eburonen, die buiten het Eburoonse kerngebied woonden, gingen zich daarna noemen naar de centra die de Romeinen oprichtten. De Eburonen van Tongeren, dat rond -30 werd opgericht, noemden zich de Tungri. De Eburonen van Traiana, het huidige Xanten, noemde zich overeenkomstig. Daarnaast zijn er in het zuiden van hun gebied de Cuniciërs bij Gulik te

onderscheiden. In het noorden kennen we nog de Betasiërs, die bezuiden de Bataven moeten hebben gewoond. De Betasiërs en de Traiana zouden later assimileren met de Sugamber en Chattuaren, die hun gebied zouden bevolken.

AMBIORIX EN ARMINIUS

Nog datzelfde jaar in -54 weet Ambiorix aan de Romeinen te ontsnappen door de Rijn over te steken. Daar weet hij onderdak te vinden bij de oostelijke Istvaeonen en dat brengt ons bij hen. Het is het laatste wat we van Ambiorix horen, maar zijn rol zou nog niet uitgespeeld zijn. Van west naar oost gaat het woongebied van de oostelijke Istvaeonen grofweg van de zuidelijke Eifel over naar Sauerland (Zuidland), waar het de Weser volgt naar het noorden. Verder naar het noorden hoort het laagland tussen Bremen en Hamburg er ook bij, inclusief de kuststrook ten noorden van Hamburg. De Irmirnoonse buurstammen van de oostelijke Istvaeonen zijn de Trevieren die aan de Moezel en in de Hunsrück leven, de Chatten ten zuiden van Sauerland en de Cherusken ten oosten van de Weser. De Ingvaëoonse buurstammen zijn de Longobarden langs de Elbe verder landinwaarts en de Angelen van het Deense schiereiland. Al deze stammen zullen ter tijd en stond samenwerken met hun Istvaeoonse bureu.

Door een monstercoalitie van oostelijke Irmirnoonse stammen, die zich de Sueben noemden, worden de Usipeten en de Tencteren uit hun Sauerlands grondgebied verjaagd. Zij maken hele omzwerving, waar ze ondermeer de Menapiërs bij Kessel verdrijven en het gebied van de Ambivarieten plunderen, voor ze door Caesar worden ontzet en ze uiteindelijk onderdak vinden bij de Sugamber, hun oorspronkelijke opperstam. Ook de Istvaeoonse Ubiërs die aan de middenloop van de Rijn leven worden naar het noorden gedreven. De Ubiërs gaan daarom in -55 een bondgenootschap aan met de Romeinen. Na een provocatieve inval van Sugambers, Tencteren en Usipeten weten de Romeinen met behulp van de Ubiërs, die verschillende oversteekplaatsen over de Rijn controleren, in een zes jaar durende campagne van -12 tot -6 ook het gebied van de oostelijke en noordelijke Istvaeonen te veroveren en de Sueben onder de knoet te krijgen. Zij noemen het de provincie Germania en leggen er wegen, forten en steden aan. De Istvaeonen moesten er belastingen betalen en een deel van hun jonge mannen aan de Romeinse legioenen afstaan. Om het Eburonenland terug te vullen wordt het zuidelijke deel van het gebied aan de trouwe Ubiërs afgestaan, het noordelijke deel gaat naar de Sugamber. Deze Sugamber zullen zich later de Cugerni noemen, terwijl de Sugamber die in Sauerland bleven zich de Marsen noemden. De Tencteren vinden uiteindelijk onderdak in het voormalige land van de Ubiërs, terwijl de Usipeten in de Achterhoek van Nederland gaan wonen. Uiteindelijk zullen de Tencteren terug verhuizen naar hun oorspronkelijke gebied aan de nabijgelegen Rijn – en Siegvallei.

De in -18 geboren Arminius, de zoon van een Cherusker koning, werd tijdens de Romeinse verovering van Germania gegijzeld door de Romeinen. Hij schopt het echter tot een vertrouweling van Varus, de gouverneur van Germania, van wie hij een Romeinse opvoeding krijgt en waarvoor hij een veldheer wordt. In +8 keert Arminius terug naar het Cherusker gebied om de dood van zijn vader Segimirus te eren. Hij trouwt er tegen de wil van haar vader Segestes met de koningsdochter Thusnelda. Zijn loyaliteit, als het al bij de Romeinen lag, keert daardoor terug naar zijn stam. Terwijl hij nog steeds vriendschap veinst met Varus, organiseert hij in het jaar +9 in het geheim een opstand. Samen met zijn stam verzamelde hij de Chatten, en de Istvaeoonse Chauken, Brukteren, Chattuaren, Chassuaren, Sugamber en Angrivaren; de Ampsivaren weigerden echter mee te doen. Segestes verraadde Arminius bij Varus, maar die geloofde hem niet. Arminius vertelde daarop zelf aan Varus dat er een opstand was en lokte hem met zijn legers in het moeilijk begaanbare Teutoburgerwoud. Doordat Varus overtuigd was dat de stammen van Germania nog grotendeels achter hem stonden en door het moeilijke terrein liet hij zijn troepen marcheren in een lange

karavaan. De opstandelingen maakten daar handig gebruik van om de karavaan voortdurend met kleine eenheden aan te vallen, waarbij ze direct daarna weer in het bos verdwenen. De Romeinen leden daardoor zoveel verliezen dat ze besloten terug te keren naar hun kamp. Op een smalle richel nabij Kalkriese werden ze echt opgewacht en afgeslacht door het leger van Arminius. De overlevende Romeinen vluchtten naar het noorden waar ze verdronken in het moeras. Varus en andere hoge officieren pleegden zelfmoord door zich op hun zwaarden te werpen. Germania was niet meer.

Geschiedschrijvers merken de gelijkenis tussen de list en de valstrik van Arminius en Ambiorix op. Met dat Ambiorix in hun gebieden is weten te vluchten, houdt men er rekening mee dat hij zijn tactieken heeft weten over te leveren aan de Istvaeoonse koningen. Als dat waar is, is de impact van Ambiorix veel groter dan we denken. De veldslag in het Teutoburgerwoud wordt beschouwd als een van de meest impactvolle uit de wereldgeschiedenis.

In +15 trekt de Romeinse Veldheer Germanicus de Rijn over in een poging Germania terug in te lijven. Om de nederlaag van Varus te wreken moordt hij de Marsen uit; de Marsen waren het deel van de Sugamber dat zich afzette tegen de Romeinen door diep in het Sauerland te gaan wonen. Ook de Chatten en de Usipeten krijgen het hard te verduren, deze laatste stam gaan daarna bezuiden de Siegvallei gaan wonen. Uit wrok ontvoert Segestes zijn zwangere dochter en vrouw van Arminius en levert haar uit aan Germanicus. Arminius weet daarbij de stammen opnieuw te verenigen en de troepen van Germanicus te verjagen. Het jaar daarop doet Germanicus een tweede poging met nog een groter leger, maar opnieuw wordt hij verslagen. Uiteindelijk trekken de Romeinen hun conclusies en trekken zich definitief terug achter de Rijn. Arminius verklaart zichzelf daarop tot koning en tekent daarmee zijn dood.

Het Friese Kennemerland, het huidige Noord-Holland, bleef in +15 echter deel uitmaken van het Romeinse rijk; na de val van Germania Magna werd het aan Germania Inferior gekoppeld.. De brede duinengordel van Kennemerland was bebost met het Baduhennawoud; genaamd naar Baduhanna, een Istvaeoonse oorlogsgodin. De aldaar wonende Friezen, die dan toch niet meer zo vrij waren als hun naam initieel suggereerde, kwamen in +28 in opstand doordat ze veel te veel belastingen moesten betalen. In het Baduhennawoud knoopten zij de belastinginners op. Daarop volgde een veldslag, waarin de Cananefaten vochten voor de Romeinen. De Cananefaten verloren echter zwaar. In +47 werd het gebied van de Friezen echter weer veroverd door de Romeinen. Van +69 tot +70 vond de Bataafse opstand plaats, waarin Bataven, Friezen, Bructeren en Cananefaten zich tegen de Romeinen keerden. Wederom verloren de Cananefaten veel manschappen in deze mislukte opstand. Vanaf die tijd werd het gebied van de Friezen een soort van markgraafschap, waar de Friezen vrij waren in hun bestuur, maar wel nog belastingen moesten betalen en troepen moesten leveren. Terwijl het gebied tussen de Rijn en het IJsselmeer werd ontvolkt, vestigden zich heel wat Friezen in Zeeland en de Biesbosch, op de eilanden waar de Cananefaten zich hadden moeten terugtrekken door steeds voor de verliezende partij te strijden. De Friezen die binnen de Romeinse grenzen gingen wonen werden de Frisiavones genoemd. Schouwen en Beveland in Zeeland werden echter geschonken aan de Morinen, die aldaar de Marezaten werden genoemd.

SAXEN EN FRANKEN

Wanneer Germania definitief door de Romeinen als buitenland erkent wordt begint een nieuw tijdperk voor de Istvaeonen. Ze gaan van een tribaal systeem met opperstammen en onderstammen over naar een politiek systeem waarin stammen steeds meer verbroederen en er een politieke elite gaat ontstaan. De politieke elite zal steeds grotere gebieden trachten te veroveren, maar de stammen zullen daarbij steeds minder geneigd zijn te verhuizen. Het zijn eerder de edelen en de krijgers die

verhuizen om de bovenlaag van een veroverde stam of gebied te vormen.

Omdat de Ampsivaren, die aan de benedenloop van de Eems woonden, niet meevochten met Arminius geraakt hun relatie ten opzichte van de andere stammen verzuurd. Dat resulteerde in +58 uiteindelijk in de inname van hun gebied door de Chauken, die daarmee westwaarts hun gebied uitbreiden. Nadat ze verjaagd waren vragen de Ampsivaren om in de Achterhoek te gaan wonen dat Germanicus enkele decennia voordien had ontdaan van de Usipeten. Dat wordt hen geweigerd waardoor ze terug land moeten zoeken in het Istvaeoonse binnenland. Daar zijn ze echter niet welkom; hun krijgers worden afgeslacht en hun vrouwen verkocht als slaven. Daarmee zijn de Ampsivaren een van de weinige stammen die echt van de kaart worden geveegd. Niet veel later, de exacte datum is niet gekend, moeten de Bructeren het bekopen. De Bructeren, die voor een deel tussen de Lippe en de Eems wonen en voor een andere deel tussen de Eems en de Weser, moeten hun gebied afstaan aan de Chamaven en de Angrivaren die noordelijk van hen wonen. De Bructeren gaan dan gaan wonen in het land van de Tenkteren, die op hun beurt zoals eerder opgemerkt aan de Sieg gaan wonen.

Het land van de Friezen, Chauken en Avionen wordt vanaf +250 steeds meer geteisterd door stormen en overstromingen, het klimaat koelt er aanzienlijk af. Rond +286 wordt het verlies aan land in eerste instantie gecompenseerd met piraterij, waarbij de Friezen de Romeinse kusten teisteren, deze piraten noemen zich de Franken. Een groot deel van de Friezen verhuist echter naar de zuid – en oostkant van het IJsselmeer, in de Veluwe en in Salland, zij noemden zich de Salische Franken. De Chauken trekken op hun beurt echter westwaarts en veroveren daarbij Salland op de Salische Franken, waardoor de Saliërs verder naar het zuiden worden gedreven en de Rijn oversteken in Romeins territorium. In +297 mogen zij zich ten noorden van de rivieren tussen de Bataven en de Cananefaten vestigen.

De Chamaven adopteren in +289 de Frankische naam. Zij beginnen onder deze naam een coalitie. In +307 sluiten de Bructeren en de Chattuaren zich bij hen aan. Deze Franken voeren vanaf dan regelmatig aanvallen uit op het Romeinse rijk. Rond diezelfde tijd vormen de Avionen, de Chauken die tussen de Weser en Elbe wonen, de Cherusken, de Angrivaren en de kleinere stammen Dulgubiërs en Chasuaren de alliantie der Saksen. Zij verdrijven daarbij in +357 de Chamaven van hun grondgebied. De Chamaven worden daardoor verjaagd naar het grondgebied van de Salische Franken, waarbij beide Frankische coalities zich verenigen. Daarop besluiten ze in het jaar daarop aan de zuidkant van de Rijn en Maas te gaan wonen in het Romeinse rijk. De Romeinen laten de Saliërs in +358 in het onvruchtbare Toxandrië wonen; vandaag bekend als Noord-Brabant en de Kempen. In ruil worden ze onderdeel van het Romeinse rijk in de vorm van een Foederati. De Chamaven moeten echter buiten het Romeinse rijk blijven. Als Franken opereren de Saliërs en Chamaven daardoor binnen en buiten het Romeinse rijk en kunnen daardoor meer stammen aan zich binden. Vanaf +364 sluiten ook de Tubanten aan, later zullen ook de Cugernen, Usipeten, Tenkteren, Ubiërs en Marsen zich bij de Franken aansluiten.

Vanaf +388 beginnen de verenigde Franken die buiten het Romeinse rijk wonen onder leiding van Marcomer, Gennobaudes en Sunno aanvallen uit te voeren. In +435 veroveren de Franken Trier, Keulen valt in +461. De laatste stamverhuizingen vinden dan plaats. Daarbij steken de Chattuaren in +455 de Rijn over en gaan in het gebied rond de Niers wonen. Naar hen zal later de Hettergouw genoemd worden. Rond diezelfde tijd breiden de Salische Franken onder leiding van Chlodio hun gebied uit tot aan de Somme. Een deel van hen verhuist van Toxandrië naar de oevers van de Schelde bij Doornik en Kamerijk; het grensgebied tussen de Nerviërs en de Atrebaten. Zijn afstammelingen Merovech, stamvader van de Merovingers, Childeric en Clovis zullen van daaruit heel Gallië veroveren. Clovis verenigt de Frankische stammen door de leiders van de stammen te

doden zodat hij als alleenheerser overblijft en vormt zo het Frankische rijk.

De Chauken, die tot aan het IJsselmeer trekken zouden zich later ook Friezen noemen, we noemen hen vandaag de nieuwe Friezen. De Friezen ten westen van het IJsselmeer noemen we de oude Friezen. Het IJsselmeer monde echter een stuk oostelijker in de Noordzee uit dan vandaag de dag, waardoor de Friezen van Friesland tot de oude Friezen gerekend kunnen worden. De oude en nieuwe Friezen zullen in de zesde eeuw een Fries rijk oprichten. Karel Martel, stamvader van de Karolingers, zal dit rijk in +734 bij het Frankische rijk voegen. Twintig jaar later verovert hij ook het rijk van de Saksen en verenigt zo op een bloedige manier terug de Istvaeoonse stammen.

Vanaf dan begint de politieke geschiedenis, waarbij koningen los van hun volk strijden om de macht. De geschiedenis volgt dan niet meer de stammen, maar de levens van de heersers, in het feodale Europa. Althans tot aan de twintigste eeuw waarin volksverhuizingen weer aan de orde zijn; tewerkgesteld door vooruitgang in het vervoer, cultureel verval en door massamigratie uit de gedekoloniseerd landen.

LLOEGYR

In mijn interpretatie van de Istvaeoonse geschiedenis bespreek ik alleen de Istvaeonen van het vaste land; al merkte ik in het begin ook een groep op die zich in Man en Ierland vestigde en aldaar een koninkrijk stichtten. De Istvaeonen van Engeland heb ik echter niet opgenomen in mijn geschiedschrijving. Het is mijn interpretatie dat de Engelsen reeds voor de Romeinse tijd, dus voor de invallen van de Belgische stammen en later de Saksen, Angelen en Juten, Germanen waren. Of dus tot het volk behoorde dat in hoofdzaak de R1b/I1 chromosomen dragen. Ik heb aanwijzingen gevonden dat de Engelsen bezuiden de Theems een Istvaeoonse afstamming hebben en de Engelsen boven de Theems een Ingvaeoonse. In de vijfde eeuw gingen de Saksen in het zuiden van Engeland wonen en de Angelen in het noordelijke deel. Gezamenlijk heet hun land Lloegyr. De rest van Groot-Brittannië deelt overduidelijk de genen van de originele Aurignaciërs. Dat komt omdat Albion in der tijd nog aan het vasteland hing toen de Aurignaciërs naar het noorden trokken. Het noorden en het westen van Engeland, Cymry en Dumnonia, horen niet bij Lloegyr. Lloegyr is met de overstroming van Doggerland afgesplitst van de andere Germaanse volkeren. Maar er moet altijd veel contact geweest zijn.

CULTUS VAN DE LAGE LANDEN

Sommige geschiedkundigen geloven dat de Lage Landen een eigen cultuur hadden die los stond van de Keltische en Germaanse, een cultuur die beide eigenlijk voorging. Deze theorie staat bekend als het Noordwestblok, dat het levenslicht ziet in de Elp en Hilversum cultuur. Er zou zelfs een eigen taal worden gesproken, los van het Germaans en Keltisch, dat nog steeds door enkele hedendaagse toponiemen wordt vertegenwoordigd. Hun cultuur wordt gekenmerkt door lage grafheuvels, die later worden vervangen door de crematie van de doden in eenvoudige urnen. In de streek worden lange huizen gebouwd, waarbij woning en vee allen onder hetzelfde dak leven. De typische Vlaamse fermette dus, dat nog steeds terecht door zoveel mensen als het ideaal wordt gezien. Niet voor niets zal onze bevolking de genen tegen lactose-intolerantie ontwikkeld hebben. De koeien werden 's winters warm gehouden in de huizen zodat ze meer melk produceerden en men er kaas van kon maken. De Elp cultuur vindt plaats van -1800 tot -800, de Hilversum cultuur van -1800 tot -1200. Na -800 komen de Lage Landen in de invloedssfeer van de Hallstad cultuur dat ontstond aan de bovenloop van de Rijn en Donau. Vanaf -450 tot -100 wordt het Istvaeoonse zuiden overgenomen door de Keltische La Tène cultuur, terwijl de Germaanse Harpstedt cultuur van -600 tot -100 het noorden beïnvloed. Aangezien alle Istvaeoonse stammen zich rond -50 met de

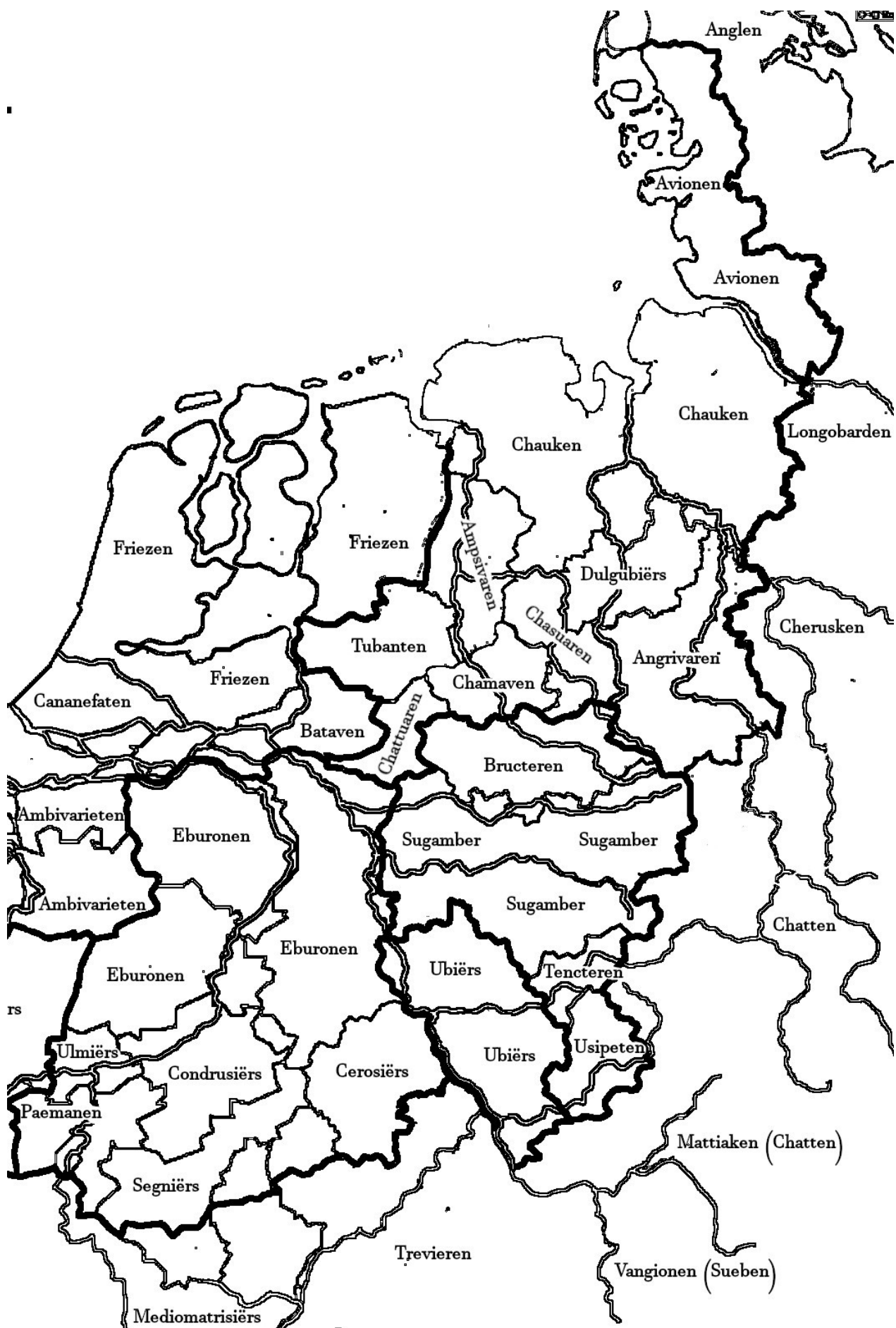
Germanen associëren, zal de Harpstedt cultuur de La Tène cultuur hebben vervangen.

In het land van de Istvaeonen komen aan het begin van onze jaartelling tal van matrones in de vorm van votiefstenen voor, niet minder dan 1100 zijn er reeds opgegraven. Alleen in het land van de Istvaeonen komt zo'n hoge concentratie aan matrones voor. Er was dus wel degelijk sprake van een cultus van de Lage Landen. De matrones zijn drie goddinnen die steeds samen worden afgebeeld. Ze worden geassocieerd met de Germaanse disir, walkuren en nornen. De disir zijn vrouwelijke beschermgeesten die de stam en hun leden bijstaan. De walkuren zijn geesten die de gesneuvelden van het slagveld komen halen. De nornen tenslotte zijn de drie lotsgodinnen; waarvan er eentje voor het verleden staat, eentje voor het heden en eentje voor de toekomst. De eerste noemt Lot, het verleden staat immers vast. De tweede noemt Worden, waarin we de invloed die het verleden op ons heeft ombuigen naar onze wil. De derde noemt Schuld; wat niet wordt bedoeld als schuldig zijn aan iets, maar als hetgeen dat zal zijn navenant ons actief of inactief handelen. Persoonlijk associeer ik Lot met vrouw Holle, Worden met een vruchtbaarheidsgodin of moederfiguur en Schuld met de godin Hel. Tal van godinnen die de Istvaeonen vereerden worden met de matrones geassocieerd. De bekendste zijn de oorlogsgodin Baduhenna die de Friezen vereerden, de wijdverspreide vruchtbaarheidsgodin Tanfana van de Marsen, de vruchtbaarheidsgodin Nehalennia van de Cananefaten en de beschermgodin Arduinna van de Ardennen. De gekerstende versie van de matrones vinden we in de Drie Maria's. Ik wil hier aanmerken dat vandaag de dag de Mariaverering op het platteland nog steeds de meest levendige cultus is van onze contreien, die uiteraard een vruchtbaarheidsgodin is of de norn Worden. Eens men de grens met Duitsland oversteekt ziet men overal Jezussen op het platteland. Ook dient hier ene Veda vermeld te worden. Veda of de Veda, was een Brukeren Volva, die in de eerste eeuw grote roem kende als zieneres. Mannen die magie bedreven, riten begeleidden of recht spraken trokken het gewaad van een vrouw aan; zoals de soutane van een priester of de toga van een advocaat.

Istvaeonen

-50

Istvaeonen

+400

ELFEN

WAT OOIT WAS EN WEDER ZAL ZIJN

INHOUD

82 Elementalen

82 Paradox

84 Dood en wedergeboorte van de Aarde

85 Yggdrasil

ELEMENTALEN

Door de natuurlijke wetmatigheden vloeit water steeds rond in een centraliserend conglomeraat. Ruimte is daarentegen het fenomeen dat niet aan de natuurwetten onderhevig is, het heeft op zichzelf een decentraliserend en daardoor neutraliserend effect. Op water heeft ruimte een ontregelend effect waardoor water kan transformeren tot aarde of lucht.

Water wordt door de dynamische natuurlijke wetmatigheden in stand gehouden; het vloeit eeuwig doordat het zichzelf in beweging houdt. Het dynamische karakter ervan houdt het leven in leven, maar zonder ruimte zou de in een helix voortschrijdende tijd zich bewegen in een zichzelf herhalende cirkelbeweging. Zonder ruimte zou het leven zich niet kunnen uitbreiden.

Aarde is water dat verdicht is. Wordt aarde echter tot het uiterste verdicht dan stolt de aarde tot steen, verpulvert het tot stof, verstuift het tot rook en wordt uiteindelijk lucht. In zijn kneedbare vorm kan de natuur er een grote invloed op uitoefenen, waardoor het een arcadische vorm zal aannemen. Hoe dichter de aarde wordt en dus hoe verder het van zijn waterharmonie komt te staan hoe minder de natuur er invloed op heeft. Wanneer de waterharmonie volledig uit balans is heft de aarde zichzelf op.

Lucht is water dat uitgespreid is. Het is daardoor zonder kracht. Het bevat zoveel ruimte dat het enkel maar kan bestaan. Spreidt het verder uit dan verwordt het steeds meer tot ruimte en zal dus ophouden te bestaan. Althans het zal niet-existerend bestaan, want er bestaat geen lege ruimte.

PARADOX

Zoals ik het zie glijdt de mens vanuit een soort van prehistorisch arcadië af naar een door de mens geschapen dystopie. Progressie als degressie, zoals de traditionalistische filosofie het ziet. Dit gaat niet alleen over de toestand waarin de wereld en de samenleving verkeerd, maar legt eigenlijk eerder de nadruk op de innerlijke toestand van de mens, die zijn omgeving schept naar zijn evenbeeld. Mijn visies over het leven en de dood hebben zeker wel een traditionalistische weerklink; waardoor ik mijn filosofie, politiek denken en kunstinzicht in de traditionalistische stroming zou kunnen plaatsen. Er is echter een twist in mijn denken dat zich onderscheidt van de klassieke traditionalisten die hun heil zoeken in de perenniale wijsheid van het verre verleden. Ik denk dat er monsters nodig zijn om de menselijke ziel wakker te schudden en tot wasdom te laten komen; monsters die hem uitdagen en waartegen hij kan vechten. In arcadië zijn deze monsters echter niet aanwezig; het is immers de degeneratie van de mens dat deze monsters tot leven wekt. In het klassiek traditionalisme streeft men ernaar om als individuele mens arcadië terug te bereiken door zich af te zetten van de contemporaine waarden en zich toe te leggen op prehistorische wijsheden. In mijn denken kan de individuele mens arcadië echter alleen bereiken als hij naast de primordiale wijsheid ook de confrontatie met de gedegenererde mens en haar vele monsters

aangaat. Hoe dichterbij de mensheid haar finale ondergang komt, hoe meer mensen geconfronteerd worden met de monsters, hoe dieper ze in de mens inhakken en hoe sneller de uitverkorenen kunnen groeien. Ze moeten immers herstellen van diepere wonden. Dit noem ik de traditionalistische paradox of dus het paradoxaal traditionalisme.

Zonder de mens zou arcadië een eeuwig evoluerende ongerepte wereld scheppen die geleid wordt door een resem natuurlijke wetmatigheden en de complexe relaties die daaruit voortvloeien. De pre-culturele arcadische mens of oermens leeft in overeenstemming met het natuurlijke en de natuur. In ruil krijgt hij van de natuur alles in overvloed terug. Hij leeft er gezond, kan zichzelf voortplanten en kan naar lieve lust filosoferen, fantaseren, exploreren en betoverd worden. De oermens wordt echter als alle mensen zwak en kwetsbaar geboren. Anders dan de hedendaagse mens, die het contact met het natuurlijke grotendeels heeft verloren, loodst de natuur hem door het leven. Maar zonder monsters blijft de oermens echter als een kind.

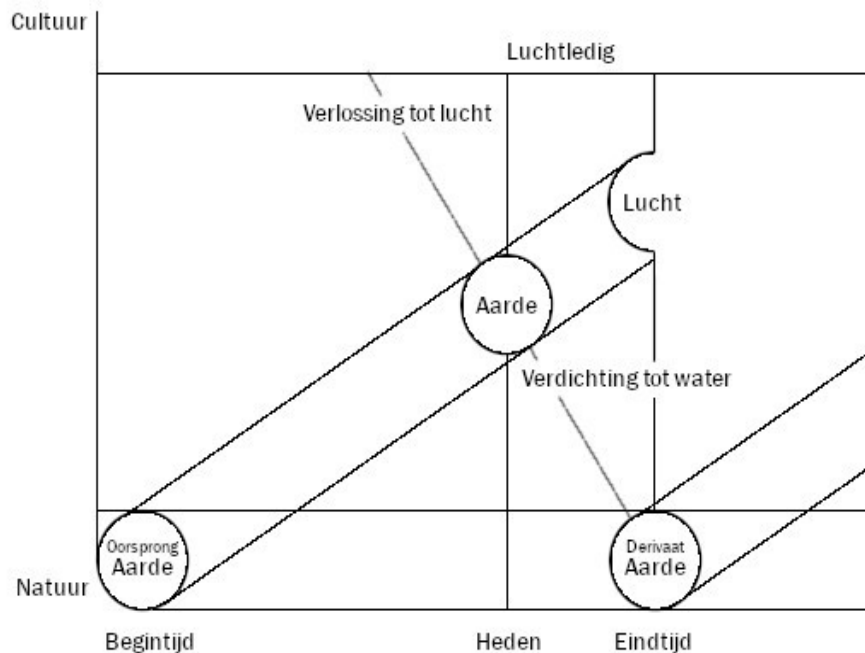
Ook al gidst de natuur hem door het leven, hij zal chaos introduceren in de dynamische orde van de natuur. Deze chaos tracht hij toe te dekken door de natuur bij te staan waar het hem door gebrek aan wijsheid in de steek laat. Hij introduceert daardoor stagnerende orde of dus cultuur. In den beginne zijn er weinig gaten te vullen, maar de gaten scheppen gaten, waardoor de mens steeds verder van de oermens komt te staan en er steeds meer gaten verschijnen. Er moet dus steeds meer cultuur aan te pas komen om het arcadische te herstellen waarin het goede leven zich afspeelt. Deze cultuur is in den beginne natuurlijke cultuur, maar wanneer er zoveel gaten zijn dat er meer cultuur is dan natuur zal de natuurlijke cultuur op een gegeven moment omslaan in een culturele cultuur. Deze overgang wordt gekenmerkt door de geboorte van een god die boven de mens staat; een god waar de mens afhankelijk aan wordt. Dit geeft op zijn beurt dan weer aanleiding tot het vormen van utopische constructies en ontwortelde maatschappijmodellen, die een korte levensduur hebben en eindigen in een dystopie. Tegenover de dystopie kan alleen maar een nog grotere utopie worden geplaatst tot uiteindelijk alles volledig instort.

De wereld komt finaal ten einde als er alleen maar gaten zijn of met andere woorden als de cultuur de natuur volledig heeft weggedrukt. Zover zijn we echter nog niet; maar met de genetische manipulatie, de artificiële intelligentie en de door modellen gestuurde klimaatprogramma's zouden we wel op de drempel van dat finale tijdperk kunnen zijn beland. De finale cyberpunk dystopie lijkt in de maak. In het hoogste civilisatieniveau worden de maatschappelijke constructies immers artificieel in stand gehouden. Waar de instorting van de maatschappij ons voorheen steeds opnieuw dichterbij de natuur voerde en de cyclus kon hernieuwen, is er op een bepaald civilisatieniveau geen herstel meer mogelijk, waardoor we afstevenen op het einde van de natuur en de monsters het totaal overnemen.

De conformerende culturele systemen, de god die onderdanigheid eist, de utopische constructies en het artificiële; dit zijn een voor een de monsters die de zwakke mens nodig heeft om wakker geschud te worden en zijn zwakheid om te zetten in sterkte en licht. Hoe dichterbij de mens bij de eindtijd komt hoe meer mensen verleid en afgeleid worden door deze monsters. Een steeds kleinere groep mensen zal in de confrontatie met deze monsters echter ook steeds meer licht kunnen werpen in zichzelf en de wereld. Terwijl de ziel van de zwak blijvende mens er wegwijnt; wordt de ziel van de sterk wordende mens krachtiger geboren. Al tijdens hun leven verdwijnt de zwakke mens in een firmament van warrige gedachten, angst, frustratie en de waan van de dag. De sterke mens slaagt erin af te dalen in arcadië door het eeuwige te leren leven, het natuurlijke eigen te maken en het geestelijke tot rust te laten komen.

DOOD EN WEDERGEBOORTE VAN DE AARDE

De levende wezens op Aarde zijn van aarde gemaakt. Met de kracht van kneedbaarheid kunnen zij zich voortplanten en kunnen zij zichzelf versterken of zichzelf verzwakken. Hetgeen zij gekneet hebben blijft echter in zijn vorm, het vloeit dus niet terug naar zijn oorspronkelijke staat, waardoor de Aarde bij iedere verwezenlijking verder en verder af komt te staan van zijn oorspronkelijke staat en dus degenereert. Het zichzelf verwezenlijken door verwezenlijkingen te realiseren is echter de enige manier om het zelf te versterken. De degeneratie van de Aarde, waarbij de Aarde van arcadië degenereert naar de dystopie waarin we vandaag reeds leven en haar uiteindelijke dood, is dus een noodzakelijk kwaad. Aan het einde van dat proces wordt de Aarde opgeslokt door de luchtwereld.

De gestorvenen ondergaan hetzelfde lot als de gestorven Aarde. Ze worden opgeslokt door de luchtwereld. Terwijl de gestorvene zijn aards lichaam achterlaat, dat vergaat tot aarde, behoudt hij zijn luchtlichaam dat in hem existeerde als damp, gas en rook. Wat er met dit lichaam gebeurt hangt af van het leven dat hij geleid heeft. Heeft hij van zichzelf een zwakke mens gemaakt dan heeft hij niet de wilskracht geïncorporeerd om zijn luchtlichaam bijeen te houden, waardoor hij uitspreidt tot het luchtledige niveau. Is hij in zijn leven een sterke mens geworden door de natuurlijke waarden te omarmen dan zal zijn luchtlichaam samentrekken tot een waterlichaam. Ook de wereld rondom hem ondergaat hetzelfde lot. In eerste instantie bestaat de luchtwereld uit een luchtversie van de Aarde. Maar afhankelijk van zijn zwakte of sterkte spreidt het meer uit of verdicht het. In den beginnen bestaan de zwakke en sterke mensen samen in de luchtwereld, maar naarmate hun zijn en wereld evolueert verdwijnen ze uit elkaars wereld. De zwakke mensen zwellen op naar de bovenste regionen van de luchtwereld waar de lucht het ijlst is. De sterke mensen worden samengetrokken in de waterwereld, diep in de Aarde.

De snelheid waarmee de luchtwereld evolueert naar een waterwereld hangt af van de kracht en de hoeveelheid monsters die de mens heeft moeten bevechten. In de arcadische Aarde zijn er niet veel monsters en zal die evolutie dus lang duren. Er zijn in den beginne echter veel sterke mensen. Naarmate de Aarde degradeert en er steeds meer monsters bijkomen zal die evolutie steeds sneller verlopen. De sterke mensen zullen er steeds sterker worden, maar er zullen ook steeds minder sterke mensen zijn. Aan de vooravond van de ondergang van de Aarde zal de evolutie die oude en jonge

sterke mensen teweeg hebben gebracht de waterwereld zodanig geharmoniseerd hebben dat het op de avond van de ondergang transformeren zal in een aardetoestand.

Wanneer de Aarde finaal ten onder gaat zal er een laatste sterkste mens zijn, die instant een nieuwe aardwereld kan scheppen. Hij zal een kleine groep minder sterke mensen naar de nieuwe aardwereld kunnen meenemen. Op dat punt aangekomen, wordt de waterwereld van alle andere sterke mensen ook getransformeerd tot een aardwereld. De derivaat aardwereld dat in zijn potentie bestond als waterwereld wordt dan terug naar zijn oorspronkelijke arcadische staat gebracht, in volledige overeenstemming met de natuurlijk wetmatigheden: de Aarde wordt opnieuw geboren.

In de waterwereld kunnen de mensen geen kinderen krijgen. Wanneer de waterwereld zodanig samentrekt dat het verandert in een aardse toestand kunnen de mensen wederom kinderen krijgen. Zolang hun wereld een waterwereld is blijft het feitelijk onderdeel van de luchtwereld, waarvan het diep in de Aarde de laagste regionen vormt. Wanneer de Aarde vergaat komt er een singulariteit tot stand waarbij alle gelijke waterwerelden tegelijkertijd transformeren tot een aardwereld. Op dat punt in de tijd aangekomen komen de sterke mensen voor een enkel mensenleven terug op de aardwereld te leven, alvorens terug naar de onderste regionen van de luchtwereld te verhuizen. Dit enkele mensenleven kan echter lang aanhouden, want de eerste mensen zijn quasi onsterfelijk. Hun nageslacht is dat echter niet, zij zetten de aardwereld voort, waardoor de wereldcyclus terug opnieuw begint.

Bij elk opnieuw beginnen van de wereldcyclus wordt de Aarde gezuiverd van zijn verleden. Het start immers telkenmale terug in een primordiale natuurtoestand. De oude wereld wordt door de samentrekkende kracht van het water uitgewist. De beschavingen van de oude wereld kunnen daardoor alleen in verhalen doorverteld worden. De primordiale toestand van de nieuwe Aarde is echter niet dezelfde als degene dat de oude wereld heeft gekend. De dynamische natuurlijke wetmatigheden laat de natuur immers evolueren doorheen de tijd, waardoor bij elke cyclus een ander arcadië ontstaat. Bovendien kan de mens de Aarde zodanig bruuskeren dat de natuur de oude Aarde niet meer kan herstellen en er zich dus nieuwe evenwichten zullen ontwikkelen.

YGGDRASIL

Mijn wereldboom bestaat feitelijk uit concentrische cirkels. Daarbij zijn er drie soorten werelden. De levende aardwereld, de luchtige en waterige onderwereld en de ruimtelijke buitenwereld.

1. De middelste cirkel is de diepste regio van de onderwereld. De lucht is hier zodanig samengetrokken dat het water is geworden. Hier leven de sterkste mensen. In Yggdrasil zou dit het Zwartelfenrijk zijn. Het is een soort van luilekkerland waar de doden naar lieve lust kunnen leven tot het moment dat hun waterwereld terug transformeert naar een aardwereld.
2. De cirkel rond de waterwereld is dat van de aardwereld waar de levenden worden geboren; de Aarde dus. In de dageraad van de aardwereld stond deze wereld bekend als het Lichtelfenrijk. Maar onder invloed van de aldaar geboren mensen veranderd de Aardwereld in het Middenrijk.
3. In de cirkel hier rond komen we terug in de onderwereld. Deze regio van de onderwereld staat het dichtst bij de aardwereld. Dit is het Nevelrijk of het Limbo, waar de doden, sterk of zwak, voor het eerst komen te leven na hun sterven.
4. De cirkel rond het Nevelrijk heet Hel. Hier wonen de tot spook geworden eerder hedonistische zwakke mensen die de aardwereld niet kunnen loslaten. Van hen proberen velen zich wanhopig terug aan de wereld te hechten tot ze uiteindelijk moeten loslaten. Sommige spoken vinden echter geheimzinnige manieren om zich al dan niet tijdelijk terug

aan de aardwereld vast te klampen of er invloed op uit te oefenen.

5. Tenslotte is er de buitenste cirkel dat Vuurrijk wordt genoemd; hier verblijven de eerder stoïcijnse geesten, die zich hebben verlost. Deze geesten zullen uiteindelijk in de buitenwereld terechtkomen, waar ze ophouden te bestaan.
6. Buiten de wereld van de levenden en de aan de Aarde vastgeklampte onderwereld bevindt zich de buitenwereld. Hier houden de levende wezens van de onderwereld op te bestaan.

Het Asenrijk en Vanenrijk uit het Germaans heidendom zijn in mijn wereldboom geen domeinen op zich; maar de natuurlijke wetmatigheden en natuurwijsheden, die de mens naar waterwereld leidt en de wereld uiteindelijk opnieuw laat geboren worden. Het Jotunrijk representeert de uit balans brengende krachten die de mens zwak houdt en naar de buitenwereld brengt, de monsters dus.

Synopsis Primordiale Wedergeboorte

Het grote verschil tussen een bachelor-master opleiding in de kunsten en een plastische opleiding is de focus op de ontwikkeling van het kunstenaarsnarratief. Kunst moet er een beeldend communicatiemiddel worden. De kunstenaars in spe worden daarom aangezet zich te verdiepen in kunstgeschiedenis en filosofie en worden door de praktijkleerkracht veelvuldig bevraagd en aan de tand gevoeld.

Anders dan bij veel van mijn collega's is het ontwikkelen van een narratief een belangrijk deel van mijn kunstenaarspraktijk gebleven; waardoor mijn narratief eerder een op zichzelf staande filosofie werd dan louter een ondersteunende. Door terug naar de axioma's en fundamenteën te gaan van de onderwerpen die mij genegen zijn, namelijk zedenleer, kosmogonie, kunstenaarschap en samenleving, heb ik getracht om aan al deze onderwerpen een eigen invulling te geven. Niet door mij als academicus in te lezen, maar door autodidactisch te denken. Na vijftien jaar afgestudeerd te zijn kom ik tot de vaststelling dat de waarden en conclusies in mijn filosofie overeenstemmen met het traditionalistische narratief.

Zoals het een kunstenaar betaamt heb ik in de duisternis getast. Uit de duistere landen heb ik een basisgrond proberen terug te brengen, die naar mijn aanvoelen van onder onze culturele voeten werd weggeslagen. Wat is kunst? Hoe te leven? Waar komen we vandaan? Wat is de basis van een gezonde samenleving? Het is echter aan de lezer om mijn antwoorden naar waarde te schatten, mij terug in de duisternis te sturen, of zich aan te sluiten bij de groeiende groep die zeggen dat ik het beter bij mijn kunst houdt.